

www.burmeseclassic.com

နတ်ပင်မိနတ်

ကျောက်တုံး
ယဉ်ကျေး

စာပေ (၁)

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁)

သံလက်ဝါးမယ်တော်

သဲကန္တာရကြီးသည် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းနှင့် ဆက်လျက်ရှိသည်။
အမှန်မှာ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းက တစ်ခု၊ သဲကန္တာရကြီးက တစ်ခု၊
ဖြစ်သည်။ သို့သော် အစေး၌ ထိစပ်နေသည်။

နယ်ခြားဒေသ၏ တောတောင်များ၌မူ နင်းပွင့်စံများ ဖုံးလွှမ်း
လျက်နေ၏။

ဤသည်ကား အနောက်မြောက်ပိုင်းရှိ သဲကန္တာရ၏ စွယ်ျော်
စင်းတစ်ခုပင်တည်း။

စင်ကျန်ပြည်နယ်၏ ကျွန်းဆန်းတောင် မြောက်ဘက်၌ အဆုံး
အစမရှိသော သဲကန္တာရကြီးများ ရှိ၏။

၎င်းတို့အထဲတွင် ကျွန်းဆန်းတောင်၏ တောင်တက်လမ်း၌
ရှိသော ထက်ပီသဲကန္တာရသည် အကြီးအကျယ်ဆုံးသော သဲကန္တာရ
ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကိုပီဆိုသည်မှာ ဝေ့လှမျိုး၏ အရပ်သုံးစကား ဖြစ်၏။
ငင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဝေ့မရှိသော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ဖြစ်
သည်။ မျှိုင်ဝမ်းကြီး သဘောပေတည်း။

သဲကန္တာရ၏ အကျယ်အဝန်းမှာ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းတွင်
ရှိသော ကွမ်တုံပြည်နယ်တစ်ခုမျှ ရှိသည်။

အများအားဖြင့် တောင်ပိုင်း ဧဝံကွန်ပြည်နယ်သို့ သွားသော
ခရီးသည်နှင့် ကုန်သည်များသည် ဤတစ်ပိုက် သဲကန္တာရ ခရီးကို
လည်း ခရီးအရှည်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ကြ၏။ ကြောက်စရာအကောင်း
ဆို အန္တရာယ်မှာ သဲကန္တာရ၏ ရာသီဥတုဖြစ်သည်။

ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများနှင့်မခြား အပြောင်းအလဲ အလွန်မြန်
ဆန်၏။ အချိန်မစဉ်း လေပူနံ့တိုင်းများ ကျရောက်နိုင်၏။

ဆရာတို့မျှန်နှင့် ဆန္ဒနမင် ဆရာတပည့် နှစ်ဦးတို့သည်
မန်ချူးစစ်သည်များ ပြောက်ပိုင်းသို့ ချီတက် အောင်ပွဲမခံသော
စစ်သည်များကို လိုက်လံသတင်းထောက်လှမ်းပြီး ကွင်ကုံမင်းသမီး
အား ကယ်တင်ရန် ပြုသည့် ကြိုးစားနေသည့် အချိန် ...။

တကိုပီသဲကန္တာရ၏ တစ်နေရာတွင် ဝေ့လှမျိုး အမျိုးသမီး
တစ်ဦးသည် မျက်နှာညှိုးနွမ်းပြီး တစ်ဦးတည်း ခရီးနှင့်လှာနေသည်။
ထိုအမျိုးသမီးကား ဆန္ဒနမင်၏ အမျှစ်ဦး အိလီနားပင်တည်း။

အပူနံ့စင်စစ်မှာ အိလီနားသည် ဆန္ဒနမင်အား ပထမဦးဆုံး
ခွန်ခွာခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက စိတ်ဆိုး၍ ပစ်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်သည်။
အမျှစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီး၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆန္ဒနမင်မှာ မှီလီလွန် မင်းသမီးလေး
ကို ခွဲလှမ်းနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

မိုင်ပေါင်း နှစ်ဆယ်မျှ ပစ်ခွာသွားပြီးနောက် သူမ၏ စိတ်ထဲ
မှာ တပြည်ဖြည်း တည်ငြိမ်ပြေလာသည်။

သူမ စဉ်းစားမိသည်မှာ ကွင်ကုံမင်းသမီး မှီလီလွန်၏ ရုပ်ရည်
အလှအပ၊ စိတ်နေစိတ်ထား သိုင်းအတတ်ပညာများမှာ မိမိနှင့်
ယှဉ်လိုက်လျှင် အဆပေါင်း ရာကျော်မက မိမိထက် သာလွန်၏။
ထို့ကြောင့် ဆန္ဒနမင်က သူမကို ချစ်မိမြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မိမိမှာ သာမည ဆိတ်ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်မျှသာ
ဖြစ်၏။ မည်သို့မျှ ကွင်ကုံမင်းသမီးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဆန္ဒနမင် ဒုက္ခရောက်နေသည့်အချိန်တွင် မိမိက သူ့ကို
ပစ်ခွာပြီး ထွက်ခွာသည့်အတွက် မိမိ၏ အများတစ်ရပ်ပင် မဟုတ်
ပါလော့။

အိလီနား မှန်မျှန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေချိန်တွင် ...
ရုတ်တရက် ...

သူမ၏ ဦးခေါင်းထက်မှ အသံကြားရစာဖြင့် အိလီနားသည်
အိပ်မက် မက်ရာမှ လန့်နိုးသည့်ပမာ ခေါင်းမောပြီး ကောင်းကင်သို့
ကြည့်မိ၏။ မိမိ၏ ဦးခေါင်းအထက် ပေပေါင်း မြောက်ဆယ်၊
ခုနစ်ဆယ်အမြင့်တွင် ပျံနေသော တစ်ကိုယ်လုံး မဲနက်နေသည့်
ကြောက်မက်ရွံ့ရွံ့ဖွယ် ကောင်းသော ငှက်ဆိုကြီးများကို တွေ့ရ
သည်။

လင်းတ လေးငါးမြောက်ကောင်တို့သည် သူမကို မကြာမီ
သေတော့မည်ဟု ယူဆပြီး ဣ၌သို့ ပျံ့ဝံ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အီလီနားသည် ချက်ချင်း သံဝါများကြားမှ ကျောက်မီးများကို
ကောက်ယူပြီး ငှက်ဆိုးကြီးများအား ပစ်လိုက်ရာ ငှက်ဆိုးများ မဲမှန်
သဖြင့် အော်မြည်ပြီး ချက်ချင်း အမြင့်သို့ ပျံတက်တိမ်းရှောင်သွား
ကြသည်။

အီလီနားသည် ငှက်ဆိုးကြီးများအား မောင်းထုတ်ပြီးသည်
နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စိတ်သက်သာမှု အနည်းငယ်
ရတော့သည်။

သူမသည် သဲကန္တာရထဲ၌ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ မြေဦးတည်ရာ
ခရီးနှင့်နေ၏။ ခရီး နေ့ထက်ခန့် နှင်မိသောအခါ နေမင်းကြီးသည်
မြောက်ဘက်သို့ ယွန်းနေတော့၏။ မိမိ၏ မျက်စိရွေ့မှောက် ခပ်
လှမ်းလှမ်းတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရွက်ဖျင်တံများ လေးငါးမြောက်လုံး
ကို တွေ့မြင်ရ၏။

သူမသည် ရွက်ဖျင်တံများကို တွေ့၍ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲ
တွင် ကမ်းကို မြင်လိုက်ရသည်ပမာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာ၏။
သူမသည် တံရှိရာသို့ ဦးတည်၍သွားနေ၏။

မကြာမီ သူမသည် တံရှိရာသို့ ရောက်သွား၏။ တံရွေ့တွင်
မာဆပ်ဇက်လူမျိုး လေးငါးမြောက်ယောက်သည် မီးမွှေးပြီး ဆိတ်
သားများ ကင်ကာ ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်နေ၏။

အီလီနားသည် ပိုက်ယိုကုဉ် နေ့စဉ်ကပင် မာဆပ်ဇက် စကား
အနည်းငယ် သင်ယူတတ်မြောက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ရွေ့သို့
တိုးသွားပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“ဦးလေးတို့ရှင်၊ ကျွန်မ သိပ်အားနာပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ
ချက်အော်ကျန်မြို့ကို သွားမှာပါ။ အခု ကျွန်မမှာ အိပ်ဇက်အနားယူ
ရန် နေရာမရှိလို့ ကျွန်မကို ဦးလေးတို့ထံမှာ တစ်ညတာ တည်းခို
ခွင့်ပြုပါ။ မနက်ဖိုးလင်းရင် ကျွန်မ ပြန်သွားမှာပါ။ ကျွန်မကို တည်း
ခိုခွင့်ပြုပါဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။”

ထိုမာဆပ်ဇက် လူတစ်စုသည် ဓမ္မတ္တ ဓမ္မောဝနေပြီး ခေါင်း
ညိတ် သဘောတူလိုက်ကြ၏။

အီလီနားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။ မာဆပ်ဇက်
လူတစ်စုသည် သူမအား အစားအစာ မစားရမှန်းသိ၍ ၎င်းတို့
စားနေသော ဆိတ်သားကင်နှင့် မြင်းနို့များကို ခွဲဝေပေးကြ၏။

သူမသည် အစားအစာများကို တဝစားသောက်ပြီးနောက်
ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိကြောင်း ပြောကြားလေ၏။

ညသည် တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာ၏။
မာဆပ်ဇက် လူတစ်စုသည် ရွက်ဖျင်တံထဲ၌ ကော်စောဖြင့်

ကာလိုက်ပြီး စည်သည်နှင့် အိမ်ရှင် ခွဲခြား၍ ထားလိုက်၏။
သူမအား ကော်စောအတွင်းဘက်၌ အိပ်ဇက်အနားယူစေသည်။

ထိုညတွင် ...

အီလီနားသည် ဆဋ္ဌနမင်အား လှမ်းဆွတ်သတိရနေ၏။

ကျင်တုံမင်းသမီး မိစိလွန်ကို သတိရနေ၏။ ၎င်း၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် သတိရလွန်းနေသဖြင့် မည်သို့မျှ သိပ်စက်၍ မရချေ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော် အချိန်ကုမ္ပဏီ သူမသည် တောင်အိပ်ပျော်စ ပြုလေ၏။ အိပ်၍မပျော်တပျော် အချိန်တွင် ...

ရုတ်တရက် ...

ကော်စောအပြင်ဘက်မှ ကားပြောသံ ခပ်တိုးတိုးကလေးကြားလိုက်ရ၏။

“ဘော့ချီကံထီး၊ မင်း ဒီခွေ့လူမျိုး အမျိုးသမီးကလေးရဲ့ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်စမ်း၊ ဒီအမျိုးသမီးကို ပုလဲဖြို ကိုသွားပြီး ကျွေးကျွန်မချေးမှာ သွားရောင်းရင် တန်ဖိုးဘယ်လောက်ရမယ်ထင်သလဲ”

အခြားလူ တစ်ယောက်က ...

“အော့မန်တိန် တိုးတိုးပြောပါ၊ ဒီအမျိုးသမီးကခဲလေးရဲ့ ရုပ်ရည်က သိပ်မဆိုးဘူးကွာ၊ အကယ်၍ ရုရှားလူမျိုးကို ရောင်းလိုက်ရင် အနည်းဆုံး ငွေရှစ်ရာလောက်တော့ ရမှာ သေချာတယ်၊ ကံကောင်းပြီး မင်းသား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တိုးပြီး သဘောကုသွားရင် အနည်းဆုံး ကုလားအုပ် ဆယ့်နှစ်ကောင်၊ ဒါမှမဟုတ် သို့အကောင်ငါးရာလောက် ရနိုင်သေးတယ်”

အဲလီနားသည် အထက်ပါ ကားကြီးကြားပြီးနောက် အိပ်ရင်သော စိတ်သည် လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ ကျောပြင်တွင် ခွေးများ ယိုစီးထွက်ကွလာလေ၏။

သူမသည် ရုတ်ခြည်း အိပ်ရာမှ ထလိုက်လိုက်ပြီး နားကို ကော်စောနှင့် ကပ်၍ နားထောင်လိုက်ရာ ထိုမှာဆပ်ခက် လူမျိုး နှစ်ယောက်သည် စကားကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြင့် မိမိအား ရောင်းအားရန် ကိစ္စကို ပြောနေကြ၏။ လူရိုးဆိုသည်မှာ သမိုင်း၌သာ ရှိသည်ဟု လူတို့ မြောကြသည်။

ဤမှာဆပ်များသည်လည်း ဒီပုတီးထဲက ဒီပဲပင် မဟုတ်ပါလော့။

ယခု ... သူမအား မကောင်းကြံနေကြချေပြီ။

အော့မန်တိန်အမည်ရှိသော မှာဆပ်ခက်လူမျိုးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

“ဒီနေ့တော့ ငါတို့အဖို့ အလွန်ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ ဒီအမျိုးသမီးကလေးက သူ့ဟာသူ အိမ်အရောက် လာဖို့ပေးတယ်၊ တကယ့်ကို ဘုရားမတတ်လို့ ပြောရမှာပဲ၊ မနက်ဖြန်ကြရင် ငါတို့ မေ့ဆေးနဲ့ လုပ်ပြီး ဒီအမျိုးသမီးကလေးကို နွားသားရေအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ကုလားအုပ် ကျောပေါ်တင်၍ ပုလဲဖြို ကို အရောက်ပေးဖို့ လိုက်ရင် ငွေတွေ့ရလို့ တို့တစ်တွေ ပျော်ကြရမှာပေါ့ကွာ”

အဲလီနားသည် ဒေါသထွက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။

သူမသည် မိမိကိုယ်ကို ကုသိုလ်ကံ ဤမျှဆိုးလိမ့်မည်ဟု မစဉ်းစားမိချေ။ မအောင်လုပ်ဘဲ ဤကျေးကျွန်များ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသော လူများ၏ တံဖွင့်တွင်းသို့ ကွရောက်နေမိစေပြီ။

ထိုနောက် သူမသည် ထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် စိတ်
ဓာတ်သည် ငြိမ်သက်၍ လာ၏။ ၎င်းသည် လက်ဆန်ပြီး မိမိ၏
အိတ်ကို နှိုက်ကြည့်ရာ အေးစက်စက် မာကြောနေသော အရာဝတ္ထု
တစ်ခုကို ဖမ်းမိ၍ သူမသည် ရုတ်ဖြည်း သတိတရားဝင်လာ၏။

ထိုအရာဝတ္ထုကား ကိန်စိုက်ကိုင်ကာ ဆဗ္ဗန်မင်အား ပေးထား
သော သံသေတ္တာတစ်ခုပင် ...။

သံသေတ္တာထဲ၌ သိုင်းစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ထက်မြက်သော
ဓားတစ်လက်ပါရှိ၏။ ဤဓားသည် သံကိုဖြတ်ရာတွင် ပဲပြားဖြတ်
သကဲ့သို့ ပြတ်ပြီး ကျောက်တုံးများကို ဖြတ်ရာတွင် မြေကြီးခဲများ
ဖြတ်ရသကဲ့သို့ ပြတ်၏။

မိမိသည် ဆဗ္ဗန်မင်နှင့်အတူ သဲကန္တာရထဲ၌ မန်ချွေးစစ်သည်
များအား တိုက်ခိုက်ရာတွင် ဤဓားဖြင့် ရန်သူများ၏ လှံရည်နှင့်
ဓားများကို ဖြတ်တောက်ခဲ့ဖူး၏။

ယခုအချိန်တွင် ၎င်းဓားကို ထုတ်ပြီး အသုံးပြုမည်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ပြီး မျက်စုင်း သံသေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး အရိုးတန် ဓားကို ထုတ်
လိုက်၏။

ဓားကို လက်ဝတ်ကိုင်မိလျှင် အီလီနားမှာ ဖဲ့စိတ်များ ပေါ်
ထွက်လာလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ ...

“အချိန်မစောတော့ဘူး၊ ဓောဓော အိပ်ကြရအောင်”

ထိုနောက် ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

မကြာမီ အပြင်ဘက်မှ တစ်ခေါခေါ အိပ်မောကျသံ၊ ဟောကံ
သံများကို ကြားရ၏။

သူမသည် စဉ်းစားလိုက်၏။ ယခုလို အခွင့်အရေးရသော
အချိန်အခါမှာ ထွက်မပြေးရင် ဘယ်အချိန်ကို စောင့်ရဦးမှာလဲ။

ယခုလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ ထွက်ပြေးရန် အသင့်လျော်ဆုံးပင်။
သည်နောက် သူမသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ ...

“သံသေတ္တာထဲမှ ထက်မြက်သော ဓားကိုထုတ်ပြီး ရွက်ဖျင်
တံကို ဓားဖြင့်ထိုး၍ နှစ်ပေပတ်လည် အပေါက်တစ်ခုကို ထိုးဖောက်
လိုက်၏။

ဤသို့ ထိုးဖောက်လိုက်သည်ကို အသံ လုံးဝ မကြားရချေ။
အီလီနားသည် နှစ်ပေပတ်လည်အပေါက်မှ အပြင်သို့ ကြည့်
လိုက်ရာ လမင်းကြီးမှာ သာလွန်ကိုဦးနေချေသည်။

တံပိုင်ရှင် မာဆပ်ဇက်လူတစ်ဦးမှာ အိပ်မောကျနေ၏။ အီလီ
နားမှာ နှစ်ပေပတ်လည် အပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လေ၏။

တံအပြင်သို့ရောက်လျှင် အလွန်မအေးစိမ့်သော လေတိုက်တော်
မှုကို ခံစားလိုက်ရ၏။ သူမသည် အအေးဒဏ်ကို ရုတ်တရက် ခံရ
မြင်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်၍ ချမ်းအေးသွားသည်။

အီလီနား ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိသည်မှာ မာဆပ်ဇက် လူမျိုး
တို့ထံတွင် မြင်းများရှိသည်။ မြင်းတစ်ကောင်ကို ယူပြီး ထွက်ပြေးမှ
လွတ်လိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤအဆုံးအမေမရှိသော သဲ
ကန္တာရ၌ ခရီးနှင့်လျှင် မြင်း၊ ကုလားအုပ် စသည်တို့ မရှိပါ။

တကိုပိသဲကန္တာရကြီးကို ကူးရန် လွယ်ကူမည်မဟုတ်ပေ။ နောက် ဆုံး သေဋ္ဌာသာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

သူမသည် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသည်နှင့် သံဝါပေါ်တွင် ဝပ်ပြီး ရွေ့လျားကာ မြင်းများထားရာ တံဖွင့်သို့ သွားသည်။

မာဆပ်ခက် လူမျိုးတို့သည် မြင်း၊ ကုလားအုပ် စသည့် တိရစ္ဆာန်များကို အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နိုးကြ၏။ ညအိပ်ခက်သော အခါ မြင်း၊ ကုလားအုပ်များ အနားယူရန် တံခေါ်ကြီးကြီးထိုးပြီး သိပ်ထားလေ့ရှိသည်။

သူမမှာ ထိုအကြောင်းကို သိထားသူဖြစ်၍ မြင်း၊ ကုလားအုပ် များထားရာ တံသို့သွားပြီး တံ၏ တံခါး၌ ချည်ထားသော ကြိုးကို ဓားနှင့်ဖြတ်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်၏။ တံတွင်း၌ ကုလားအုပ် နှစ်ကောင် နှင့် မြင်းလေးကောင် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

အိလီနားသည် အသက်လူငယ်ရမည်ဖြစ်၍ မိမိ နှစ်သက်ရာ မြင်းတစ်ကောင်ကို ရွေးချယ်ကာ မြင်း၏ဇက်ကြိုးကို ဆွဲပြီး သွက် လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မြင်း၏ကျောကုန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ ဓားကို ငွေ့ပြီး မြင်းစည်ကြိုးကို ဖြတ်တောက်လိုက်၏။

မြင်းမှာ တစ်ချက်တီပြီး ပဒပ်ရပ်လိုက်၏။ သို့သော် သူမသည် လျင်မြန် သွက်လက်စွာဖြင့် မြေခွောင်းဖြင့် မြင်းခိုက်ကို တအား ကန်တွန်းလိုက်လေ၏။ မြင်းမှာ အသားနာ၍ တံအပြင်သို့ ထိုးထွက် ပြေးလေတော့သည်။

အိလီနားသည် ကြာပွတ်မပါသောကြောင့် ဓားရိုးဖြင့် မြင်း

အား ရိုက်နှက်နှင်လေ၏။ ထိုအခါ မြင်းမှာ မြေဆန်ပြီး မဲမှောင်နေ သော ကွင်းပြင်ဆီသို့ တဟုန်းထိုး ပြေးလေ၏။

ထိုအခိုက် မာဆပ်ခက်လူတစ်စုသည် လန့်နိုးလာကြ၏။ အမြင်သို့ ပြေးထွက်ကြည့်ရာ သူမအား မြင်းစီးကာ အပြင်းပြေးနေ သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“မိန်းကလေး ထွက်ပြေးသွားပြီဟေ့ ... မြန်မြန်လိုက်ပြီး အမိ ခမ်းကြဲ သူ့ကို အလွတ်မပေးနဲ့ဟေ့ ...”

လူစုထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ပြောလိုက်၏။

မကြာမီ အချိန်တွင် မြင်းစွာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ တော့သည်။

မာဆပ်ခက် ဆယ်ယောက်တို့သည် မြင်းများကိုယ်စီ စီး၍ အိလီနား၏နောက်သို့ အပြင်းလိုက်ကြလေ၏။

သူမကလည်း မြင်းကို အပြင်းနှင်နေ၏။ မာဆပ်ခက် လူမျိုး ဆယ်ယောက်တို့သည်လည်း နောက်မှ ထက်ချပ်မကျွာ လိုက်နေကြ သည်။

မာဆပ်ခက် တစ်ဦးက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်လိုက်၏။

“သတ္တိကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး။ ငါတို့က မင်းကို ကောင်း ကောင်း စဉ်းစမ်းပြုစုထားတာပဲ။ ဘာပြုလို့ ငါတို့ရဲ့ မြင်းကို ခိုးယူ စုတာလဲ။ မြင်းပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက်ရင် ငါတို့ မင်းကို အသက် ချမ်းသာပေးမယ် ...”

အီလီနားသည် ၎င်းတို့၏ ကောင်းကို လုံးဝ မယုံပေ။ ကြားသော်လည်း ရွှေသို့သာ အရောက် မြင်းကိုနှင်နေသည်။ ပြေးနိုင်မှ လွတ်မည်ဘဝ မဟုတ်ပါဘူး။

အဆိုနဲ့နှစ်နာရီကျော်ခန့် ပြောမိသောအခါ ခရီးမိုင်ပေါင်း မည်မျှ ပြေးခဲ့သည်ကို မသိချေ။ ခရီးကား အတော်ပေါက်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအခိုက် ...

ရွှေဘက်မှ တောင်တန်းကြီး ကားဆီးနေခြင်းကို တွေ့ရ၏။ အမှန်မှာ ၎င်းတောင်တန်းမှာ တကိုပီသံကန္တာရရေ အစွန်ဘက် ဖြစ်သော နုလုတောင်ခြေ ဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် ရွှေမှ တောင်တန်းကြီး ကားဆီးပိတ်ဆို့နေခြင်းကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် မြင်းကို ဆက်နှင်၍ မပြစ်မှန် သိသဖြင့် ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခါ နောက်မှ လိုက်လာသော လူတစ်ဦးသည် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် နောက်မှ လေးတင်သောအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ တစ်ဆက်တည်း မြားသုံးလေးစင်းမှာ သူမထံသို့ ရောက်သွား၏။ သူမက သတိရှိစွာဖြင့် ကိုယ်ကိုယ်မိမိပြီး ရှောင်လိုက်ရသည်။

မြားသုံးလေးစင်းမှာ သူမ၏ ကိုယ်မှ ဖွတ်သီပြီး သွားလေ၏။ ထိုအခိုက် သူမ၏ မြင်းမှာ ရုတ်တရက် ပဒပ်ရပ်လိုက်ပြီး နားကြည်းစွာဖြင့် မြည်ဟီးလိုက်၏။ မြားနှစ်စင်းမှာ မြင်းကို ထိမှန်သွား၏။ ထို့ကြောင့် သူမသည် မြင်းကို ဆက်မစီးနိုင်တော့သည်

အောက် မြင်းထက်မှ ပက်လက်လန့်လဲကျလေ၏။ သို့သော် သူမမှာ ပေါ့ပါးသူ့ကလေးကလေးဖြစ်၍ ကုလွှင်ကျခြင်း ဖြစ်သည်ထက် ရွှေသို့ ဆက်လက်ထွက်ပြေးလေ၏။

ထိုအခိုက် အောဖန်တီနံက ကွယ်လောင်စွာဖြင့် ဆော်သည်။

“အမျိုးသမီး တောင်ပေါ်တက်ပြေးတော့မယ်၊ မြန်မြန်ဖမ်းပြီး မလွတ်စေနဲ့ ...”

မာဆပ်ခက် လူစုတို့သည် မြင်းထက်မှ အသီးသီး ဆင်းသက်မလိုက်ပြီး သူမနောက်သို့ အပြင်းလိုက်ကြ၏။

သူမသည် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းတို့၏ နောက်မှာထားများမှာ ကြောက်မက်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းပြီး ဓားရွည်များကို အသီးသီး ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။

သူမမှာ ဓားကို ကိုင်ဆောင်ထားသော်လည်း တကယ်တမ်း ခိုလှုံပါပညာ တတ်မြောက်သူ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် လက်မရှိသူ ရွှေ့၍ လက်နက်မျိုးနဲ့ ရောက်ဖို့နေသကဲ့သို့ ဓားသည် သူမအတွက် အနီးမှ မရှိလှပါ။

သူမသည် ဆက်လက်ပြေးလွှားရင်း တောင်ခြေတစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုအခိုက် သူမသည် မရွှေ့လင့်ဘဲ တောင်ခြေရင်းတစ်နေရာမှ ဝှံ့ပေါက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဝှံ့မှ လူတစ်ယောက်စာ မရှိရှိ၏။ သည့်နောက် သူမသည် ဘာမှမတွေးနိုင်တော့ဘဲ ဝှံ့တွင်းသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

ဂုဏ်ထူး မိမိပိုင်နေသည်။ ဂုဏ်ထူးသို့ ဝင်မီလျှင် ကျောက်တံ
အမြောက်အများကို တွေ့ရ၏။

သူမသည် ဂုဏ်ထူးသို့ အနည်းငယ် ဝင်မီသောအခါ ညည်း
တစ်သံကို ကြားရလေသည်။ ထိုအခါ သူမသည် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့်
လန့်၍ တစ်မျက်အော်လိုက်မိ၏။

“အမလေး ...”

ထိုအခါ ဂုဏ်ထူး တစ်နေရာမှ အေးစက်စက် လေးသံဖြင့်

“ငါ့ရဲ့ဂုဏ်ကို ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မပေးဘူး။ ဝင်လာတဲ့ လူ
သမျှ အသက်ချမ်းသာခွင့် မရဘူး။ မင်း ဘယ်သူလဲ ပြောခမ်း”

သူမသည် စကားပြောသံကြားမှ သရဲတစ္ဆေမဟုတ်မှန်း
လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူမ၏စိတ်မှာ တည်ငြိမ်၍လာသည်။

တစ်ဆက်တည်း သူမသည် ဆန္ဒမင် ပြောသော စကား
ကို သတိရလိုက်၏။ သိုင်းပညာကို အထွတ်အထိပ်တတ်မြောက်တတ်
သော လူထူးလူဆန်းများသည် အများအားဖြင့် တောနက်ကြီး
ဂုဏ်ထူးများ၌ ပုန်းအောင်းပြီး ဓလေ့ကျင့်မှု ယူတတ်ကြ၏။ ယ
မိမိရောက်နေသော ဂုဏ်ထူး၌လည်း သိုင်းအကျော်အမော်များ
ဂုဏ်ထူး များ ဖြစ်နေသလော။

အိမ်နားသည် မိမိပိုင်နေသော ဂုဏ်ထူး၌ လူ၏မျက်နှာ
မမြင်တွေ့ရသော်လည်း အသံကို ကြားရုံဖြင့် ကြောက်ရွံ့မိပေသည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ...”

သူမသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့နေ၍ တုန်ယင်ပြီး စကားပြော

အသံမထွက်နိုင်သည့်အချိန်အခါတွင် ဂုဏ်ထောက်မှ လူတစ်စု၏ အသံ
များကို ကြားရသည်။

ဂုဏ်ထူးရောက်နှင့်သူများက အော့ဖိုက်ထီး၊ အော့ဖန်တီနီတို့
မောင်းဆောင်လာသူများ ဖြစ်ကြ၏။

“ဒီကလေးမဟာ ဒီဂုဏ်ထူးမှာ ဝင်ပုန်းနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊
ကျွန်တော်တို့ ဝင်ပြီး သူ့ကိုဖမ်းကြရအောင်”

တစ်ဖန် တစ်ဦးက ...

“ဒီဂုဏ်ထူးမှာ မှောင်မနေတယ်၊ အထဲမှာ ဘာသတ္တဝါများ
ဝင်ပုန်းနေမှန်း မသိဘူး။ ညကြီးသန်းခေါင် ဝင်သွားရင် အန္တရာယ်
သိပ်များတယ်။ အကောင်းဆုံးနည်းဟာ ထင်းများကိုရပြီး ဂုဏ်မှာ
ပုံကာ မီးရှို့ရင် အကောင်းဆုံးနည်းပဲ”

သူမသည် အကြောက်လွန်၍ လုံးဝ စကားမပြောနိုင်တော့ပေ။
ထိုအခါ ဂုဏ်ထူးထောင့်တစ်နေရာမှ လူထူးလူဆန်းသည် သူမအား ...

“မင်းက လက်စသတ်တော့ လူများ လိုက်လို့ ဂုဏ်ထူး ဝင်ပြေး
လာရတာကို။ မင်းကို နောက်ကလိုက်နေတဲ့ လူတွေက ဘယ်သူ
တွေလဲ။ အမြန်ပြောခမ်း”

ဂုဏ်ထူးမှ အသံရင့်သည် လေးသံပြောသံသွားသည်။

“သူတို့က လူရောင်းစားတဲ့ လူတွေဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ခရီး
ကျွံပြီး တည်းခိုစရာမရှိလို့ သူတို့တို့မှာ တည်းခိုခွင့်တောင်းပါတယ်။
ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျွန်မကို ဖမ်းပြီး ပုလဲဖြိုက ကျေးကျွန်ရေး
ကွက်မှာ သွားရောင်းစားဖို့ ကြံစည်ကြပါတယ်ရှင်”

ထိုအခါ ဂုတွင်းရဲ့ လူထူးလူဆန်းက ...

“ငါ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ လူမသတ်ခဲ့တာ၊ ဒီကနေ့တော့ စည်း
ဆောက်ပြီး လူသတ်ရတော့မယ်၊ ဒီကောင်တွေ လာပါစေ ...”

စကားပြောသူမှာ အသက်အရွယ် အလွန်ကြီးပြီး အမျိုးသမီး
ဝမ်းဦးမြစ်ကြောင်းကို အီလိန်း သီးလိုက်၏။ သူမသည် ကြောက်ရွံ့
လွန်း၍ ကျောက်ဂမ္ဘလေး တစ်ခု၏ နောက်ဘက်၌ ပုန်းအောင်းရင်း
ထိုင်စုလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆော့ဖိုက်ထီးတို့ လူစုသည် ဂုတွင်းသို့ ဝင်လာ
ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် မီးရှို့မည်ဟု ပါးစပ်မှ ပြောသော်လည်း
ငြိမ်းခြောက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မီးရှို့လိုက်လျှင် ထွက်ဆိုပြီး သူ မိန်းကလေး သေနိုင်သည်။
သေသွားလျှင် သူတို့၏ လာဘ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးသွားရပေလိမ့်
မည်။

ဆော့ဖိုက်ထီးသည် ဓားကိုင်ပြီး ထိပ်ဆုံးမှ ဂုတွင်းသို့ ဝင်လာ
၏။ တစ်ဆက်တည်းအော်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေး၊ ထွက်လာခုံ ...”

ထိုစဉ် ...

ဟူး ... ဟူး ... ဟူး”

ရုတ်တရက် အဟုန်ပြင်းသော နေထူသည် ၎င်းအနီးသို့
တိုက်ခတ်လာသည့် တစ်ခုတစ်ဦး၏ သံလက်ဝါးများသည် လွှပ်
တစ်ပြက် အော်ဖိုက်ထီး၏ ငယ်ထိပ်သို့ ခိုက်ဝင်သွားပြီး အော်သံ

တစ်မျက်ထွက်ကာ နေရာတွင်ပင် အသက်ပြောက်သွားလေ၏။
အသက်မဲ့နေသော ဓမ္မာကိုယ်ကြီးသည်လည်း ဂုဝသို့ ရောက်သွား
လေ၏။

ဂုအပြင်ဘက်မှ မာဆပ်ခက်တို့သည် ဆူညံသွားကြ၏။

ထိုအခါ ဆော့ဖိုက်ထီးက ...

“ဒီကလေးမက ဂုထဲက ပုန်းအောင်းပြီး ငါတို့ လူကို သတ်
ဖြတ်တယ်၊ သူ့ကို အဖြန့်ဆုံး အပြင်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကြပြီး ဓားနှဲ့
ခေါင်းပစ်လိုက်ကြစမ်း၊ ကဲ ... ဝင်ကြ”

သို့သော် ထိုလူများသည် ဆော့ဖိုက်ထီး၏ အလောင်းကို
မြင်နေကြရသဖြင့် ကြောက်လန့်နေကြသည်။

ဆော့ဖိုက်ထီး၏ ဦးခေါင်းသည် အပေါက်ငါးပေါက် ပေါက်
နေပြီး သွေးများမှ ယိုစီးထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒီဂုထဲမှာ ကျားသတ္တဝါ ပုန်းနေတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်
မကောင်းဆိုးဝါး ဖြစ်ရမယ်”

သူတို့၏ လူတစ်ယောက်က ကြောက်လန့်တကြား ဝင်ပြော
လိုက်၏။

အော့ဖိုက်ထီးသည် စိတ်ဓာတ်ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သူ ဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် ဆော်၍ ...

“ကျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ အထဲကို
ဝင်ပြီး သူ့ကိုခမ်းရလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... အားလုံး ခြားနဲ့ပစ်ကြ”

၂၂ ● တစ္ဆေသိုက် နေလင်းအောင်

လေး ပြားကြိုင်စေောင်သော လူများသည် အသီးသီး ပြားများ
ဖြင့် ဂုတွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။

“ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး...”

“ဝှစ်... ဝှစ်... ဝှစ်...”

ထိုအခါ ...

ဂုတွင်းမှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရတော့ချေ။

အော်ဖန်တီနီက ...

“မင်းတို့ ငါနဲ့ လိုက်နဲ့ကြ”

သူသည် ဓားရှည်ကို ဝှေ့ရမ်းပြီး ဓမ္မဆုံးမှ ဂုတွင်းသို့ ဝင်
သွားလေ၏။ သတ္တိရှိသော လူလေးဦးမှာ အော်ဖန်တီနီနောက်မှ
လိုက်သွားကြ၏။

ဂုတွင်းသို့ ဝင်မိကြသည်နှင့် အော်ဖန်တီနီ အပါအဝင် လူ
သုံးယောက်မှာ ဓမ္မဆင်နောက်ဆင့် ဂုအပြင်သို့ ပစ်ပေါက်ခြင်းကို
ခံလိုက်ရ၏။ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်ဖြစ်သော သူမှာ အခြေအနေ
မဟန်မှန်းသိ၍ ကပ္ပာကယာ လှည့်ပြီး ပြေးထွက်လာသည်။

သို့သော် ထိုသူမှာလည်း ပြေး၍ မလွတ်ချေ။

သူ၏ ကျော့ပြင်ကို ကုတ်ဆွဲလိုက်ခြင်းကြောင့် အဝတ်အစား
နှင့် အသားအရေခွဲပါမကျန် ပါသွားပြီး သွေးများ ယိုစီးကာ နေရာ
တွင်ပင် အသက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးရခြင်းတည်း။

အရပ်သားများသာ ထိုသေဆုံးမှုမျိုးကို တွေ့ရလျှင် သွေးပျက်
များနိုင်လောက်သည်။

သေဆုံးသူ လေးဦးအနက် သုံးဦးမှာ ဦးခေါင်းထိပ်တွင်
ပေါက် ငါးပေါက် ပေါက်ပြီး သွေးသံချေ့ စီးထွက်၍ နေကြသည်။

အလွန်တရာ ကြီးမားသော သိန်းငှက် လက်သည်းများဖြင့်
ပျက်စားသည်နှင့် တူနေ၏။

သည့်နောက် ကွန်လူများမှာ ဆက်၍မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ အမြန်
ပေး ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

အီလီနားသည် ဂုညှိ ရန်သူများ မရှိတော့မှန်း သိလိုက်သဖြင့်
အော်ဖန်တီနီလိုက်ရာ သူမ၏ ညာဘက်လက်မောင်းကို လက်အေး
ကိုဖြင့် တမ်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

သူမသည် ထိတ်လန့်ပြီး ချွေးစေးများ ထွက်လာသည်။

ဂုထဲမှလူက ...

“မိန်းကလေး သတ္တိ ဒီလောက် ကောင်းသလား။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်တည်း ဒီတော့ပိ သဲကန္တာရကို ဖြတ်ကျော်ရသလား”

အီလီနား ကြောက်၍ ငြိမ်နေသည်။

“မိန်းကလေး ... ငါ မင်းကို မေးနေတယ်။ မင်း ကြားရဲ့လား။
အပြုလို့ အခြေမပေးတာလဲ။ မင်းက ငါ့ကို လိမ်လည်ပြီး ပြောချင်
လို့လား။ ငါဟာ လိမ်ညာပြီး ပြောတာကို သိပ်မှန်းတီးတယ်”

အီလီနား တုန်သွားသည်။

“ကွန်မ ... ကွန်မ ...”

“ဆက်ပြောစမ်း... သံလက်ဝါးမယ်တော်ကို ဘယ်သူမှ မလဲရဲဘူး”

ဂုဏ်မှ အသံရှင်သည် သံလက်ဝါးမယ်တော်ဟု သိလိုက်ရမပြီ။ အီလီနားမှာ အတန်ကြာမှ စကားပြောနိုင်တော့သည်။

“အဖေကြီးရှင်... လက်ကို လွှတ်ပေးပါ။ ကျွန်မ ပြောပါ့မယ်။ သံလက်ဝါးမယ်တော်သည် အီလီနား၏ လက်ကို ညှစ်ထားရာမှ လွတ်လိုက်၏။

သူမသည် အမြစ်အလျက်များကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်သည်။ သည့်နောက် သံလက်ဝါးမယ်တော်က...

“ငါ့နောက်လိုက်ခုံစမ်း...”

အီလီနားသည် တုန်တုန်ရီရီဖြင့် လိုက်သွား၏။ ထို့နောက် ဂုဏ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သံလက်ဝါးမယ်တော်သည် ကျောက်ခဲကိုယူပြီး မီးခတ်၍ ကျောက်ခဲယောင်တိုင်ကို မီးညှို့လိုက်ရာ ရုတ်ခြည်း လင်းထိန်သွားသည်။

ထိုအခါ သူမသည် အသံစူးစူးဖြင့် အော်လိုက်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် အမယ်အို၏ ရုပ်သွင်မှာ အလွန်တရာ အရုပ်ဆိုးသည့် အသွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

စွတ်ပြတ်နေသော အမည်းရောင် အင်္ကျီအကွယ်ကြီးတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ၎င်းသည် အလွန်အမင်း ပီနီပြီး အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်နေ၏။

နှစ်ရှည်လများ ဂုဏ်အောင်းနေရသောကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဖုတ်ခဲနှင့် တွေ့နေပြီး ရွှေကပ်သီး နှ့်တွသလို နှ့်တွနေ၏။ လူ၏ မျက်နှာသဏ္ဍာန် မရှိတော့ချေ။ သို့သော် မျက်လုံးများကတော့ အရောင်တောက်နေသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ကြည့်သောအခါ လက်ဝါးသည် ငုံးတိုကြီး ဖြစ်နေ၏။ ဘယ်ညာလက်နှစ်ဖက်တွင် လက်မမှလွဲပြီး ကျန်လက်ရှစ်ဖျောင်းမှာ ဓားလက်နက်ဖြင့် အဖြတ်ခံရသည့်နှင့် တူ၏။ လက်ချောင်းပြတ်နေသော နေရာတွင် သံဖြင့် ပုံသွင်းထားသော လက်ချောင်းအတုများ တပ်ဆင်ထားသည်။

လက်ချောင်းကလေးများကို တစ်ဆစ်နီ ဆက်၍ထားသော မြေကြာနှင့် ရိုးရိုး လူ၏ လက်ချောင်းများကဲ့သို့ ဆန့်ချည်ကျွေးချည် လှုပ်ရှားနိုင်သည်။

ထူးဆန်းသော အချက်မှာကား သံလက်ဝါး မယ်တော်၏ အောက်ပိုင်းကိုယ်ခန္ဓာသည် မာတောင့်နေပြီး လုံးဝ လှုပ်ရှား၍မရပေ။ ဝါးလုံးတစ်လုံးနှင့် တူ၏။

အမယ်အိုသည် ကျောက်ခဲယောင်တိုင်ကို ကိုင်ပြီး အီလီနား၏ မျက်နှာကို ကြည့်၏။ ၎င်းနောက် သူမသည် မြောက်မက်စွယ်ရာ ရယ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ အရယ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး...

“မိန်းကလေး... မင်း ငါ့ကို ကြောက်သလား။ ငါလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ငါးဆယ်လောက်က ငါ့ရဲ့မျက်နှာဟာ မင်းလိုပဲ အလွန်လှပပါတယ်ကွယ်”

သူသည် နာကြည်းသော လေသံဖြင့် စကားကိုရပ်ပြီး ခေတ္တ တွေ့ဝေနေ၏။

အတန်ကြာမှ စကားဆက်သည်။

“အကယ်၍ ဟိုတစ်မျိုးနဲ့တုန်းက ငါ့ရဲ့ရုပ်ရည်ဟာ ဒီလောက် မလှရင် ဒီနေ့ မြင်တဲ့ပုံစံမျိုး မဖြစ်ဘူး။ မိန်းကလေးရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ အလွန်တရာ လှပတယ်ဆိုတာ သူ့မဟုတ်ဘူး။ အန္တရာယ်များလှ တယ်။ တစ်ခဏကြာရင် ငါ မင်းရဲ့မျက်နှာကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်။ မင်းလည်း ငါ့လိုပဲ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန် ခြစ်စေရမယ်”

အီလီနားသည် အမယ်အို၏ စကားကို ကြားရလျှင် ထိတ် လန့်မိ၏။ ထိုအခါ အီလီနား၏ ကိုယ်ထဲမှ သံသေတ္တာတူးကလေး ထွက် ကျလာ၏။

သေတ္တာအဖုံး ပွင့်သွားပြီး သိုင်းကျမ်းစာအုပ်နှင့် ထက်မြက် သော ဓားတစ်လက် အပြင်သို့ ထွက်ကျလာ၏။

သံလက်ဝါးမယ်တော်မှာ လျှင်မြန်စွာဖြင့် သိုင်းစာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သံလက်ဝါးမယ်တော်မှာ သိုင်းစာအုပ်ကို လှန်ကြည့်မိသည်နှင့် သူမ၏ မျက်လုံးအဖုံမှာ တောက်ပလာသည်။ သိုင်းကွက်ပုံများပါသော စာအုပ်ကို ကြည့်နေမိ၏။

သိုင်းစာအုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ အရာရာကိုပင် မေ့လျော့ သွားသည်။ အီလီနားကိုပင် မေ့သွားသည်။

ထိုသို့ မယ်တော်အို သတိလစ်နေချိန်တွင် အီလီနားသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရွားလိုက်၏။

သူမသည် ခါးကိုကုန်းကာ အစိုးတန်ဖားကို ကောက်ယူလိုက် ၏။ သည့်နောက် သူမသည် လက်ထဲကို မားရောက်သည်နှင့် တစ်နံ တစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သံလက်ဝါးမယ်တော်သည် သူမ ဓားကုန်းကောက်သည်ကို လှုံးစမသိလိုက်ဝေ။ သူမရား၌ အီလီနား ရှိသည်ကိုပင် သူမ မေ့ စေရာနေသည် မဟုတ်ပါလော့။

သူမသည် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသည်နှင့် လက်ထဲရှိ ဓားဖြင့် အမယ်အို၏ ခါးကြားထဲသို့ တအား ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

အမယ်အိုမှာ ‘အင့်’ ခနဲ တစ်ချက်သာ အော်နိုင်သည်။

ဓားမှာ အမယ်အို၏ ဝိုက်အောက်တွင် ခြောက်လက်မခန့် ပင်သွား၏။ ထိုအခါ အမယ်အိုသည် နာကြည်းစွာ တစ်ချက်အော် မှု။ အီလီနား၏ ပန်းကို ဖမ်းဆွဲပြီး ဝူတွင်းရှိ ဆောင့်တစ်ထောင့် သို့ လှုပ်စေလိုက်၏။

ထိုအခါ အီလီနား၏ ကိုယ်လုံးမှာ လွင့်စဉ်သွားပြီး ကျောက် နံနံနှင့် ဝင်တိုက်မိရင် မေ့လဲကျသွားလေတော့သည်။

အချိန်သည် မည်မျှကုန်သွားသည် မသိ။ အီလီနားမှာ တဖြည်း ဖြည်းနှင့်ပင် ပြန်လည်ပြီး သတိရလာခဲ့သည်။

သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေ၏။ သို့သော် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန် ပျော့ပျောင်းသော နေရာတစ်ခုပေါ်တွင် အိပ် မက်နေရသည့်အတွက် သက်သာမှုကို ရရှိခဲ့သည်။

သူမသည် အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ မျက်လုံးအနက် ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။

အမှန်စင်စစ်မှာမူ မိမိသည် မည်သည့်အမျိုးက ဤကျောက် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ကော်နေခဲ့ရသနည်း။

ကျောက်ခုတင်ပေါ်၌ အလွန် နူးညံ့သေးငယ်သော မြက်ပင် တစ်မျိုးကို ဇင်းကွင်းထားသောကြောင့် ဝါဂွမ်းကဲ့သို့ ဖျော့ပစ်နေသည်။

ကျောက်ခုတင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာရှိ ကျောက်ပြား ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော သံလက်ဝါးမယ်တော်ကို တွေ့မြင်လိုက် ရသောအခါ အီလီနား လွန်စွာ ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

သူမသည် ကျောက်ခုတင်ထက်မှ အားခံကာ ရုန်းကန်ပြီး ထလိုက်သည်။

အခြေအနေမှာ အလွန်ထူးဆန်းနေ၏။

အမယ်အို၏ မျက်နှာက အလွန်အရုပ်ဆိုး ခက်ထန်နေသော် လည်း ယခုအခါတွင် ကြည့်လင်၍ နေပေသည်။

“ကလေးမလေး ... မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အမြန်ပြန်လှဲချလိုက်ပါ”

အီလီနားမှာ အံ့ဩသွားသည်။

မိမိက သေစေရန် စားဖြင့်ထိုးလိုက်သော်လည်း အမယ်အိုက ခေါ်သမဖြစ်သည့်အပြင် ချီသောသော စကားကို ပြန်၍ဆိုနေပြန်သည်။

“ကလေးမလေး ... မင်း အံ့ဩနေသလား၊ မအံ့ဩနဲ့၊ မင်းက ငါ့ကို စားနဲ့မထိုးရင် ငါ့ဟာ ဒီဂုထဲမှာ နောက်ထပ် သုံးလလောက်

မနေလိုင်လေကွင့်ပြီးမှ ပြန်လည်လှုပ်ရှားနိုင်မှာ၊ အခု မင်းက ငါ့ကို စားနဲ့ထိုးလိုက်တဲ့အတွက် ငါ့အခု ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာနိုင်ပြီး အောက် ဝိုင်း ထုံကွင့်ပြီး မလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ တဝက လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး ငါ့ဟာ ကျောက်ဂုထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတာ ဆယ်ငါးနှစ်တင်းတင်း ပြည့်နိပါပြီ”

အီလီနားက ကြောက်ရွံ့စွာမြင့် ...

“ကျွန်မရဲ့ စားလက်ခွက်က အဘွားကို အကူပြုခဲ့တယ်၊ မနားကို၊ အဘွားဆိုက ဒီဂုထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတာ ဆယ်ငါးနှစ် ပြည့်နိပါ ဟုတ်လား”

မိမိကိုယ်ကို သံလက်ဝါးမယ်တော်ဟုခေါ်သော လူထူးလူထန်း အမယ်အိုသည် အီလီနားအား မိမိ၏ အကြောင်းများကို ရှင်းလင်း ပြောပြတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် ကလေးမ ... ဟုတ်တယ်၊ အဘွားဟာ ဒီလို တာကြောင့် ဖြစ်ရတာဆိုတာ ရှင်းပြပါမယ်၊ ဒီလို ကလေးမ ... အမြဲစကား ဒီလိုပါကွယ်”

သံလက်ဝါးမယ်တော်က သူမ၏ အတိတ်က အဖြစ်အပျက် များကို ပြောပြပေးတော့သည်။

အချိန်တွင် ခေါင်းမြတ်လုပ်ကြံခံလိုက်ရ၏။ မည်သူမည်ဝါက လာ
သတ်မြတ်သည်ကိုမသိရပေ။

ထီးနန်းကို ချွန်လုံဘုရင်က ဆက်လက်မယူသည်။

ကန်းထိန်လျှန်သည် အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ အိမ်မှာပင် အေးအေး
အေးအေး နေနိုင်ခဲ့၏။ မည်သည့် အလုပ်အကိုင်ကိုမှ လုပ်ကိုင်ခြင်း
မရှိဘဲ ပုဝင်စရာမရှိ၊ ကြောင့်ကြစရာမရှိဘဲ ဓားသောက်နေထိုင်နိုင်
သည်။

အခန်း(၂)

မှတ်တမ်း

သံလက်ဝါးမယ်တော်၏ အမည်ရင်းမှာ ကန်းဇွေလျှန်ဖြစ်၏။
ဖခင်မှာ ကန်းထိန်လျှန်ဖြစ်သည်။ ကန်းထိန်လျှန်မှာ တရုတ်
ပြည် အလယ်ပိုင်း၏ သိုင်းအကျော်အဖော် သိုင်းဆရာတစ်ဦးဖြစ်
သည်။

ကန်းထိန်လျှန်မှာ တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းသို့ ထွက်သွားခဲ့
ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့၏။ အိမ်မှထွက်ခွာသွားစဉ်က တစ်ကိုယ်တည်း
ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ပြန်လာသောအခါ ဇနီးသည်နှင့်သမီးတစ်ယောက်
ပါလာ၏။ မိန်းကလေးမှာ တစ်နှစ်ကျော်မျှသာ ရှိသေး၏။ ဤ
ကလေးမှာ ကန်းဇွေလျှန်ပင်တည်း ...။

ကန်းထိန်လျှန် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် ယုံက
ဘုရင်မင်း နန်းတက်၏။ ယုံကဘုရင်သည် ထီးနန်းကို တစ်ဆယ့်
သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ခိုးဖိုးခံတော်မူပြီးနောက် တစ်နေ့သော ည သန်းခဲ

ကန်းဇွေလျှန်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာပြီး အပျို
ဖားဖား ဖြစ်လာတော့သည်။ အသက်အရွယ်က နှစ်ဆယ်ရောက်သော်
စုပျို့လှပပြီး အလှသွေး ဝင့်ကြွယ်လျက် ရှိလေတော့သည်။

ကန်းထိန်လျှန်မှာ သမီးလေးကား ၎င်းတတ်ကျွမ်းသော သိုင်း
ပညာရပ်များကို အိတ်သွန်ဖာဖောက် အကုန်အစင် သင်ကြားပြသ
ပေး၏။

အချိန်လွင်မြန်စွာ ကုန်လွန်သွားသည်။ လမင် ကန်တော့
ရက် သုံးရက်အလိုနေ့မှာ ကန်းဇွေလျှန်၏ ဓမ္မနေ့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ခင် ကန်းထိန်လျှန်က အထူးရွှင်လန်းနေ၏။ ဓားဖိုမှုးအား
ဟင်းကောင်းများ မျက်ပြုတ်မိုင်းသည်။ အရက် ပုလင်းများ စုဆောင်း
မိုင်းသည်။ မိမိနေအိမ်၏ နောက် ပန်းဖြုံထဲရှိ လေညှင်းမံ အဆောက်
အဦတွင် ကန်းထိန်လျှန်က ဇနီး သမီးတို့နှင့်အတူ အရက်သောက်
စားကြရင်း အိမ်တွင်းရေးကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်သည်။

၃၂ ● တစ္ဆေ့သိုယ် နေလင်းအောင်

ဤဆွေးနွေးမှုမှာ ထူးခြားလှသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကန်းထိန်လွန်သည် မိသားစုအရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး မည်သည့်အခါ ကမ္ဘာ့ မဆွေးနွေးခဲ့ဖူးသောကြောင့်တည်း။

လမင်း၏ အလင်းရောင်သည် ပန်ဒြိတစ်စုလုံးကို ထိန်လင်းဆေးမြဲလျက်ရှိနေ၏။

သားအမိ သားအဖသုံးယောက်မှာ အိမ်တွင်းရေးကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြရင်း အချိန်မှာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် ...

လေညှင်းခံ အဆောက်အဦ အမိုးပေါ်မှ တဟားဟား ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကန်းထိန်လွန်မှာ ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်သောအခါ အကြီးအကွယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ရင်ရင် မြစ်လာ၏။ သူက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟင်း ... သူလာပြီလား”

စကားသံသည် ပါးစပ်မှ ထွက်စွဲရှိသေးသည်။ လေညှင်းခံ အဆောက်အဦပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခုန်ပျံဆင်းလာ၏။ ပျံလွှားငှက်ပမာတည်း။

အင်္ကျီအနက် ဝင်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ရှိပြီး ကန်းထွေ့လွန်ကဲ့သို့ နုပျိုနေ၏။ မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်ကြည်လင်တောက်ပနေသည်။

သူမသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် ညဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်

ဆင်၏။ လက်ထဲတွင် အရောင်တဖြတ်ဖြတ် တောက်နေသော မားရွယ်တစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

သူမက ...

“ကန်းထိန်လွန် ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ကျွန်မ လာပါပြီ။ ကျွန်မ သို့လည်းကောင်း သင်ယူနေရလို့ ရှင် သိပ်သက်သာသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့ဟာ ရှင် လုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ မှိုက်ပစ်တွေကို ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်။ ရှင်ရဲ့ အသက်ကို ကျွန်မကို ပေးရမယ်။ က ... ရှင် အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ပါ။ ရှင်ရဲ့ လက်နက် ဒီမှာရှိပါတယ်”

ထိုမိန်းကလေးက သူမ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားတစ်လက်ကို ပစ်ပေးလိုက်၏။ ထိုဓားမှာ ကန်းထိန်လွန် သုံးစွဲနေကျ လက်နက် နဂါးနှစ်ကောင် သံမဏိဓားပင်။ ဤပစ္စည်းကို ထိုမိန်းကလေး မည်သို့ ရရှိထားပါသနည်း။

ကန်းထွေ့လွန်သည် လန့်ပြီး ထမုန်လိုက်၏။

ဤအချိန်တွင် ကန်းထိန်လွန်၏မျက်နှာမှာ သွေးရောင်ပင် မရှိတော့ပေ။

“လုံမလေး ... ငါ ... ငါ ... ငါ ...”

ကန်းထိန်လွန်သည် မိန်းကလေးကို ကြောက်လန့်နေ၏။ သူသည် မိန်းကလေး၏ သို့လည်းကောင်း အတတ်ကို ကြောက်ရွံ့လော့ သို့မဟုတ် ကိုယ့် လိပ်ပြာ ကိုယ်လန့်နေခြင်းလော့

အတန်ကြာသည်အထိ သူသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ချေ။

ထိုအခါ အင်္ကျီနက်နှင့် မိန်းကလေးသည် တစ်ခေတ် ရယ်လာလေတော့၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်က ရှင်ဟာ သစ္စာဖောက်ပြီး ကျွန်မအဖေကို သတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ သားအမိကိုလည်း မင်နန်းတောင်ထိပ်ပေါက်နေပြီး တွန်းချခဲ့တယ်။ ယုံကွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဆုတော်ငွေကို မက်မောပြီး အင်မတန် ချစ်ခင်ရင်းနှီးတဲ့ သုငယ်ချင်းကို သစ္စာဖောက်ပြီး ရှင်ဟာ သုငယ်ချင်း ရင်းကိုသတ်ပြီး မိမိဂုဏ်သိက္ခာကို မြှင့်တင်ခဲ့တယ်။ ဒီကနေတော့ ကျွန်မ လိစွမ်းမေဟာ ရှင်ကို ဘယ်နှည်းနဲ့မှ အလွတ်မပေးနိုင်ဘူး။ ကဲ ... ဒီမားဟာ ရှင်မားမဟုတ်လား။ ကျွန်မနဲ့ လာယှဉ်ပြိုင်ပါ။ ဝါဟာ ရှင်ရဲ့ နောက်ဆုံးအဖွင့်အရေးပဲ”

ကန်းထိန်လွန်မှာ အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး သုံးထောက်တိုင်စုလိုက်သည်။

“လုံမလေး... မင်း ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စိန်မခေါ်ပါနဲ့၊ ငါ့အမှားကို ငါသိပါပြီ။ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ သွေးကြောတို့ ပြန်ဆပ်ပယ်”

ကန်းထိန်လွန်သည် စုတ်တရက် မြေပေါ်၌ ကျနေသော မားကို ကောက်ယူပြီး မိမိ၏ လည်ပင်းကို လှိုင်းဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ သွေးများသည် ပန်းထွက်လာ၏။
ကန်းဈေးလွန်တို့ သားအမိသည် လန့်မြတ်တွန်လှုပ်ပြီး ခေတ်ရင်း ကန်းထိန်လွန်ထံသို့ မြေးသွားကြသည်။

သို့သော် အချိန်မမီလိုက်တော့ချေ။

ကန်းထိန်လွန်၏ လည်ပင်းမှ အသက်ရှူပြန်သည် ပြတ်သွားပြီး သွေးများ ပန်းထွက်နေ၏။

ထိုအခါ ကန်းထိန်လွန်မှာ မပီသသော အသံဖြင့် ...

“သမီးလေး လွန် ... ဖေဖေ ခုတင်အောက်က သေတ္တာအနံ့ကလေးထဲမှာ ...

“သူသည် စကားကိုပင် အဆုံးသတ်နိုင်တော့တဲ့ အသက်ထွက်သွားလေတော့၏။

ကန်းထိန်လွန်၏ ခန်းမှာ ငိုကြွေးနေ၏။

ကန်းဈေးလွန်သည် ခေါင်းကိုမော့ပြီးကြည့်လိုက်ရာ အင်္ကျီအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် မိမိ ဝခင်၏ အဖေတင်ကိုကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကလေးကို ခပ်မဲ့မဲ့ကလေး ပြုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကန်းဈေးလွန်မှာ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အသံမာမာဖြင့် ခေတ်လိုက်၏။

“လိစွမ်းမေ ... ရှင်က ကျွန်မ အဖေကို သေအောင်နှိပ်စက်ထားလား။ ဒီကနေ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အသေအလဲ တိုက်ခိုက်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကန်းဈေးလွန်မှာ နေရာမှ ထခုန်လိုက်ပြီး ဖခင်လက်တွင်းမှ မားကိုယူ၍ လိစွမ်းမေဆိုသော မိန်းကလေး၏ ခေတ်ကို ခုတ်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ လိစွမ်းမေသည် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် မရွံ့ရှင်ဖြင့် စတင်တိမ်းလိုက်၏။

ကန်းဇွေလွန်သည် ဖခင်၏ စိတ်ဓားဖြင့် လိစွမ်းမေအာ အလွတ်မပေးဘဲ တစ်ဆက်တည်း ဓားသုံးချက် ဆက်တိုက်ထိုးခုတ် တိုက်ခိုက်သည်။

ယခုအချိန်ထိ လိစွမ်းမေမှာ ဘယ်ညာတိမ်း၍ ဓားချက်ထိ ရွှေငှက်တိမ်းနေ၏။ သူမလက်တွင်းမှ အဖိုးတန်ဓားကို လုံးဝအသံ မပြုရသေးပေ။

ထိုအခါ လိစွမ်းမေသည် ပြတ်သာရွာ ပြောသည်။

“ဒီမယ် မိန်းကလေး ငါတို့အချင်းချင်း ဘာရန်ညှိုးမှ မရှိတော့ မှင့်ကို သိုင်းသုံးကွက်တောင် ညှာပေးတာ မင်း မြန်မြန်ရပ်လိုက်ပါ အကောင်းအဆိုး မဝေခွဲတတ်ရင် ငါက မင်းကို အသက်ချမ်းသာ ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့...”

ကန်းဇွေလွန်က ခေါ်သဖြင့်...

“ဘယ်သူက ရှင့်ကို အသက်ချမ်းသာပေးခိုင်းလို့လဲ”

စကားဆုံးလျှင် ဓားကို တစ်ချက်ရမ်းပြီး နဂါးနက်ပြေပေ ဖြစ် သိုင်းကွက်ဖြင့် လိစွမ်းမေ၏ မြေနှစ်ချောင်းကို လှည့်ပြီး လှဲခုတ် လိုက်သည်။

လိစွမ်းမေက ခန္ဓာကိုယ်ကို အပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ ဓားကိုတွေ့ကာ လျှပ်တစ်ပြက်ဓားကို ဘေးလက်မှ ဝင်ပြီး ကန်းဇွေ လွန်၏ ဓားကိုင်သော လက်မှ လက်ညှိုးကြားများကို ထိုးသွင်းလိုက် သည်။ ထိုအခါ သွေးများ ယိုစီးထွက်လာလေတော့သည်။

ကန်းဇွေလွန်သည် တစ်ချက်အော်လိုက်၏။ သူမ၏ ဓား သည်လည်း မြေသို့ လွတ်ကျသွားလေတော့သည်။

လိစွမ်းမေသည် တစ်ခဲခဲရယ်ပြီး ခါးကလေးကို လှုပ်ရှား ပြိုကဲပြီး ကိုယ်တွေ့ခုန်တက်လိုက်ရာ ပန်းခြံ၏ အုတ်နံရံပေါ်သို့ မကျက်ရှိသွားလေ၏။ ချက်ချင်း အုတ်နံရံပေါ်မှ ခုန်ချထွက်ပြေးသွား သည်။ တစ်ခဲကချင်းပင် အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရတော့ပေ။

ကန်းဇွေလွန်မှာ စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် မျှုံးပွဲချင့်လိုက်မိ လေတော့၏။

သူတို့သည် ကန်းထိန်လွန်၏ အလောင်းကို သင်္ကြံဟုလိုက် ကြိုရသည်။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ဖခင်၏ သေတ္တာကို ဖွင့် ကြည့်ကြ၏။ သေတ္တာထဲတွင် သွေးစွန်းနေသော အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

သာအမီနှစ်ယောက်မှာ ကန်းထိန်လွန်၏ မှတ်တမ်းစာအုပ် ကို...”

ကန်းထိန်လွန်မှာ အိမ်မှထွက်ခွာသွားပြီး ယုံကွင်ဘုရင်ထံ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် ဆယ်နှစ်ကျော် အမှုထမ်းဆောင်ခဲ့၏။

ယုံကွင်ဘုရင်မှာ ခန်းရိုးမင်းအား လုပ်ကြံပြီး ထီးနန်းတက် နိုင်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုမင်း နန်းတက်စတွင် အာဏာပီဆန်သူမှန်သူ

ကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပစ်၏။ ကန်းထိန်လွန်နှင့်အတူ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ လီထိန်မေတို့သည် (လီစွမ်းမေ၏မခင်) ဘုရင်မြတ်၏ အမိန့် အရ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အာဏာပီဆန်သူများကို သတ်ဖြတ်ပေးခဲ့ ရပေသည်။

ထိုနောက် လီထိန်မေမှာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော ဘုရင့် ထံတွင် ဆက်၍ အမှုတော်မထမ်းလိုတော့ဘဲ သူနှင့်အတူ တစ်ဖန် တည်း လိုက်ထွက်ရန် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးခဲ့၏။

ကန်းထိန်လွန်မှာ ဘုရင့်ထံမှ ဆုလာဘ်နှင့် အမှုထမ်းလစာ ကို မက်မောပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား တိကျသော အခြေကိုမပေး ခဲ့ချေ။

တိုင်ပင်ပြီး သုံးရက်အကြာတွင် လီထိန်မေမှာ တာဝန်မှ ထွက် တိမ်းပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ ဒေါသထွက်ကာ ကန်းထိန်လွန်အား ရှေ့ တော်သို့ ခေါ်သွင်းသည်။ သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ သတင်းကို ကြိုတင် သိရမည်။ ကြိုတင်သတင်း မပေးရကောင်းလားဟူ၍ အပြစ်တင်ပြော ဆိုပြီး လီထိန်မေ၏ နေရပ်ကို မေးရာ ကန်းထိန်လွန်က ဘုရင်မင်း မြတ်အား မကွယ်မဝှက်ဘဲ သူ၏နေရပ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်ရသည်။

သည့်နောက် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သိုင်းသမား ငါးယောက် နှင့်အတူ ကန်းထိန်လွန်အား လီထိန်မေထံသို့ လိုက်သွားစေသည်။ မိသားစုတစ်စုလုံးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် တာဝန်ပေး စေလွှတ် လိုက်သည်။

ကန်းထိန်လွန်မှာ မနှစ်မြို့သော်လည်း သာဏာကို မဝိဆန် မှုတ် သိုင်းသမား ငါးဦးကို ဦးဆောင်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့၏။ တစ်လခန့် ကြာသောအခါ လီထိန်မေ၏ ဇာတိ နိဗ္ဗာန်ပြည်နယ်ပိုင် ခရိုင်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုနောက် ပြည်နယ်ဒေသခံ သူလျှို့များ၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ မှုကြောင့် လီထိန်မေ ပုန်းအောင်းရာ မင်စန်းတောင်ထိပ်သို့ လိုက် သွားကြ၏။

တောင်ထိပ်ရှိ လီထိန်မေ တံဘိမ်သို့ ရောက်ရှိကြသည်။ သိုင်း သမား ငါးဦးနှင့်အတူ ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ရာ နောက်ဆုံးတွင် ကန်း ထိန်လွန်မှာ လီထိန်မေအား သတ်ပစ်လိုက်သည်။ သွေးများ အင်္ကျီ ကို လာရောက်စွန်းထင်းသည်။ လီထိန်မေမှာလည်း ထိုနေရာ၌ပင် မေ့မိသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ လီထိန်မေ၏ ခန်းမှာ သမီးငယ်ကို ကျောသိုးကာ မွေးမြူလေ၏။

ကန်းထိန်လွန်သည် သားအမိနှစ်ဦးကို အလွတ်မငပေးချေ။ သားအမိနှစ်ဦးအား ဓားဖြင့် မသတ်ဘဲ တောင်အောက် မျောက်ကျား မှီ တွန်းချလိုက်၏။

လီထိန်မေ၏ မိသားစု သုံးဦးကို သတ်ဖြတ်ပြီး တောင်အောက် သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။

သုံးရက်ကြာသောအခါ မျင်တူမြို့သို့ ရောက်လာပြီး နိဗ္ဗာန် ပြည်နယ် ဘုရင်ခံဘိမ်၌ တည်းခိုကြ၏။

၄၀ ❁ တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

အိပ်ရာမှ ထသောအခါ ကိုယ်ရံတော်အဖော် ငါးဦးမှာ ခေါင်း
ပြတ်၍ သေနေသည်။

ကန်းထိန်လွန်၏ ဘေးတွင် ဓားထစ်လက်နှင့် ဓားတစ်စောင်
တွေ့ရ၏။

ဓာတ်တွင် ...

'မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်' ဟု ပါရှိသည်။

တောင်အောက်သို့ တွန်းဆွဲရသော လီထိန်မေ၏ ခန်းနှင့်
သမီးမှာ ဆရာကျင့်ကွမ်သည် ဇွန်လွန်ရိုက်၏မှ လူစွမ်းကောင်းများ
နှင့်အတူ မင်ခန်းတောင်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရာမှ ချောက်ကမ္ဘားရှိ ထင်းရှူး
ပင်ကြီး၏ အကိုင်းပေါ်တွင် တင်နေသော သားအမိနှစ်ဦးကို တွေ့
ရ၏။

မိခင်မြစ်သူ အမျိုးသမီးသည် အကျိုးအကြောင်း အားလုံးကို
မြော့ပြီး ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာကြောင့် သေသွားသည်။ သမီးလေး
(လီစွမ်းမေ)မှာ သက်ရှင် ချမ်းသာရာရပြီး ဆရာကျင့်ကွမ်က ခေါ်
ယူမွေးစားသည်။ ဇွန်လွန်ရိုက်၏ သိုင်းပညာကို သင်ယူစေခဲ့၏။

လီစွမ်းမေသည် သိုင်းပညာကို တတ်မြောက်အောင် ကြိုးစား
အပင်ပန်းခံ၍ သင်သည်။

ကန်းထိန်လွန်သည် ဘုရင်ခံအိမ်၌ နေရင်း မြေမြန်တော်ဖြင့်
ပီကင်းမြို့တော်သို့ သတင်းပို့စေ၏။

တစ်လကြာသောအခါ ဘုရင့်အမိန့်တော် ရောက်လာ၏။
အမိန့်တွင် ...

ထွားထုတ်ထွားမဲ ယှဉ်ပြိုင်နဲ့ (စာစဉ်-၁) ❁ ၄၁

ကိုယ်ရံတော် သိုင်းသမားငါးဦး၏ အသက်လွတ်ကြေးကို
သက်ဆိုင်ရာအား ပေးပြီး ယင်းကိစ္စကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် ပါရှိ
သည့်အပြင် ကန်းထိန်လွန်အား ဆုတော်ငွေအဖြစ် ရွှေနှစ်ရာကျပ်
သားကို ချီးမြှင့်ကာ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားတာဝန်မှ ရပ်စဲလိုက်
မကြောင်း ပါရှိသည်။

သည့်နောက် ကင်းထိန်လွန်သည် မိန်းယုပြီး ရွာသို့ ပြန်လာ
ခဲ့ပေသည်။

ဤသည်ကား ကင်းထိန်လွန်၏ မှတ်တမ်းစာအုပ် ပြီးဆုံးခဲ့
ပေ၏။

ကန်းစွေလွန်သည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်ကို ပီတိပြီး
မိခင်ကြီးအား ...

"မေမေ ... လက်စသတ်တော့ မေမေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ်
ကျော်က လီစွမ်းမေဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို သုတ်သင်
ပစ်တာပဲ။ မေမေ့ကိုကြည့်ရတာ သေတဲ့နေ့အထိ သူ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်
လို့ ထင်တာပဲပုံရတယ်"

"ကွန်မတီအနေနဲ့ ဒီရန်ငြိုးကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကလေး
ချော့မလွယ်တော့ဘူး။ ကွန်မတီ သားအမိနှစ်ယောက် အဖေ ဆွန်ရစ်
နဲ့) အမွေပစ္စည်းကလေးနဲ့ အသက်မွေဝမ်းကျောင်းသွားတော့ မယ်"

သားအမိနှစ်ဦးတို့မှာ ဤသို့ပင် ဘဝခရီးအတွက် တိုင်ပင်
ပြောဆိုကြလေ၏။

ထို့နောက် ကင်းထိန်လွန်၏ မှတ်တမ်း စာအုပ်ကို မီးရှို့
လိုက်၏။ သည်နောက် လူသစ်စိတ်သစ်များ ဖွေးကြတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ကန်းဆွေလွန်တို့ သားအမိသည် ဤသို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထား
ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကန်းထိန်လွန် သေဆုံးပြီးနောက် နှစ်နှစ်အကြာတွင် မိခင်
မှာ သေဆုံးသွားသည်။

မိခင် သေဆုံးပြီး နှစ်နှစ်အကြာတွင် ...

တစ်နေ့ ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ကန်းဆွေလွန်၏ အိမ်ကို
မီးထလောင်ရာ အိမ်နှင့် အိမ်တွင်းရှိ ပစ္စည်းအဝတ်အစားမှအစ
အကုန် အစင် မီးထဲသို့ပါသွားသည်။

ကန်းဆွေလွန်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံး မတတ်နိုင်တော့၍ ၎င်း၏ ဖခင် လက်ထက်က
ဝယ်ထားခဲ့သော လယ်စကများကို ရောင်းပြီး ၎င်းနေသော ရွမ်းကွင်
မြို့မှ မြေဦးတည့်ရာသို့ ခရီးထွက်လာပြီး သိုင်းဆရာကောင်းကို
ရှာဖွေခဲ့သည်။

ဆယ်ရက်ကျော်ခန့် ခရီးနှင့်ခဲ့ရာ ဟိုနုနုပြည် မြောက်ပိုင်းရှိ
လင်ပေါင်မြို့သို့ ရောက်လာ၏။ တိုအခါ ၎င်း၏ ကိုယ်တွင် ငွေဓမ္မား
ကုန်လှန်းပါး ဖြစ်နေလေပြီ။

သူမ ငွေရှာရတော့မည်။ မည်သို့ ငွေရှာမည်နည်း။

ကန်းဆွေလွန်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချဉ်း မိမိ၌ ကျန်ရှိ
သော ငွေစကလေးဖြင့် မြင်းမောင်းတစ်ခုကို ဝယ်ယူလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ပိတ်အလံပေါ်၌ 'သိုင်းပညာဖြင့် မိတ်ဆွေရှာမည်'
ဟု စာရေးပြီး မြင်းမောင်းကို တီးလေရာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ
ဝိုင်းလာကြကုန်၏။

ထိုအခါ ကန်းဆွေလွန်သည် မရွက်နိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းရေး
အတွက် သိုင်းပညာကို ပြသရလေတော့သည်။

ပထမဦးစွာ မျောက်လက်သီး သိုင်းကွက်ကို ပြသ၏။ သူမ
သည် နိမ့်ချည်ဖြင့်ချည် ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ပြီး ကွင်းကို ပတ်၍ မြေ
နေလေ၏။

အချိန်အတော်ကြာအောင် ပြသမှ မျောက်လက်သီးသိုင်းကွက်
ခုန်ဆွဆွခုန်ကွက်ကို ပြီးမြောက်သွား၏။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များက ဩဘာပေး လက်ခုပ်တီးကြကုန်၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ဓားနှစ်လက်ကို ကိုင်ကာ သိုင်း
ကစားပြပြန်သည်။ နဂါးနှစ်ကောင်သိုင်းကွက် ကစားပြပြီး ပွဲကြည့်
ပရိသတ်ထံမှ ပိုက်ဆံများ တောင်းခံလေတော့သည်။

ကန်းဆွေလွန်သည် အသက်အရွယ် ငယ်ပင်ငယ်ငြားသော
ကျား၊ ၎င်း၏ သိုင်းပညာသည် အလွန်ကျင်လည် ကျွမ်းကျင်သည်
ဖြစ်၍ ပွဲကြည့်ပရိသတ် သဘောကျပြီး ပိုက်ဆံ ပေးကမ်းကြသည်။

ယနေ့ ကန်းဆွေလွန်၏ ဝင်ငွေမှာ သိပ်မဆိုးလှချေ။ သ

၄၄ ❁ တက္ကသိုလ် နေကင်းအောင်

သည် ငွေကိုယူပြီး တည်းခိုခခန်းတစ်ခုတွင် တည်းခိုလိုက်သည်။
တကယ်တော့ သူမ ဤအလုပ်ကို မလုပ်လိုချေ။ မတတ်သာသဖြင့်
ဤသို့ လုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအလုပ်မလုပ်လျှင် ဂေဟာတစ်ခုတွင်
ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ရောင်းစားပြီး အပျော်မယ်လုပ်ရပေလိမ့်မည်။
ဤသို့လည်း မလုပ်လို။ နောက်ဆုံး သိုင်းကစားပြုပြီး ဖွေရာရတော့
သည်။ သမ္မာအာဇီဝအလုပ် ဖြစ်သော်လည်း ဤအလုပ်မှာ သိမ်ငယ်
လှသည်။

နောက်ဆုံး ကန်းဆွေလျှန်သည် အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားလိုက်
ရလေတော့သည်။

အခန်း(၃)

စေရာသခင်

နောက်တစ်နေ့တွင် ကန်းဆွေလျှန် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။
နေမင်းသည် အနောက်ဘက်သို့ တိုးဝင်သွားသောအခါ
အမှောင် ထူသည် ကမ္ဘာကြီးအား လွှမ်းမိုးရန် မသင့်ပြင်နေ၏။
သစ်ရွက်များ လည်း ညှိုးလျှော့သွားကြလေပြီ။
အိပ်တန်းဝင်သော ကျေးဇူးကံများသည် မိမိ၏ ခေါင်းပေါ်မှ
အော်မြည်ကြပြီး ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။
ကန်းဆွေလျှန်သည် ကွင်းပြင်ကွယ်ကြီး တစ်နေရာသို့ ရောက်
ရှိလာလေ၏။
ဤကွင်းပြင်သည် အလွန်တရာမှ ကျယ်ပြန့်၏။ လူနေအိမ်
များလည်း မရှိချေ။
မည်သည့်နေရာသို့ သွား၍ တည်းခိုရမည်နည်း။ နိုကိုးရာမဲ့
သည့် ဘဝသို့ ရောက်နေရတော့သည်။

၄၆ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သူမသည် စဉ်းစားတွေးတောရင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ လေးငါး
မိုင်ခန့် ခရီးကို လျှောက်လာခဲ့မိလေ၏။

ထိုအခါ၌ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တပြည်းခြည်း မှောင်လာ၏။

အကယ်၍ ယနေ့ည တည်းခိုရန် နေရာထိုင်ခင်း စွမ်းရည်လျှင်
မိမိသည် ကွင်းပြင်ထဲ၌ အိပ်ခက်ရတော့မည်။

ထိုသို့ အမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်၍ အတန်ငယ် လျှောက်မိ
လျှင် မမျှော်လင့်ဘဲ အရှေ့ဘက် သစ်ပင်တန်းများကြားမှ မီးရောင်
များ ထွက်နေခြင်းကို တွေ့မြင်ရ၍ ကန်းဆွေလွန်သည် ဝမ်းသာ
အားတက်မိလေတော့သည်။

မီးရုံလျှင် အိမ် မုချရှိရမည်။

သူမသည် အားတက်ကာ ခရီးဆက်နှင်လိုက်၏။

ထိုအခါ အမှောင်ထုထဲမှ အိပ်ပုံသဏ္ဍာန် အရာဝတ္ထုတစ်ခု
ကို တွေ့မြင်လိုက်လေ၏။

ဆက်၍ သစ်ပင်တန်းမှ လျှောက်လာခဲ့ရာ မြေလှမ်း လေးငါး
ဆယ် လျှောက်မိသောအခါ ထိုအိမ်သည် မိမိ၏ မျက်စိအောက်တွင်
တင်းထင်းကြီး ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုအိမ်မှာ ကျောက်ဖြင့်ဆောက်ထားသော အိမ်ပုကလေးတစ်
လုံး ဖြစ်၏။ တစ်ခန်းမှာ လင်းနေပြီး ကျန်ခန်းများမှာ မှောင်နေ
သည်။ အိမ်ကလေး ပတ်လည်၌ ခြင်္သေ့ရိုးစီ၏။

မီးလင်းနေသော အခန်းတွင်း၌ ဆီမီးဖွက်တစ်လုံး ထွန်းထား
၏။

ကန်းဆွေလွန်သည် ခြင်္သေ့ရိုးနားသို့ အရောက် လျှောက်လာ
၍ ခြင်္သေ့ရိုးတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်ရာ တံခါးမှာ ဖွင့်သွား
သည်။

သည့်နောက် သူမသည် ပြတင်းပေါက်သို့ အရောက်သွားပြီး
ခန်းတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကန်းဆွေလွန်မှာ အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩ
မျှားလေတော့သည်။

ထိုမီးလင်းသော အခန်းသည် အခန်းကျယ်ဖြစ်၏။

ပုင်းအခန်းတွင်း၌ အိမ်ခေါင်တန်းမှ ပိတ်အိတ်ပေါင်း ဆယ်
စုံလုံးမို့တံဆွဲထား၏။ ပိတ်အိတ်များမှာ စောင်းပွင့်နေ၏။
အိတ်တွင်း၌ တည့်ထားသော အရာသည် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်
မှုလျှင် အသုံးပြုသော ကျောက်ရေစိမ့်များ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အခန်း၏အလယ်တွင် တင်ပွင့်နေထိုင်နေသော အဘိုးအို
အစ်မလောက်ကို တွေ့ရ၏။ အဘိုးအို၏ အသက်မှာ ခြောက်ဆယ်
နှစ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးများမှာ ဖြူးပျေး၍ နေ၏။
မျက်စိသည် ဖြူဖြူမျိုး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထား၏။ အဘိုးအိုသည်
အလှူငါးအား လှူကျင့်နေဟန်ရှိသည်။

ကန်းဆွေလွန် ခြေသလုံးလုံဖြင့် လျှောက်လာသော်လည်း သူမ
၏ ခြေသလုံးကို အဘိုးအို ကြားသည်။

အဘိုးအိုက မေးလေ၏။

“အပြင်ဘက်က ဘယ်သူလဲ”

အဘိုးအို၏ အသံသည် မိုးချွန်းသည့်ပမာ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာ၏။

ကန်းဇွေ့လျှန်သည် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

စကားသံ အဆုံး၌ အဘိုးအိုသည် လှုပ်တစ်ပြက် ကန်းဇွေ့လျှန်၏ ရွေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဟေ့ ... မင်းဘယ်သူလဲ”

အဘိုးအိုသည် သူမအား မိန်းကလေးမှန်း သိသွားသည်နှင့် တအံ့တမြဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကန်းဇွေ့လျှန်မှာ ဒုးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အဘိုး ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးပါ”

“မိန်းကလေး မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ညကြီး အချိန်မဝေ အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း ဒီတော့တန်းကြီးကို ဖြတ်လာတာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုသွားနေရတာလဲ”

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအနံ့သည် အရောင်တောက်ပနေသည့် အတွင်းအား အလွန်ကောင်းကြောင်း သက်သေခံသည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ”

သူမသည် စကားကို ကြိုးစားပြောမည်ဖြစ်၍ ...

လှိုင်မြင်ထံမှ အသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြင်

လူတစ်ဦးသည် တောတန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြ၏။ အဘိုးအိုသည် အသံနားထောင်ပြီး အပြင်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကန်းဇွေ့လျှန်အား ...

“ပဲတပည့်က ငါ့ကိုလာရှာနေတယ်၊ ဒီလောက် ညဉ့်နက်မှာ သူ့အဖေ အကြောင်းများရှိလိမ့်၊ ကဲ ... မိန်းကလေး အိမ်ထဲမှာ ဝင်ပြီး စောပုန်းနေပါ”

အဘိုးအိုသည် ကန်းဇွေ့လျှန်အား အိမ်တွင်းတစ်နေရာသို့ ဖြည့်ဖြိုများဆိုလိုက်သည်။

ကန်းဇွေ့လျှန် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူမသည် ပုန်းတစ်ခု၏ နေထိုင်ပုံမျှ၌ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေလိုက်တော့သည်။

တစ်ခဏအတွင်း လူတစ်ဦးသည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ခြံဝင်း အပြင်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

အဘိုးအိုမှာ မိမိ၏နေရာသို့ ပြန်ထိုင်ပြီး မျက်လုံးအနံ့ကို ချိတ်ကာ ထွက်သက် ဝင်သက် ရုရှိုက်ရင်း အတွင်းအား လေ့ကျင့် နေသည်။

“ဟိုအခါ အပြင်ဘက်မှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာလေ၏။

“စရာ ... စရာ”

“ဟိုအခါ အဘိုးအိုက ...

“ယီလင် ... မင်း ဘာထပ်ပြီး လာချကွပေးဦးမလို့လဲ”

“ဟိုလူစုမှာ အိမ်ရွေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ယီလင်ဆိုသူမှာ ခခါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

ရင်းသည် သိုင်းပညာအားကိုးပြုပြီး စိုးဆိုးလှယက် တိုက် ချီအေး အနိုင်ကျင့်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ရင်းနှင့်အတူ တပည့်သုံးယောက်မှာ အိမ်ရွေ့တွင် ရပ်လျက်

ရှိပြီး ကျွန်တပည့် ခုနစ်ယောက်မှာ ခြံဝင်းတံခါးဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် ဧောင့်နေကြလေ၏။

ကန်းဇွေလွန်မှာ အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ကာ လှေလာအကဲခတ်လျက်ရှိသည်။

ယိလင်မှာ အဘိုးအိုကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ဦးညွှတ် ဂါရဝ ပြုသည်။

ယိလင်မှာ အမြင်းအထန် ဒဏ်ရာရရှိလာ၏။

ယိလင်ဖြစ်ရုံကို မြင်လိုက်ရသော အဘိုးအိုမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ယိလင်... မင်း ဘယ်သူနဲ့ပိုင်ပြီး ခုလို ဒဏ်ရာရခဲ့တာလဲ မင်းကို ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မကောင်းမှု ဒုဇရိက်ဟု ဘယ်တော့မှ ကောင်းကျိုးမပေးပါဘူး၊ မင်း ဒီလိုသာဆက်ပြီး သို့မဟုတ် ပညာနဲ့ လူတောကို အနိုင်ကျင့်နေမယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါဆက်တပည့် အဖြစ်က အသိအမှတ် မပြုနိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့ဆီက ဘာအလုပ်မှ လာမတောင်းနဲ့တော့...”

“ဆရာ ရွမ်းထိန်လင် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် လာတာဟာ တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး၊ သိုင်းလောကမှာ ဆရာရဲ့ နာမည်ကြီး ကိုးကျွန်း သံလက်ဝါးသိုင်းနဲ့ အကြောဒီဇိုင်းကို ကျွန်တော်အား ဆက်သင်ပေးဖို့ လာပြောတာပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ယှဉ်ပိုင်တိုက်မိုက်တဲ့အခါ နောက်ထပ်မစ်ရအောင် ဆရာဆီက ပညာကို ဆက်ဆည်းပူးချင်ပါ”

ယိလင်ဆိုသူက ခပ်ရိုရိုကလေး ပြော၏။

အဘိုးအိုကား ရွမ်းထိန်လင်ဖြစ်၏။

သူက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ သူသင်ပေးလျှင် အဆိပ်ပင် နေထိုင်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေတော့မည်။

အဘိုးအို ရွမ်းထိန်လင်က ...

“မိလား ငါ ပညာသင်ပေးတုန်းက ပညာကို အပင်ပန်းခံပြီး မသင်ချင်ဘူး၊ တဝင်ကလည်း မြင့်သေးတယ်၊ သိုင်းပညာရဲ့ အကျိုးကို အခြေခိုင်အောင် မသင်ချင်တဲ့ ငါ့ရဲ့ ကိုးကျွန်း နာမည်ကို သိုင်းနဲ့ အကြောပိတ်ပညာကိုပဲ သင်ဖို့ပဲ ပြောနေတယ်၊ ကိုးကျွန်း ယိလင်ဝါးသိုင်းကွက်ဟာ အတွင်းအား အလွန်ကောင်းသော ကျွန်ုပ်နိုင်တယ်၊ အတွင်းအား မကောင်းရင် ဒီသိုင်းကွက်ကို အသုံးမပြုနိုင်ဘူး သင်လို့မရနိုင်ဘူးကွ”

အဘိုးအိုက ဆက်ပြောသည်။

“အကြောပိတ် ပာဟာလည်း သိပ်ထက်မြက်တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကလေး မြဲလက်ကလေး လှုပ်ရွာရုံနဲ့ လူကိုသတ်နိုင်တယ်၊ အသက်ခံချက် မြောက်လိုက်ရုံနဲ့ တစ်ခက်လူကို မသေတောင် ချွတ်ချွတ်နဲ့ နေနိုင်တယ်”

အဘိုးအိုက ယိလင်ကို လက်ညှိုးခေါက်ခေါက်ထိုးသည်။

“အကယ်၍ ဒီပညာရပ်ဟာ မသမာသူ တစ်ဦးတစ်ယောက် နာမည်ကို ရောက်သွားရင် တကယ် အန္တရာယ်ကြီးတာပေါ့၊

နောက်ဆုံး ဒီတော့ မင်းကို ငါ ဆက်ပြီး သိုင်းပညာ မသင်ပေဘူး၊ အဆိပ်ပင် ခရမ္မလောင်းချင်တော့ဘူး၊ မင်းကိုလည်း ငါတို့အဖြစ်က ခွန်လွတ်လိုက်ပြီး မင်းဟာ သိုင်းပညာနဲ့ ကိုယ်ကိုးစွာလွတ်ကာကို လိုက်သူကူးတဲ့သူမို့လို့ ငါ သင်မပေးတော့ဘူး၊ မင်း ငါ့ခြံထဲက ထွက်သွားစမ်း။”

အဘိုးအို ရှမ်းထိန်လင်၏ စကားမှာ ဖြတ်သားလှသည်။ ယီလင်မှာ ယနေ့ည လာပြီး ဆရာထံ၌ အထွတ်အသိုင်းပညာများကို တောင်းခံရာတွင် မရသည့်အပြင် ဆရာသမားဆဲဆိုဆုံးမခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။ သူ၏ မျက်လုံးအနံ့မှာ ခြေမက်ဖွယ် အရောင်များ တောက်ပလာသည်။

စားမရသည့် အမဲ သဲနှင့် ပတ်ပေတော့မည်။ သူ၏ ခက်ထန်စွာ ပြော၏။

“ဒီမှာ အဘိုးကြီး ... ကျွန်တော့် အဖေက ခင်ဗျားလိုလို ကြည့်စုကူညီခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မေ့နေပြီလား၊ ခင်ကို အစေအရာရာ အကူအညီပေးခဲ့တုန်းက ခင်ဗျားဟာ ကျွန်အဖေကို ဘာကတိပေးခဲ့သလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာ အထိပ်ရောက်အောင် သင်ပေးပါ့မယ်စဉ် ဆိုခဲ့တယ်၊ ဒါပေလက်တွေ့ကျတော့ ခင်ဗျားဟာ အပြောတခြား အလုပ်တခြား သူက ဆက်ပြီးပြောသည်။

“ကျွန်မှာ ငွေရှိတယ်၊ ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ကို မတွေ့နိုင်တော့ဘူးလား၊ ကောင်းပြီ ခင်ဗျားက ဒီလောက်

အခုနောက်မှာ မသိတတ်တော့ ကျွပ်ကလည်း ခုအချိန်ကပြီး ခုအချိန်က ပေးပညာမဟုတ်တော့ဘူး။”

ယီလင်မှာ စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုယ်ကိုးလွတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ အထွတ်အသိုင်း ထွက်သွားလေတော့၏။

ရှမ်းထိန်လင်က ဒေါသအသံဖြင့် အော်လိုက်လေ၏။ “အသေခံတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကောင် ရုပ်လိုက်စမ်း။”

ယီလင်သည် စုတ်တရက် ရုပ်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်ပြန်လှည့်လေ၏။

“အဘိုးကြီး ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ရုပ်နိုင်ပြီး ဘာလုပ်ရမိလဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိဘူး။”

ရှမ်းထိန်လင်သည် ကျားစူးတရား မသိတတ်သော ယီလင်ဆီ ပြောခဲ့ပြီး ကြည့်ပြီး ဒေါသများ လှံ့တက်လာလေ၏။

“တိရစ္ဆာန်က မွေးတဲ့ကောင် ... ငါ မင်းပညာကို စုတ်ဆီးရမိမယ်။”

ရှမ်းထိန်လင်သည် သံလက်ဝါး ဖမ်းချုပ်နည်းနဲ့ ယီလင်အား ခြိတ်ချက် မမ်းကုတ်လေ၏။

ယီလင်မှာ ယနေ့ည လာရောက်ခြင်းသည် ဆရာထံတွင် မသိတတ်စမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ပညာကို မရဝဲက ဆရာကို ကြိုတင်အသိရှိပြီး တင်စီခွင့်တားသူဖြစ်ရာ ရှမ်းထိန်လင်၏ ဖမ်းဆုပ်

ကို မခံမေး သူကလွှတ်မြန်စွာ လှုပ်ရွားလိုက်ရာ ရှမ်းထိန်လင်မှာ မသိတတ်စမ်းခြင်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းထိန်လင်၏ စုတ်တရက် အတိုက်ခံလိုက်ရသည်။

ယီလင်၏ အကျိုးရှည်ထဲ၌ ငါ့လက်မ အရှည် အချင်းသုံး လက်မ ရှိသော သံဘူးတစ်ခုတွင် အပ်ပုံများကို ဝှက်၍ ယူလာ၏။ သံဘူးအပေါ်ပိုင်း၌ အပေါက်ငယ် ဆယ်ပေါက် ဖောက်ထား၏။ ဘူးတွင်း၌ ခလုတ်တပ်ဆင်ထားပြီး အဆိပ်လူးထားသော အပ်ကလေး များ ကပ်ထားသည်။ အသုံးစုအိန်တွင် လက်မဖြင့် အောက်ကို နိမ့်စွဲမှုဖြင့် လက်ပြန်လှည့်ပြီး မါချလိုက်ပါက သံဘူးအတွင်းမှ အဆိပ်လူးထားသော အပ်ပုံကလေးများသည် မိုးပေါက်များပမာ ထွက်လာပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်ရှိ မျက်စိ၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ် သေသည်တို့ ထံ တိုးဝင်လာသည်။

ရွှမ်ထိန်မှာ မိမိ၏ တပည့်မှာ ယခုကဲ့သို့ လက်နက်မျိုး ယူ ဆောင်လာပြီး မိမိအား တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ပင် မမက်မိ ပေ။ သူ၏ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ကန်သွားပြီး မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အပ်သုံးလေးချောင်း ထိမှန်မိသဖြင့် ထုံကျင်၍ နေ၏။

ရွှမ်ထိန်လင်သည် ဆါသထွက်ပြီး ခြေဖြင့် ယီလင်အား အနိမ့် ပြင်းစွာ ကန်လိုက်ရာ ယီလင်က နောက်ဘက်သို့ ခုန်ရှောင်ပေးလိုက် ၏။

ရွှမ်ထိန်လင်၏ ခြေထောက်သည် ယီလင်ဘေးတွင် ရပ်နေ သော လူကို ကန်မိသွား၏။

ထိုလူသည် အသံကျယ်စွာ တစ်မျက်အော်ကာ နန်းများကျိုးပြီး သွေးများအံလျက် လဲကျသွားပြီး သေဆုံးသွားသည်။

ယီလင်နဲ့အတူ လူနစ်ဦးမှာ အိပ်တွင်းသို့ ခြေဝင်လာလေ

သည်။ ထိုနောက် လူနစ်ဦးမှာ ဓားများကို ဆွဲပြီး ထိုးစုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

ရွှမ်ထိန်လင်၏ လှုပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လူဆိုးနှစ် ဦးမှာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားသည်။

ရွှမ်ထိန်လင်သည် မျက်စိ၌ အပ်ခိုက်ပြီး ကန်သွားသော်လည်း ကျားတစ်ကောင်ထက် ပိုမို၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းနေသည်။

ယီလင်သည် ဆရာမြန်သူ၏ ကျားကုတ်ကျားမဲ တိုက်ခိုက် မှုကို မြင်သောအခါ ကြောက်ရွံ့သွားသည်။ သူသည် တံခါးဝသို့ ခြေလှမ်း၏။

ရွှမ်ထိန်လင်သည် အသံကို နားစွင့်ပြီး ခြေထောက်နှင့် ခုန်ပုံ ကန်လိုက်၏။

ယီလင်မှာ ကြောက်လန့်တကြား ရှောင်မိမ်းရသည်။ ထိုအခါ ရွှမ်ထိန်လင်၏ ခြေထောက်သည် ကျောက်နံရံကို ကန်မိပြီး ကျောက်နံရံကြီး၏ အုတ်မဲများ ဘေးဘက်သို့ ဝင်ကျသွား လေ၏။

ယီလင်သည် ကြောက်ရွံ့လာပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ခုပြေး မည်ဟု ကြံပြီး ကိုယ်ကို စတင်လှုပ်စွဲမှုဖြင့်...

ရွှမ်ထိန်လင်သည် ၎င်းရောက်ရှိနေသည့် နေရာအရပ်ကို သိရှိ ပြီး လက်ဝါးဖြင့် ခိုက်ချသည်။

ယီလင်သည် အမန်းထောင့်သို့ ပြေးကပ်လို့က်လေ၏။

"ဝန်း..."

၅၆ ● ထက္ကသိုက် နေလင်းအောင်

ရိုက်ချက်လွဲသွားသည်။

သို့သော် ...

ရှမ်းထိန်လင်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ယီလင် ထွက်မပြေးနိုင်တော့ချေ။

ယီလင် လာစဉ်က လူပေါင်း ၁၀ ယောက် ခေါ်လာ၏။ ၎င်းနှင့်အတူ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသူ သုံးဦးရှိ၏။

ဒါပေမယ့် ၎င်းတို့ သုံးဦးအား တဒက်အချိန်တွင်း ရှမ်းထိန် လင်၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ပျောက်သွားကြ၏။

ရှမ်းထိန်လင်သည် မျက်စိကန်းနေသော်လည်း သိုင်းပညာ ဤမျှ ကျွမ်းကျင်စွာ အသုံးချနိုင်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ယောက် ဟု အိမ်တွင်းသို့ မဝင်ရဲဘဲ တံခါးအပြင်ဘက်တွင် ရပ်ပြီး ဟစ် အော်နေကြသည်။

ယီလင်သည် ၎င်းဆရာ၏ သိုင်းပညာသည် အလွန်ကြောက် မက်ဖွယ်ကောင်းသည်ကို သိထား၏။

အကယ်၍ ဆရာသမား၏ အလစ်၌ ၎င်း၏ မျက်စိကို လက် နက်ပုန်းဖြင့် ကန်းသွားအောင် မပစ်ခံသော် ဆရာ၏ လက်မှ လွတ် မြောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ရှမ်းထိန်လင်သည် မျက်စိနှစ်လုံး ကန်းနေသော်လည်း ၎င်း၏ အဆိပ်မတက်စင်အချိန်၌ ၎င်း၏ တိုက်ရိုက်မှုကို ခံရပါက အသက် အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်သည်။

ယခု ယီလင်မှာ အိမ်တွင်း၌ပိတ်မိနေသည်။ ထောင်ချောက်

ကျားထုတ်ကျားမဲ ဖျတ်ကြိတ် (စာစဉ်-၁) ● ၅၇

တွင်း ပိတ်မိနေသော ကြွက်ငယ်နှင့်တူနေ၏။ မည်ကဲ့သို့ အပြင် ရောက်အောင် ထွက်ပြေးရမည်နည်း။

ယီလင်သည် အလွန်တရာမှ ကောက်ကျစ် စင်းလဲသော သူ ဖြစ်သည်။

၎င်းသည် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အသံ ကုန် အော်လိုက်၏။

“သရဲရဲကြီး ...”

ကောသေ စတင်ထွက်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ရှမ်းထိန်လင်သည် ဓမ္မသို့ တိုးဝင်လာပြီး ဘယ်ဘက်လက်ဝါးဖြင့် ယီလင်၏ ဦးခေါင်း ကို ရုတ်တရက် လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

ယီလင်သည် ကိုယ်ကို အစောက်သို့ ငုံ့ချလိုက်ပြီး ဓားမြှောင် သွားအဖွဲ့ကို အပေါ်ဘက်သို့ ထောင်၍ ဗြတ်ချလိုက်ရာ ...

ရှမ်းထိန်လင်၏ လက်ဝါးသည် ဓားမြှောင်သွားကို ရိုက်ချမိ၍ လက်ဝါးတစ်ဝက်ခန့် ပြတ်ထွက်သွားသည်။

သွေးများ ပန်းထွက်လာသည်။

သို့သော် ရှမ်းထိန်လင်သည် အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ညာလက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ပြန်၏။

ယီလင်သည် ဓားချက်တစ်ချက် အောင်မြင်သွား၍ တစ်ပတ် ကျွမ်းထိုးပြီး ရှမ်းထိန်လင်၏ ချိုင်းကြားမှ ဗြတ်ကျော်၍ မြေပေါ်၌ လိမ့်ပြီး တံခါးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

၅၈ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

ရှမ်းထိန်လင်၏ ညာဘက်လက်ဝါးသည် အခန်းထောင့်ကို ရိုက်မိသွား၏။

ထိုအခါ အသံနှစ်မျက် ပေါ်ထွက်လာပြီး အခန်းထောင့်မှ အုတ်နံရံမှာ အချပ်လိုက်ကွာကျသွား၏။

သို့သော် ယိလင်သည် အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သွားပြီး ကျန် လူများနှင့် ပေါင်း၍ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ ရှမ်းထိန်လင် အိမ်ပြင် လိုက်သွား၏။

သို့ရာတွင် လက်ဝါးက ပြတ်နေပြီး မျက်စိမှာ ကန်းလျက် သွေးများ လွန်စွာထွက်နေသည်။

မျက်နှာပေါ်မှ အဆိပ်များ တက်နေပြီဖြစ်၍ ခေါင်းဖျားမှာ စေလာကာ အိမ်ရှေ့တံခါးဝ အပြင်ဘက် ခြေပေါ်တွင် လဲကျသွား သည်။

ယိလင်သည် မြင်းပေါ်တက်ကာ အသံကျယ်စွာအော်ပြီး ...

“သရဲတိုက်... ကျွန် ခင်စွာနဲ့ အဖော်လုပ်တော့တုန်း မနက် မြန်ကုမ္ပဏီ ခင်စွာအတွက် ခေါင်းတစ်လုံး လာပို့ပေးမယ်”

သူသည် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ဖော်ပြီး မြင်းကို အပြင်းနှင်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကန်းဓမ္မလွန်မှာ အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်လာသည်။ မြင်ရ သော မြင်ကွင်းက သူ့အား တုန်လှုပ်စေချက်ချားစေခဲ့သည်။ သူမ ရင်ဖောသွား၏။ သို့သော် မျက်မှူးလို့လို့ သတိဝင်လာပြီး ရှမ်းထိန် လင်အား ဖမ်းမထူပေးလိုက်လေ၏။

ထွားထုတ်ကျအိမ် ဖုန်းကြိုက် (စာစဉ်-၁) ● ၅၉

ထိုနောက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးသည်။

“အဘိုး ... အဘိုး ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

ရှမ်းထိန်လင်မှာ ခေါင်းဖျား ဖူးဝေနေပြီး ရင်ထဲတွင် အပူလောင် တားသည့်ပမာ ပူလောင်နေ၏။

ရှမ်းထိန်လင်က တုန်ရင်သော လေသံဖြင့် ...

“ငါ ... ငါ ... ငါ မရတော့ဘူး မိန်းကလေး၊ မင်း ... မင်း၊

သွားပေးတော့ ...”

“အဘိုးစဉ် ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့၊ အဘိုးဆီမှာ အဆိပ်ခြေဆေး

မရှိဘူးလား”

ရှမ်းထိန်လင်သည် တုန်ရင်စွာ ...

“မရတော့ဘူး၊ အဆိပ်ခြေဆေးမတော့ ချီတယ်၊ ဒါပေမယ့်

ဆေးနဲ့ အနာ တဖြားနဲ့ဖြစ်နေတယ်၊ အဆိပ်က အရိုးထဲ ဝင်နေပြီ၊

ကြိုးစားလည်း အလကားဖြစ်မှာပါ”

ကန်းဓမ္မလွန်သည် တပည့်ဖြစ်သူ၏ သန္တာမဲ့မှုကို ခါးသီးစွာ

ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“အဘိုး စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မ အဘိုးကိုယ်စား ဒီလူယုတ်မာကို

မြန်ပြီး ကလုံးစားစေမေးပါ့မယ်”

“အေးကွယ် ... ဝမ်းသာပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ ဒါဖြင့်

အဘိုး မျက်ချင်း ဓာလို့မဖြစ်သေးဘူး မိန်းကလေး၊ အဘိုးကို

ထူပြီး ကုလားထိုင်မှာ ပေးထိုင်ပါ၊ အဘိုးချဲ့ အိပ်ခန်းထဲက ခုတင်

ခေါင်းရင်းနားက အဆိပ်ခြေဆေးကို ယူနဲ့ အနာနဲ့ဆေး တုတ်နားနီ

၆၀ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

မြစ်ဝေမယ့် ဆေးကိုသောက်လိုက်ရင် အသက်တော့ ပိုနေနိုင်ပါတယ်။
တယ်”

ရှမ်းထိန်လင်သည် မောလာသဖြင့် ရေတ္တမ္မ မိန်းမနေရသည်။
ထိုနောက် ခေါင်းမောလာပြီး ဆက်ပြောသည်။
အဘိုးရဲ့ သက်တမ်း တစ်စက်လောက် အချိန်ကုန်နဲ့ သင်ယူ
ခဲ့ရတဲ့ အဘိုးရဲ့ သိုင်းပညာတွေကို မိန်းကလေးကို သင်ပေးခဲ့မယ်။
ကဲ ... ခြေဆေးကို အမြန်ဆုံး သွားယူလိုက်စမ်း ... ”

ကန်းဓမ္မလွန်သည် ရှမ်းထိန်လင် ပြောသည်အတိုင်း အဆိပ်
ခြေဆေးကို ယူလာပြီး တိုက်ကျွေး၏။

ဆေးသောက်ပြီး အတန်ကြာသောအခါ ...

မျက်နှာပေါ်မှ ညိုမဲနေသော အရောင်သည် သွေးရောင်သို့
ပြောင်း၍လာ၏။ စကားသံလည်း ပိပြင်ကြည်လင်လာ၏။

ရှမ်းထိန်လင်သည် ကြေကွဲစွာ တစ်မျက်ရယ်ပြီး ခေါင်းကို
ရမ်းကာ ...

“အဘိုး မနေရတော့ဘူး မိန်းကလေး၊ ဒီတော့ အဘိုးရဲ့
စားပွဲအောက်ကန်က လက်ရေစားအုပ်ကို ယူသွားပါ။ အဲဒီစားအုပ်
တွေက အဘိုး နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့လာတွေ့ရှိထားတဲ့ လျှို့ဝှက်
ချက်တွေ ဖြစ်တယ်။ နောက်ရှိသေးတယ်။ အဘိုးရဲ့ ကိုးကွက် လက်
ဝါးသိုင်း ကစားနည်းကို ပြသပေးမယ်။ အဓိက အချက်အလက်
တွေကို ပြောပြမယ်။ နောက်ပြီး မိန်းကလေးက စားအုပ်ထဲကပါတဲ့
ပုံအတိုင်း ကြိုးစားလေ့ကျင့်လိုက်ရင် အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်”

ရှမ်းထိန်လင်သည် နှုတ်ကပြောပြီး သိုင်းကွက်ပုံကို ညွှန်ပြ
ပြောဆိုသည်။

ကိုးကွက်လက်ဝါးသိုင်း၏ သိုင်းကွက်များကို တစ်ကွက်ပြီး
တစ်ကွက် ရှင်းလင်းပြသ၏။

ထိုသို့ပြသနေရင်း ရှမ်းထိန်လင်၏ နဖူးပေါ်၌ အကြောစိမ်ကြီး
များ ထင်ရှားစွာထွက်ပေါ်လာပြီး အသက်ရှူလာလည်း မြန်ဆန်လာ၏။
၎င်းသည် ကိုယ်တွင်း၌ နက်ကြည်းစွာမိစားနေရသည်ကို သတိ
ထားလိုက်သည်။

ရှမ်းထိန်လင်သည် မိမိ၏ အသက်သေဆုံးခေါင်းအချိန်က မိမိ
တတ်မြောက်သမျှ သိုင်းပညာအလုံးစုံကို ကန်းဓမ္မလွန်အား အိတ်
သွန်ဖာမှောက် သင်ပေးသည်။

ကန်းဓမ္မလွန်သည် တပည့်တစ်ဦးအနေနှင့် ချက်ချင်း ပြောပေါ်
သို့ ခူးထောက်ပြီး ဦးသုံးကြိမ်မျှ ကန်တော့လိုက်၏။

ရှမ်းထိန်လင်သည် ရယ်မောပြီး ...

“ကောင်းတယ်။ အဘိုး စိတ်ချသွားပြီ။ အဘိုးရဲ့ ဘီရိုထဲမှာ
သိန်းငှက်ရုပ် ထွင်းထားတဲ့ ကျောက်ရင်ထိုးတစ်ခု ရှိတယ် မိန်း
ကလေး။ ဒီရင်ထိုးရုပ်ကို ယူပြီး ခုံတံတောင်ကိုသွားပါ။ အဘိုးရဲ့
နောင်တော် ချစ်ရွာကိုကို သွားတွေ့ပါ။ သူ့ကို ... ”

ရှမ်းထိန်လင်သည် စကားကို ဤမျှသာပြောနိုင်ပြီး ဦးခေါင်း
ခိုက်ကျသွားကာ အသက်ထွက်သွားလေတော့သတည်း။

အခန်း(၄)

ကြီးမားသော ရန်ကြီး

ကန်းဇွေလျန်သည် ရှမ်းထိန်လင်၏ အဖြစ်ဆိုးကို ဧည့်စား
မိပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။
ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်မိသည်။
ရှမ်းထိန်လင်နှင့် တစ်နေတကာမျှ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော်လည်း ၎င်း
သည် သစ္စာသောက် တပည့်၏ စုက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ်ဖြတ်
ခြင်းကို မဲရရှာသည်။ ရှမ်းထိန်လင်သည် မေသဆုံးမီ အချိန်ကလေး
တွင် ပညာသင်ကြားပေးစွာသည်။
ဤအဘိုးသည် သစ္စာ သမာဓိရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေ
သည်။ အထက်လမ်း သို့ဦးသမားကြီး ဖြစ်သည်။
ရှမ်းထိန်လင်အတွက် နာကြည်းမဲပြင်းမိသည်။
သူမသည် စုတ်တရက် တစ်ခုတရက် သတ်ရမိလိုက်၏။

ယီလင် ပြောသွားသော စကားမှာ မိုးလင်းလျှင် ပြန်လာပြီး
ရှမ်းထိန်လင်အတွက် ခေါင်းလာသို့ပေးမည်ဟူသော စကားကိုတည်း။
မိမိသည် ဤနေရာမှ မထွက်ခွာသွားလျှင် ယီလင်နှင့် တစ်ဖန်
တွေ့ဆုံရပေဦးမည်။ ဤသည်ကို တွေးမိသော ကန်းဇွေလျန်သည်
ရှမ်းထိန်လင်၏ အလောင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ကြပ်ပြီး ရှမ်းထိန်လင် ပေးခဲ့
သော ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးလိုက်လေ၏။
ထိုနောက် ဘီရိုထဲ၌ စာအုပ်များအပြင် သိန်းငှက်ရုပ် အမှတ်
အသား ထွင်းထားသော ကျောက်ရင်ထိုးတစ်ခုနှင့် ဓားရှည်တစ်လက်
ကို တွေ့ရ၏။ ရွှေငွေစ အနည်းငယ်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။
ကန်းဇွေလျန်သည် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းလိုက်၏။
အချိန်မှာ အရုတ်ဦး...။
ကန်းဇွေလျန်သည် ရှမ်းထိန်လင်၏ အိမ်ကို နောက်ဆုံးတစ်
ချက်ကြည့်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ သည်နောက် သူမသည် ထွက်ခွာလာရာ
သစ်တောကတွင်း၌ ငှောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဇွေ မိုး၊ ဆောင်၊ ရာသီအလီလီ ပြောင်ခဲ့ရာ ငါးနှစ်ပြည့်ခဲ့
လေပြီ။
ဟိုနန်ထုံကွပ် လမ်းမပေါ်၌ အင်္ကျီ အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ပြီး
မားကိုလွယ်ကာ ခုံညားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အနက်
ရောင် မြင်းကြီးကိုစီးကာ လာနေသည်။

သူမကား ကန်းဧည့်လွန်ပင်တည်း။

သူမသည် ရုပ်ထိန်လင်၏ အမွေပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်ကာ အနောက်ဘက်သို့ ခရီးနှင့်နေလေ၏။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရင်ဆိုင်ပြီး နံတံတောင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ရုပ်ထိန်လင်ထံမှ ရရှိသော သိန်းငှက်ရုပ်ပါ ရင်ထိုးကို ထုတ်ပြပြီး နံတံတိုက်အဖွဲ့၏ အကြီးအခံနှင့် တွေ့ဆုံတောင်း၏။

ရုပ်ထိန်လင်၏ နောင်တော် ချစ်ရှာကိုနှင့် တွေ့ဆုံရပြီး မိမိသည် လင်ပိုမြို့၌ ရုပ်ထိန်လင်နှင့် မပျော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြုံပုံကအစ ချစ်ရှာကိုအား ပြောပြသည်။

ချစ်ရှာကိုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ...

“ငါတို့ နံတံတိုက်ကြီးဟာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာအတွင်းမှာ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ဆုတ်ယုတ်လာတယ်၊ လူအင်အားလည်း၊ လေဟူပါးလာတယ်၊ အင်အားချိနဲ့လာတဲ့ သဘောပေါ့ကွယ်”

ကန်းဧည့်လွန်သည် ယီလင်က မိမိ ဆရာသမားအား သစ္စာပေးဟန်ဖြင့် သတ်ဖြတ်သွားသည့်အကြောင်းနှင့် မိမိသည် လီစွမ်းမေးနဲ့ ရှိခဲ့သည့် ရန်ငြိုးအကြောင်းများကို ပြောပြပြန်သည်။

ချစ်ရှာကိုက ...

“ဒီနေ့ကဧည့်...မင်း ဒီမှာပဲ နေပေတော့၊ ငါက မင်းကို နံတံတိုက်ခံရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် သိုင်းပညာ အထွတ်အထိပ်တွေကို သင်ကြားပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ လီစွမ်းမေးဟာ

ကျင်ကွမ်ရဲ့ အလွန်တရာမှ ချစ်တဲ့ တပည့်ကျော်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဒီနှစ်ရိုင်း သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတယ်၊ သူ့ကို မိုးပွဲမယ်လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်၊ မင်းရဲ့ သိုင်းပညာဟာ သူ့ရဲ့ အဖွားကြီးကွာနေသေးတယ်၊ အခုနေ အချိန်မှာ သူ့ကိုရှာပြီး ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ဒီတောင်ပေါ်မှာ အပင်းပန်းခံပြီး ပညာကို ကြိုးစားသင်ယူပါ”

ကန်းဧည့်လွန်သည် အခြေအနေမှန်ကို သိရှိလိုက်သည့်အတွက် နံတံတောင်ပေါ်၌နေပြီး သိုင်းပညာကို ကြိုးစားလေ့ကျင့်သင်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အချိန်မှာ ငါးနှစ်ပြည့်ခဲ့ပြန်သည်။

ကန်းဧည့်လွန်သည် နံတံတိုက်၏ ကိုးကွက် လက်ဝါးသိုင်းနှင့် အကြောပိတ်ပညာရပ်များကို တတ်မြောက်သည့်အပြင် ချစ်ရှာကိုက ၎င်းနံတံစားသိုင်းအတတ်ကိုလည်း သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ကန်းဧည့်လွန်သည် တောင်အောက်သို့ ဆင်းပြီး ဆရာသမားအတွက် ကလေးချစ်ရန် ဂိုက်းချုပ်ထံ ခွင့်ပန်လေ၏။

ဂိုက်းချုပ် ချစ်ရှာကိုက ခွင့်ပြုလိုက်သည့်အတွက် သူမသည် ချက်ချင်း တောင်ပေါ်မှ တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားတော့သည်။

ကန်စုပြည်နယ်မှ ဓနိလီပြည်နယ်သို့ ဝင်သည်။

ဓနိလီပြည်နယ်မှတစ်ဆင့် ဟိုနန်ပြည်နယ်သို့ ဝင်ပြန်ကာ သူမသည် လင်ပိုမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ယီလင် သတင်းကို နှမ်း ကြည့်လေတော့သည်။ မြို့ပေါ်မှ အကြောင်းနဲ့ လိစွမ်းသူများက ယီလင်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းပြောပြကြသည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ယီလင်သည် ၎င်းထက်သိုင်းပညာ သာလွန်သော လူနှင့် တွေ့ပြီး အကြီးအကျယ် ခံလိုက်ရ၏။ ထိုလူက ယီလင်အား လင်ပိုမြို့ပေါ်၌ မနေနိုင်အောင် ဆုံးမခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် လင်ပိုမြို့မှ ဟန်ကျုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကမ်းခြေလွန် စိတ်ပျက်သွား၏။ မြို့သူမြို့သား များအား ထပ်မံခံစမ်းပြန်ရာ ယီလင် ဖွံ့နှံ့သွားရခြင်းကြောင့် ရင်းကို သိရှိခဲ့ရတော့သည်။

ယီလင်သည် ၎င်း၏ ဆရာသမားအား သတ်ဖြတ်ပြီး သုံးရက် ပြောက် နေ့ မနက်ခင်းအချိန်တွင် အင်္ကျီအနီရောင်ဝတ်ဆင်ထား သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ဆိမ်ပေါ်သို့ တက် လာသည်။

အမျိုးသမီးမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ပြီး ပန်းနုရောင် မျက်နှာထားဖြင့် အလွန်တရာ လှပကြော့ဖွင့်သည်။ ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးက ယီလင်အား တွေ့ဆုံခွင့်ပြုပါရန် အစောင့်များအား တောင်းပန်သည်။

အစောင့်က ...
“ကဲ ... ကဲ ... ဒီမှာစောင့်၊ ကျွန် သွားပြီး အကြောင်းကြား ပေးမယ်”

ယီလင်သည် လင်ပိုမြို့တွင် မြို့စားမင်းတစ်ပါးကဲ့သို့ အာဏာ ရှိသည်။ ၎င်းသည် သိုင်းဆရာနှင့် လူမိုက်များကိုမျှော်ပြီး မြို့ပေါ်တွင် ရမ်းကားစင်တိုင်း ရမ်းကားနေသည်။

ဤမြို့ပေါ်တွင် သိုင်းပညာပြသပြီး ငွေရှာလိုသော လူများ သည် ၎င်းထံမှာ ခွင့်တောင်းရ၏။

ထိုအင်္ကျီအနီရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးသည် ဆိမ် ပေါ်တက်ပြီး တွေ့ခွင့်တောင်းသည်။ ထိုအခါ ယီလင်ကိုယ်တိုင်ထွက် ပြီး ကြိုဆိုခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးကလေးမှာ အလွန်လှပသဖြင့် အမျိုးသမီးကလေး အား အပိုင်ရရှိနိုင်ရန် သွေးဆောင်များယောင်းတော့သည်။

အမျိုးသမီးကလေးက ယီလင်၏ အကြောင်းစုံကို သိရှိထား သဖြင့် စကားဖြင့် မပြော၊ လက်ဖြင့်ပြောလေတော့၏။ ယီလင် ပါးအရိုက်ခံလိုက်ရခြင်းတည်း။

ယီလင်သည် ဒေါသ အကြီးအကျယ်ထွက်၍ ရုတ်တရက် ထမုန်လိုက်ပြီး သူ၏လက်သီးများသည် လေများပမာ လျင်မြန်စွာ ဖြင့် သူမအား တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

သူမသည် အေးစက်စွာ တစ်ချက်ရယ်မောပြီး ခပ်အေးအေး ပင် တိမ်းရွှောင်လိုက်သည်။

ယီလင်သည် ထပ်ဆင့်၍ လက်ဝါးနှစ်ခက်ကို ရင်ဝယ်ယွက်ပြီး ရှမ်းတိန်လင် သင်ကြားပြသသော ငါးလှိုင်းပတ်လည် လက်သီးသိုင်း ကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ဖြန့်၏။ သိုင်းကွက်ကို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် သိုင်းကွက်များဖြင့် တိုက်ခိုက်သော်လည်း သူမက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် စုခံတိုက်ခိုက်သည်။

ယီလင်သည် ဆက်တိုက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သော်လည်း

မည်သည့်နည်းနဲ့မှ သူမကိုယ် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ နောက်ဆုံး အဖွဲ့ပေးလိုက်ရ၏။

ယီလင် မေ့မလှ ခံလိုက်ရသဖြင့် ၎င်း၏ တပည့်များက ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။ သို့သော် အသီးသီး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြပြီး သူမကို ယှဉ်ဖြိုင်အနိုင်ယူနိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ချေ။

သူမက ...

“ယီလင် ... ရှင်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြမယ်၊ ရှင်ဟာ နေရာ တကာမှာ နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်လွန်းလို့ ကျွန်မ ဒီနေ့လာပြီး ရှင်ကို သတိပေးတာပဲ။ နောက်ထပ် ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း မလိုက်နာရင် ရှင်ကို ကျွန်မ သတ်ရလိမ့်မယ်။ အကယ်၍ ထွက်မသွားဘဲ ဒီမြို့မှာပဲ ခိုနေမယ်ဆိုရင် ရှင်ကို ကျွန်မ ပြန်မလာတဲ့ လမ်းကို တစ်ခါတည်း ပို့ပေးလိုက်မယ်”

အင်္ကျီနီ အမျိုးသမီးသည် ကိုယ်တော်တော်ဖြင့် အုတ်တံတိုင်း ပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး မကြာမီအချိန်အတွင်း ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ လေးငါးရက်အကြာတွင် ယီလင်တို့ လူစုသည် ထိုမြို့မှ ထွက် သွားလေတော့သည်။

ဤသည်ကား ယီလင် လင်ပိုမြို့မှ ထွက်ပြေးသွားရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

ဤကား ဤနန်းရွှေလျှန် ခုံစမ်းသိရှိရခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကန်းရွှေလျှန်မှာ ဆရာသမား၏ ကိုယ်စား ကလေး မဆွေလိုက်ရသည့်အတွက် ကြိတ်မနိုင်မိမရ ဖြစ်သွားရသည်။

ကန်းရွှေလျှန် စိတ်အိုက်နေ၏။

ထိုအင်္ကျီအနီဝတ်ဆင်သော အမျိုးသမီးမှာ လီစမ်းမေ ဖြစ်နိုင် သည်။

ကန်းရွှေလျှန်သည် ဤသို့ စဉ်းစားပြီး အဲကိုကြိတ်ကာ မြင်း ကို အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ တုံ့ကွမ်းတစ်ဆင့် ထန်စီပြည်နယ် သို့ ဝင်ကာ ထိုင်လင်၏တောင်ဘက်ရှိ ဟန်ကျုံးဒေသသို့ ယီလင်ကို ရွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ကန်းရွှေလျှန်သည် မြင်းကိုစီးကာ တုံ့ကွမ်းသို့ ခရီးစတင်လေတော့သည်။

တုံ့ကွမ်းတစ်ဆင့် လင်တုံခရိုင်အတွင်းသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုလမ်းခရီးတွင် မရွှေလင်ဘဲ နောက်မှ အင်္ကျီအနီကရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူလေးယောက်က သူမအား နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာကြောင်းကို ရိပ်မိသည်။

သူမသည် မသိဟန်ဆောင်၍ ခရီးဆက်၍နှင်လာခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် သူမသည် လင်တုံခရိုင် ဂူရှင်မြို့ကလေးသို့ ရောက် လာခဲ့သည်။

ဂူရှင်မြို့ရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်တည်းခို၏။ သို့သော် သူမနောက်မှ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသော လူစု မှာ မြို့အဝင်ဝမှ အနောက်ဘက်သို့ လမ်းလွဲခဲ့ထွက်သွားသည်။ သူမသည် ဝင်ပမ်းနန်းနယ်ခြင်းကြောင့် တည်းခိုခန်း၌ ညစာ စားသုံးပြီး အခန်းတံခါးပိတ်ကာ စောစော အိပ်ရာဝင်သည်။

သုံးချက်တံး အချိန်ခန့်တွင် ကန်းဈေးလျှန်မှာ သတိထား
အိပ်နေသဖြင့် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လာနေသော
ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကန်းဈေးလျှန်သည် အပြင်ဘက်သို့ နားစွင့်လိုက်သောအခါ
လာနေသူမှာ တစ်ယောက်မက ငါးယောက်ခန့်ရှိ၏။ အချို့က ခေါင်
မိုး အုတ်ကြွပ်ပေါ်တွင် ရှိ၏။ အချို့က ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်၌
ရှိနေကြ၏။

ခဏအကြာတွင် ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်၌ အသံထွက်
ပေါ်လာပြီး ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ အဖြူရောင်အနီအဖြူများ
ဝင်လာသည်။

ထိုအဖြူရောင် အနီသည် အလွန်တရာမှ မွှေး၏။
ရန်သူများသည် မိမိအား အဆိပ်ခွေဖြင့် မူးမေ့နေစေမည်ကို
သူ ကြိုတင်သိလိုက်သည်။

သူမသည် ပြတင်းပေါက်မှထွက်ပြီး ရင်ဆိုင်ခွင်၏။
သို့သော် သူမ တွေ့လိုသော ရန်သူများ ထွက်ပြေးတိမ်း
ရှောင်သွားမည်ကို ခိုးရိမ်၏။

ထိုနောက် သူမသည် ရန်သူကို မရိယာယ်ဖြင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်
ခေါင်းကို စောင်ဖြင့် ဖြိုပြီး အိပ်ခွင်ယောင်ဆောင်သည်။

သူမသည် စောင်ထဲ၌ လေအရွှအရွက်ကို ပြောင်းပြန်လှုပ်ပြီး
အသက်ရှူသည်။
ဤပညာမှာ နံတုံဂိုဏ်း၏ သိုင်းပညာဖြစ်သည်။

ဤနည်းဖြင့် အသက်ရှူပါက မည်သည့်အဆိပ်ခွေများနှင့်
မူးမေ့ဆေးများကိုမဆို ကာကွယ်နိုင်သည်။

ထိုစဉ် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းလုံး အနီးအငွေ့များဖြင့် ပျံ့နှံ့နေသော်
လည်း သူမ၏ ဦးနှောက်မှာ ကြည်လင်စွာရှိနေ၏။

အသိတရားသည် ပျောက်ကွယ်မသွားပေ။
မကြာမီ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ ကြောင်ဆောင်သံကို ကြား
လိုက်ရလေ၏။ ရန်သူများသည် အချိန်အဖျက်ပြုရာ၌ ငှက်တော်ထံ
ဖြင့် အချိန်အချက် ပြုကြစေပြန်သည်။ ဤကြောင်ဆောင်သံမှာ အချိန်
အချက် ပြသော အသံဖြစ်ကြောင်း သူမ သိရှိသည်။

မကြာမီ ပြတင်းပေါက် နှစ်ချပ်သည် ပွင့်သွားပြီး နောက်
ယောင်ခဲလိုက်လာကြသေး သူများ ခြစ်ကြသည်။

တစ်ယောက်သောသူ၏ လက်ထဲတွင် လူတစ်ရပ်ခန့်အရွယ်
ရှိသော ဝန်ခံတံကို သယ်ဆောင်လာသည်။

ထိုနောက် ၎င်းတို့သည် ခုတင်နားသို့လာပြီး သူမ မူးမေ့ခြင်း
ရှိမရှိ လေ့လာကြည့်လိုက်၏။

ထိုအချိန်က သူမသည် စောင်ကို အပေါ်သို့ မတင်လိုက်ပြီး
အောက်သို့ ပြန်အုပ်ချုပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ၎င်းလူ နှစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းကို မိမိရေ အုပ်သွား
သည်။

ထိုအင်္ကျီအမည်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ဦးမှာ ရန်
ကန်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ ထိုမဏဉ် ဝမ်းပိုက်၌ နာကွင်ခြင်

ခံစားလိုက်ကြရသည်။ အမှန်မှာ ၎င်းတို့အား ခြေဖြင့် ကန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ လက်နက်ပုန်း နှစ်ခု ပစ်သွင်းလာသည်။ ပစ်သွင်းသော လက်နက်ပုန်းမှာ ထန်းသီးစေ့ သဏ္ဍာန် ဖြစ်၏။

သူမသည် ထိုလူနှစ်ယောက်အား တွန်းပြီး ခံပေးလိုက်၏။

အပြင်ဘက်မှ ပစ်သွင်းလိုက်သော လက်နက်ပုန်းသည် ထိုလူ နှစ်ယောက်အား ထိမှန်သွားသည်။

လက်နက်ပုန်းမှာ တစ်ယောက်၏ ကျောပြင်ကို ထိမှန်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်အား ထိမှန်သွားလေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးမှာ အလွန်နာကျင်၍ မြေပေါ်တွင် လူးလိမ့်ပြီး အော်နေသည်။

ထိုအခါ သူမသည် ပြတင်းပေါက်မှအပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက် လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်၌ အင်္ကျီအနက် ဝတ်သူ လေးယောက်ရှိ၏။

လက်တွင် အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသော ဓားများ ကို ကိုင်ထားကြ၏။

ဓားရောင်တစ်ချက် လက်ပြီး သူမအား ခုတ်ချမည်အပြုတွင် သူမသည် ခြေဖြင့် တစ်ချက်ခတ်လိုက်၏။ ထိုသူမှာ လဲကျသွားသည်။

တစ်ဖန် လက်လွတ် ဖမ်းချုပ်နည်းဖြင့် ကျန်လူတစ်ယောက် အား လက်သီးတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်၏။

ထိုသူမှာ လဲကျသွားသည်။

ထိုအခိုက် သူမ၏ နောက်မှ အေးစက်သော လေသံဖြင့် ...

"သိပ်တော်တဲ့ မိန်းကလေး၊ သိုင်းပညာက မဆိုးဘူး၊ ဒါ မကြာင့်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ခရီးစဉ် ထွက်ရတာပေါ့" သူမသည် ထိုသူ၏ လေသံကို မှတ်မိသလိုရှိ၍ လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

"ဟင် ..."

ထိုသူမှာ သူမ အလွန်တွေ့ချင်နေသူပင်တည်း။

"ယိလင် ... လက်စသတ်တော့ ရှင်ကိုး"

ယိလင်၏ လက်ထဲတွင် မည်းနက်ပြီး အရောင်တောက်ပနေ သော သဲရိုးကောက် ယပ်တောင်ကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

ယိလင်က အေးဆေးစွာ ရယ်မောပြီး ...

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မမှားပါဘူး၊ ကျုပ်ပါပဲ၊ မိန်းကလေး ကျုပ် ပြောသံကြားတယ်၊ မင်းက အဘိုးကြီးထံမှာ တပည့်ခံထားတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်၊ အဘိုးကြီးက မင်းကို ပညာတွေ့သင်ပေးတယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ရွာပြီး ကလဲ့ဓားချေမလို့ မဟုတ်လား"

သူမက ပြောလိုက်သည်။

"ရှင် ထွက်ပြေးဖို့ မကြိပါနဲ့"

စကားဆုံးသည်နှင့် သူမသည် လက်ထဲရှိ ဓားဖြင့် ယိလင်၏ ရင်ဝတ်သို့ ထိုးစိုက်လိုက်လေ၏။

ယိလင်မှာ အေးဆေးစွာဖြင့် ကိုယ်ကို အသာ ယိမ်းပေးလိုက်
၏။

“မင်းက ငါ့ကို လိုက်စွာနုတယ် ဟုတ်လား... မင်းလိုပဲ
ငါကလည်း မင်းကို လိုက်စွာနုတယ်။ ဒီမှာက နေရာ သိပ်ကွင်းလွန်း
တယ်။ တိုက်ခိုက်လို့ မလွယ်ကူဘူး။ ဓားချင်းယှဉ်မှာလား။ အပြင်
ဘက်ကို သွားကြရအောင်”

ကန်းဇွေ့လှန့်က ...

“သိပ်ကောင်းတယ်။ ကျွန်မလည် နှစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်စွင်
နေတာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူမသည် ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ဆုတ်တံ
တိုင်းကို ကျော်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ယိလင်မှာလည်း သူမ၏နောက်မှ ခုန်ဖွဲ့လိုက်လာသည်။
၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် ရုရှင်းဖြို့ပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွား
ကြ၏။

ယိလင်၏ တပည့်များကလည်း နောက်မှ ရွေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
ရောက်လာကြသည်။

ဖြို့ပြင်ဘက်၌ ညီညာသော ကွက်လပ်တစ်ခုရှိသည်။

ကန်းဇွေ့လှန့်က ဆိုင်းကွက်စင်းပြီး ပြောသည်။

“တစ်မျိုးနီက ရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ကို မှတ်မိသေးသလား။
ကဲ... ရွေ့တိုးခဲ့ပေတော့”

ယိလင်သည် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“မင်းက သေသွားတဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ ငါ့ကို လာခြိမ်းခြောက်
တာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီအဘိုးကြီးက အခုဆိုရင် လူ့ပြည်လာပြီး
လူတောင် ပြန်ဝင်စားပြီ။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ အတူတူ သိုင်းပညာသင်ကြ
တဲ့လူမို့ မောင်နှမလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ငါနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာရန်ပြုံးမှ
ရှိတာမှ မဟုတ်တာပဲ။ မင်းနဲ့ ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း သိပ်မဆိုးပါ
ဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက် အကြင်လင်မယားအဖြစ် နေကြရရင် သိပ်
တင့်တော်မယ်”

ကန်းဇွေ့လှန့်၏ ဗွက်မှာသည် နီခဲ့သွား၏။

ခေါ်သံဖြင့် ...

“ဒီလောက်တောင် ခော်ကားလှတဲ့ လူယုတ်မား ကဲ ... သေ
ပေတော့”

သူမသည် ဓားဖြင့် ယိလင်၏ ရင်ဝကို ထိုးစိုက်လိုက်၏။

ယိလင်သည် အသံရည်ကြီးတစ်မျက် ရယ်မောလိုက်ပြီး ကိုယ်
ကို လှုပ်ရှားလိုက်ရာ သူမ၏ ကိုယ်နောက်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။
ရန်သူပောက်သွားပြီး ရုတ်ခြည်း ကျောဘက်၌ လေသံကြား၍
ကပျာကယာ ရွေ့သို့ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

သူမ၏ လည်ပင်းအကြောကို သံရိုးကောက်ဖြင့် ထိုးစိုက်
လိုက်သော်လည်း အရှောင်ကောင်း၍ သက်သာရာ ရသွား၏။

သူမသည် နောက်ဘက်သို့ ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ယိလင်
သည် နောက်သို့ခုန်၍ ဆုတ်ပေးလိုက်ပြီး ဓားကို ရှောင်လိုက်၏။

၇၆ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

မှားမှီနီသော လရောင်အောက်၌ လူရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခုသည်
အသေအကြေ တိုက်ခိုက်နေကြတော့သည်။

ယီလင်နှင့် သိုင်းကွက်ပေါင်း ခလေးဆယ့်နှစ် တိုက်ခိုက်ကြသော်
လည်း လက်ရည်တူမြန်နေသည့်အတွက် စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာထား
ပြီး ကိုးကွက် လက်ဝါးသိုင်းဖြင့် တိုက်ကွက်ပြောင်၍ တိုက်ခိုက်သည်။
သူမ၏ ဓားသည် ဘီးများပမာ လည်ပတ်လျက်ရှိပြီး သူမ၏
သိုင်းကွက်က လျင်မြန်သွက်လက်လှသည်။

အဖြူရောင် အလင်းရောင်စက်ဝိုင်းများသည် ခြေပြင်ပေါ်၌
ဝိုင်းစက်၍နေ၏။ အရစ်လိုက် အရစ်လိုက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယီလင်မှာ ကန်းဇွေလျှန်တစ်ယောက် ဤသိုင်းကွက်များကို
တတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။

ထိုအခါ ယီလင်သည် သန်းယပ်တောင်စားဖြင့် ဘယ်ညာ
ရောင်တိမ်းနေရတော့သည်။

သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ရည် အင်္ကျီသည် ကန်းဇွေလျှန်၏
လျင်မြန်သော ဓားချက်ကြောင့် ပြတ်သွားလေ၏။

တစ်ဆက်တည်း ကန်းဇွေလျှန်၏ဓားမှာ ခြေပေါ်မှရုပ်၍
တစ်စွက်ဆွဲလိုက်ရာ ယီလင်၏ ညာဘက်အောက်ခံဘောင်းဘီဖွားမှာ
ပြတ်ထွက်ပြန်သည်။

ယီလင်မှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေပြီ။
သူသည် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။

ယီလင်က ...

“ဒီမယ် ကန်းဇွေလျှန် နောက် သုံးလကျော်မှ ငါ မင်းရဲ့
ကိုးကွက်လက်ဝါးသိုင်းကို ယှဉ်ဦးမယ်”

ယီလင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် လှည့်၍ထွက်ပြေးရန် ကြံ
လိုက်သည်။

ကန်းဇွေလျှန်မှာ မိမိ ပင်ပမ်းတကြီး လိုက်ရှာနေသူကို ဤသို့
လက်လွတ်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သူမက အော်လိုက်သည်။
“ဒီမှာ ယီလင် ... ရှင်က နောက်ထပ် အသက်သုံးလ ဆက်
ပိုနေချင်သေးသလား။ ဒီလိုဆိုရင် ရှင့်ရဲ့ခေါင်းကို ထားခဲ့”

သူမသည် တစ်ချက် ခုန်ပွဲလိုက်ပြီး လက်ထဲရှိ ဓားဖြောင်ဖြင့်
နှစ်ချက်ဆင့်၍ ယီလင်၏ လည်ပင်းကို ဝိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

ယီလင်မှာ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ခုန်ရောင်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူမ
၏ ဓားချက်မှ ပွတ်စားသိကာ လွတ်ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ ယီလင်သည် အင်္ကျီလက်ရည်အတွင်းမှ လျှို့ဝှက်
ထားသော မေ့ဆေးမှုန့်တစ်မျိုးဖြင့် ရုတ်တရက် ကန်းဇွေလျှန်၏
မျက်နှာပေါ်သို့ လှမ်းပတ်လိုက်လေ၏။

သူမမှာ မေ့လျော့လင့်ဘဲ ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ဝိုက်ခံ
လိုက်ရသည်။ သူမ၏ ခေါင်းထဲသို့ အမွှေးနံ့ တိုးဝင်သွားသည်။

ထိုအခါ ဦးနှောက်ထဲတွင် နောက်ကျီလှည့်ပြီး ခေါင်းမှာ မူးဝေ
လာသည်။

သူမသည် သတိရလျှင်ခြင်း မေ့ဆေးကို ကာကွယ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အချိန်နောက်ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုနောက် သူမသည် ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ စုန်ထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော် ငြေနှစ်ချောင်းမှာ ပျော့စွေသွားပြီး ယိုင်လဲကျသွားသည်။

သူမ၏ နားထဲတွင် ယိလင်၏ တဟားဟား ရယ်မောသံကို ကြားရပြီး သတိမေ့ပျော့သွားလေတော့သည်။

အချိန်မညီမျှ ကုန်လွန်သွားသည် မသိပေ။

သူမသည် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်သတိရလာသည်။

၎င်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို မှောက်ပြန်တပ်နှောင်ထားခြင်းကို မ်ထားရသည်။ သူမသည် ကြိမ်ပုခက်ဖြင့် ရန်သူများက ထမ်းသွားနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးအနက်၌ ဝိတ်အနက်နှင့်အုပ်၍ ချည်ထားခြင်း မ်နေရသည်။

ကန်းရွေ့လျန်သည် မိမိ၏ နားဖြင့် အသံများကို မှန်းဆကြည့်ရာ မိမိကို လူတစ်ဦးက ပုခက်တွင်ထည့်ကာ ထမ်းပြီး သွားနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

မိမိ၏ ဓန္ဒာကိုယ် တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့စွေနေပြီး အားအင်လုံးဝမရှိတော့ပေ။

မေ့ဆေး လုံးဝမပြေသေးပေ။

မိမိ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ပုခက်သည် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်ဟု မ်စားလိုက်ရ၏။

မိမိအား တောင်ပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားနေခြင်းကို သတိပြုသည်။

မကြာမီ တဟားဟား ရယ်မောသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။ တစ်နံ့တစ်နံ့အက အသံကျယ်စွာဖြင့် ...

“အစ်ကိုကြီး ယိလင်က သိပ်တော်တာပဲ။ ဒီတစ်ခါ တောင်ဘောက်ဆင်းပြီး အရောင်အဝယ်လုပ်တာ ဆရာကတော်ပါ အမြတ်ရလာတာကိုး။”

“ထိုအခါကမှ ယိလင်တို့လူနုက မိမိအား ၎င်းတို့၏ ဓနန်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်ကို သိပ်မိလိုက်သည်။

သူမသည် မ်ဖြင်းစိတ်ဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“လှယုတ်မာတွေ ...”

မှောက်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ဦးသည် နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တို့ကို လာပိတ်ခြင်းကို မ်လိုက်ရပြန်သည်။

သူမသည် ဒုတိယအကြိမ် ပြင်းထန်သော မေ့ဆေးဖျန်ကို စွဲလိုက်ရပြန်လေ၏။

သည့်နောက် သူမသည် မျက်မျှင်း မူးမေ့သွားပြန်၏။

ဤတစ်ကြိမ် မူးမေ့သွားသော အချိန်သည် ပိုမို၍ ကြာရှည်၏။

သူမသည် ပြန်လည် သတိရ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရာ မိမိမှာ အခန်းသစ်တစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်။

နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းတည်း။
ခုတင်၊ ခြင်ထောင်း၊ ဓောင်၊ ခေါင်းအုံးမှအစ ပရိဘောဂတို့
မှာ အသစ်စက်စက် ဖြစ်နေသည်။

မျက်ချင်းပင် ထလိုက်၏။
သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နားကွင်ကိုက်မိလျက် အင်အား
ကုန်စမ်းလျက်ရှိသည်။

သူမသည် မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည် သတိပြုလိုက်သည်။
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြင့် ရောယှက်မိ
စားမိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိ၏ ဘဝအလှပန်းကို လူယုတ်မှာ
ယိလင်၏ ဈေးဗျက်စီးခြင်းကို မလိုက်ရသည်ကို သိသွားကြောင့်
တည်း။ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကို
အုပ်ကာ အားရပေးရ ဝိုလိုက်မိတော့သည်။

ထိုအနိုက် အခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။
ယိလင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။
ယိလင်၏ မျက်နှာထား ကော့နပ်ပီတီဖြစ်နေသည့် မျက်နှာ
တည်း။

“ညီမလေး ... မနေ့ညက ငါ့တို့ အကြင်လင်မယားအဖြစ်
ပါင်းသင်းခဲ့ပြီးပြီ”

သူမသည် မိမိကိုယ်ကို လူယုတ်မှာ၏ လက်ချက်ဖြင့် ဖျက်
ဆီးခံရလိမ့်မည်ဟု မရွှေ့လင့်ခဲ့ပေ။

ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်ကာ စုတ်တချက် ထလိုက်
ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို ပြေးယူပြီး ယိလင်
အား ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ယိလင်က ခေါင်းငုံ့ရှောင်ပေးသည်။
“ညီမလေး စိတ်မဆိုးပါနဲ့လေ ...”

သူမသည် စားပွဲနံရံမှ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်၊ ရှေးဟောင်း
ပန်းအိုးများကို တစ်ခုခုခွင်း ကောက်ပြီး ပစ်လေတော့၏။
ယိလင်သည် ရှောင်တိမ်းရင်း ...

မင်း ရွှေများ ရွှေနေပြီလား၊ မင်း မနေ့ညက ငါ့ခန်းအဖြစ်
မဲယူပြီးပြီပဲ၊ မက်လားကန်တော့ပွဲတောင် ကျင်းပပြီးပြီ”

သူမ၏ ဒေါသမှာ အရှိန်မပြေသေးချေ။ ခုတင်နားရှိ စားပွဲနံ
ကလေးကို ဆွဲယူပြီး ပစ်ပေါက်လိုက်ပြန်၏။

ယိလင်ကို မထိဘဲ အလှဆင်ယင်ထားသော မှန်ပေါင်ကို
ထိမှန်၍ ကွဲသွားသည်။

ယိလင်မှာ မျက်နှာဖျက်သွားလေ၏။
“မြောက်စားတာကို မခံချင်တဲ့ မိန်းမ”

ကန်းရွေ့လှန့်၏ အကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်သည်။
၎င်းနောက် ကန်းရွေ့လှန့်အား ခုတင်ပေါ်သို့ တွန်းချလိုက်

ပြီး ...
“ကဲ ... လာကြစမ်း”

အပြင်သို့ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

၈၂ ❁ တစ္ဆေ့သိုက် နေလင်းအောင်

ထိုအခါ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ဦးမှာ မှန်းရွဲများကို ရှင်းလင်းကြပေး၏။

“ကဲ ... မင်းတို့နှစ်ယောက် သူ့ကိုချော့လိုက်ပါ။ သုံးရက်အချိန်ပေးမယ်။ သုံးရက်အတွင်း သူဟာ ငါနဲ့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် မပေါင်းသင်းနိုင်ဘူးဆိုရင် သူ့ကို သတ်ပစ်မယ်။ မင်းတို့ ငါပြောတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာကြီး။”

ယီလင်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိနေ့ညတွင် ကန်းဇွေလွန်သည် မည်သည့်အစာကိုမှ မစားပေ။

ခုတ်ယနေ့တွင်လည်း ကန်းဇွေလွန် အစားမစားဘဲ နေပြန်သည်။

သူမသည် နုတင်ပေါ်၌ အိပ်၍သာနေသည်။

အနိုင်းအစ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက သူမအား ချော့သည်။ အားပေးနှစ်သိမ့်၏။ အစားစားရန် တိုက်တွန်း၏။

နောက်ဆုံး သူမသည် တစ်ခုတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ အနုနုညပြင် အယုံသွင်းမည်။ အခွင့်သာလျှင် ပြန်၍ ကလဲစားပျေမည်။ ဤဘဝနှင့်စာလျှင် ကလဲစားချေရင်း သေရသည်က မြတ်၏။

ကန်းဇွေလွန်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးနောက် ဝပ်ရွက်ရွက်

ထွားထုတ်ထွားထု ထုတ်ပြိုင်နွဲ့ (စာစဉ်-၁) ❁ ၈၃

ပင် ခေါင်းငုံ့ကာ လူမာဆိုသော အမျိုးသမီးအား ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင် သွားပြီး ရှင်တို့ ဆရာကြီးကို သွားပြောလိုက်ပါ။ ကွန်မက သူ့အလိုကျ လိုက်လျော့နေပါ့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြောလိုက်ပါ။”

လူမာဆိုသော အမျိုးသမီးမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ယီလင်အား သွားရောက်အကြောင်းကြားလိုက်၏။

သူမသည် မဆိုပြီး ပြီးနေမိတော့သည်။

ည ...

ယီလင်က အပြုံးဆောင်၍ အခန်းတွင်း ဝင်လာသည်။

သူမသည် အလွန်တရာမှ စွက်ကြောက်နေသည့်ပမာ ဦးခေါင်းကို ငုံ့၍ စကားမပြောဘဲနေ၏။

ယီလင်က သူမ၏ပန်းကို အသာအယာပုတ်ပြီး ...

“ညီမလေး အစ်ကိုတို့ အကြင်လင်မယားဘဝ ရောက်ဖို့ရာ တိုက်ခိုက်ပြီး နီးဝပ်လာရတာပါ။ အမှန်တော့ အစ်ကိုဟာ ညီမလေးကို ခုခံပါတယ်။ ခုခံလို့လည်း ဒီလို မရရအောင် ကြံရတာပေါ့ကွယ်။”

သူမသည် စွက်နွဲ့သော မျက်နှာထားနှင့် ယီလင်အား မျက်စောင်းကလေး ထိုးလိုက်၏။

ယီလင်သည် ပြောရင်း သူမကို ဖက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

သူမအား ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်၏။

သူမက ရွက်လွန်း၍ မျက်နှာမှာ နီရဲလာသည်။

သို့သော် သူမသည် ဇိတ်ကိုတင်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“မင်္ဂလာဦးညမှာ ပျော်ရွှင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အတူတကွ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အရက်သောက်ကြဦးလား။”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေးပြောတာ မှန်တယ်။”

ယီလင်သည် အစိုင်းအစေ့များကို အရက်၌ ပြင်နိုင်လိုက်၏။

သည့်နောက် နှစ်ယောက်သား မင်္ဂလာအခန်းတွင်း၌ အရက် အတူသောက်နေကြ၏။

ကန်းရွှေလွန်းသည် ယီလင်အား အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ငဲ့ပေးသည်။ ချိုချိုသာသာ စကားများလည်း ပြောသည်။

ယီလင်သည် အလွန်တာရာမှ ဝမ်းသာပြီး အရက် ဆယ်ခွက် ကျော် သောက်လိုက်မိတော့သည်။

“ညီမလေး ... ညီမလေးကို အစ်ကို သိပ်ချစ်တယ်။”

သူမသည် မူးမူးရူးရူးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကန်းရွှေလွန်း မှဲပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

အောက်နှုတ်နှမ်းကလေးကို မသိမသာ ကိုက်ထားလိုက်ပြီး သူ့ရှာခွေပြီး ဝှက်ထားခဲ့သည့် ကတ်ကြေးတစ်လက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ယီလင်က သူမအား မက်ထားသည်။

ထို့နောက် သူမသည် လက်ထဲမှ ကတ်ကြေးဖြင့် ယီလင်၏

နံဘေးသို့ တအား ထိုးသွင်းလိုက်လေတော့သည်။

သူမ ကတ်ကြေးကိုင်သော လက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်၏။

“မိန်းမယုတ်...”

ကန်းရွှေလွန်အား ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ တွန်းချမည်အပြုတွင် ကန်းရွှေလွန်သည် မြေပြင် အားစိုက်ပြီး ယိလင်ကို ဆောင့်ကန် လိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

ကန်းရွှေလွန်၏ မြေထောက်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ကန်သွင်းလိုက် မြင်းကြောင့် လက်မောင်း၌ နာကျင်သွားသည်။

ယိလင်မှာ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ချေ။

သူမ၏ ညာဘက်လက်ကို အားစိုက်ပြီး ညှစ်လိုက်၏။

သူမ၏ ညာဘက်လက်မှ လက်ချောင်းဖျားမှာ လက်မမှ

လွဲ၍ ကွန်လက်ချောင်းလေးချောင်းသည် ကျိုးကုန်သည်။

သူမသည် မူးမေ့သွားမတတ်အောင် နာကျင်မြင်းကို ခံစား လိုက်ရ၏။

သို့သော်

သူမသည် အံ့ကိုကြိတ်ရင်း ဘယ်ဘက်လက်သီးဖြင့် ယိလင်၏ မျက်နှာသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ယိလင်မှာ လျင်မြန်ဖြတ်လတ်စွာဖြင့် သူမ၏ ဘယ်ဘက် လက်သီးကို ဖမ်းချုပ်ပြီး အားစိုက်၍ ညှစ်လိုက်ပြန်သည်။

သူမ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်း လေးချောင်းသည် ယိလင်၏ လက်ချက်ကြောင့် ကျိုးသွားပြန်သည်။

အခန်း(၅)

ကယ်တင်သူ

ကန်းရွှေလွန်၏ ကတ်ကြေးချက်သည် သွက်လက်လှိုင်မြန် ပြီး ကတ်ကြေးသည် ယိလင်၏ အင်္ကျီကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက် သွားသည်။

သို့သော် ကတ်ကြေးထိပ်စွန်းသည် ဓမ္မာကိုယ်နှင့် တွေ့ဆုံ သောအခါ အသံတစ်မျက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကတ်ကြေးထိပ်စွန်းသည် မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် ထိပြီး စုပ်တန်သွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ယိလင်သည် ကိုယ်ကပ် ဖြူစူးစေ၍ သံချိုအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထား သောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုအခါမှ ယိလင်သည် အေးဆေးစွာ ရယ်မောလိုက်တော့ သည်။

သူမမှာ အလွန်တရာမှ နာကျင်လွန်း၍ မေ့လဲသွားလေတော့သည်။

အချိန်မည်မျှကြာသွားသည် မသိပေ။

သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နာကျင်ကိုက်ခဲပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ကြိမ်းစပ်၍ နေသည်။

သူမသည် ချက်ချင်း သတိပြုမိ၏။

မိမိ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို နာကယင်သော ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသည်။

တစ်ဖန် မျက်လုံးကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဦးစွာ မိမိခေါင်းရင်း၌ မှန်ချပ်ကြီးတစ်ချပ်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ ...

အံ့ဩခြင်း ...

ထိတ်လန့်ခြင်း ...

ရောက်ခြားခြင်းတို့ကို ခံစားလိုက်မိသည်။

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းဖြင့်ကြောင့် မျက်စိမှိတ်လိုက်မိသည်။

မိမိ၏ လှပဆွေ့ဆွေ့သော မျက်နှာမှာ လူယုတ်မှာ ယီလင်၏

မျက်ဆီးလိုက်ခြင်းကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းဖျက် ဖြစ်သွားနေပြီ။

မိမိ၏ အလှအပ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ဓားဖြင့် ဖျက်ဆီးထား

ပြီး အကျည်းတန် အစုပ်ဆိုးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့ရပေပြီ။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြင့်

ဝေဒနာ ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်တကား။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အက်ခတ်လိုက်၏။

အခန်းကျယ်တစ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်။

ကျောက်စုတင်ကဲ့သို့ ကျောက်ပြားကြီးပေါ်တွင် အိပ်လှဲလျက် ရှိ၏။

အခန်း၏ ဝပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာတွင် ကျားသားရေဖြင့်

ပြုလုပ်ထားသော ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးတွင် လူယုတ်မှာ ယီလင်

မှာ ထိုင်လျက် ရှိနေ၏။ သူမအား ကြည့်နေသည်။

ထိုခန်းမကြီးတွင် အနည်းဆုံး လူတစ်ရာနီးပါးခန့် ရှိပေလိမ့်

မည်။ ယီလင်သည် အလွန်များပြားသော နောက်လိုက်များကို

စုစည်းနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယီလင်သည် ကန်းဆွေ့လွန်အား ကြည့်ရင်း မဲပြုံး ပြုံးနေသည်။

မိမိ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် လူနှစ်ယောက်စီ ရပ်

လျက်ရှိ၏။ ၎င်းလေးဦး၏လက်ထဲတွင် ဓားတစ်လက်စီ ကိုင်ဆောင်

ထားကြ၏။

၎င်းဓားလေးလက်မှာ သွေးများစွန်းနေသည်။

ယင်းလူယုတ်မှာ လေးဦးမှာ မိမိ၏ လှပနေသော မျက်နှာကို

ယီလင်အမိန့်အရ ဖျက်ဆီးကြသူများသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထို့စဉ်

“ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး”

အသံနှင့်အတူ ခန်မကြီး၏ ခေါင်းမိုးပေါ်မှ လက်နက်ပုန်းများ တဝို၊ ဝိုး ကျရောက်လာ၏။

တတိုးရိုး မြည်သံနှင့်အတူ သူမဘေးမှ လူလေးယောက်မှာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားတော့သည်။

“အား...”

“အိုး...”

“အမလေး...”

သူတို့၏ မျက်လုံးများကို လက်ဖျားဖြင့် အုပ်ကာ ရှေ့သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။

ယီလင်သည် လန့်ဖျပ်ကာ အပေါ်သို့ ဖော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ ...

“အား...”

ယီလင် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ...

လက်နက်ပုန်း အပ်များသည် ခေါင်းမိုးထက်မှ ဝင်လာပြီး သူမဘေးမှ လူလေးယောက်နှင့်အတူ ယီလင်၏ မျက်လုံးများကို တန်းတန်းမတ်မတ် ထိသွားသောကြောင့်တည်း။

လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ခတ်သူသည် လူငါးယောက်၏ မျက်လုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကန်းသွားစေခဲ့၏။

ထိုအခါ ခန်းမကြီးထဲတွင် ရုတ်တရက်သံသံ ဖြစ်ကုန်၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ...

လေ့ရွန်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လေ့ရွန်သံနှင့် တစ်ဆက်တည်း လူရိပ်တစ်ခုသည် အပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလာလေတော့သည်။

ထိုသူမှာ လှပနုနယ်သော အမျိုးသမီးကပ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။

လက်တွင်း၌လည်း အရောင်တစ်တိမ်တိတ် တောက်နေသော အဖိုးတန် ဓားတစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

သူမသည် အပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလာစဉ် မြေသို့

မကျမီ လေထဲတွင် ခါးကလေးယိမ်းကာ မြေထောက်ဖြင့် ပစ်ကန် လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်းရှိ မိခိုပေါ်၌ တပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေခွေး

အိုးကြီးကို ကန်မိပြီး ဆူနေသော ရေခွေးများသည် လေးဘက် လေးတန်သို့ ပျံ့စင်သွားပြီး ခန်းမ၏ ဘယ်ဘက် အစောင့်များ၏ မြေလက် မျက်နှာတို့ကို စင်ကုန်၏။

အပူလောင်မိရသော လူများမှာ အော်ဟစ်ရင်း ထွက်ပြေးကြ သည်။

ကန်းရွှေ့လွန်သည် အင်္ကျီအနက် ဝင်ဆင်ထားသော အမျိုး သမီးကို ကြည့်လိုက်၏။

သူမသည် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က ရှမ်းချင်ခရိုင်တွင် မိမိ၏ ဖခင်အား အသက်ဆေးစေခဲ့သော လိစွမ်းမေဆိုသော အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်နေလေသည်တကား။

စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင်ပင် ဤနေရာ၌ လာပြီး တွေ့ဆုံရ ပြန်သည်။

ဝမ်းနည်းရမည်လော၊ ဝမ်းသာရမည်လော။

သို့မဟုတ် ကျေးဇူးပဲ တင်ရမည်လော ... မုန်းတီးရမည်လော
ထေ့နှံ့မရပေ။

လိစွမ်းမေသည် တစ်ဆက်တည်း၊ ဓားကို ငှေ့ပြီး အစောင့်
များကို ခုတ်ဝိုင်းလိုက်ရာ လူလေးယောက်မှာ ဓားချက်ထိသွားပြီး
သွေးများ ယိုစီးကျကာ သေဆုံးသွားသည်။

ထိုနောက် ယိလင်ရှိရာသို့ ပြေးကပ်သွားပြီး ...

“လူယုတ်မာ ... လင်ပိုမြို့မှာတုန်းက ညှာခုံတယ်၊ ရှင်က
ဒီမှာလာပြီး အားနဲ့တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ဦးကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း
တယ်၊ ဒါတင်မကဘူး၊ တခြား အမျိုးသမီးတွေကိုလည်း ရှင် ဖျက်
ဆီးခဲ့တယ်၊ အနိုင်ကျင့်ခဲ့တယ်၊ နှမချင်း မစာနာတဲ့ ရွှင်လိုလူစားမျိုး
လူ့ပြည်မှာ ဆက်ထားနေရင် အလကားပဲ အကျိုးမရှိဘူး၊ ဒီတော့
ရွှင်ကိုလည်း ...”

ယိလင်သည် ဖျက်စီးကုန်းပြီး အလွန်တရာ နာကျင်နေသော်
လည်း နားနှစ်ဖက်မှာ မဝင်သေးပေ။

သူမ၏ အသံကိုကြားမိလျှင် မည်သူ မည်ဝါ မြစ်ကြောင်း၊
ကောင်းစွာ သိထား၏။

သူမမှာ ဆယ်ရက်အတောအတွင်း လင်ပိုမြို့မှ ပြောင်းရွှေ့နိုင်
သည့် မိမိ၏ ရန်သူပင် မဟုတ်ပါလော့။

ယိလင်မှာ ကြောက်ရွံ့ခေါ်သဖြစ်ခြင်း၊ ရောယုတ်ခွန်တို့လျက်
ပင် သေမည့်အတူတူ သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်မည်။

ယိလင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ကာ ...

လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ တောင်းပန်သည့်ဟန် ပြုလိုက်သည်။
တကယ်တော့ အင်္ကျီလက်စွည်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ခြင်းသာ
တည်း။

မေ့ဆေးအဖွဲ့နဲ့များကို ခါထုတ်လိုက်သည်။ ကန်းမွေ့လွန်း
အား အနိုင်ယူပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

ဤမေ့ဆေးဖြင့် ရန်သူအား တိုက်ခိုက်သော နောက်ဆုံးအနေ
နှင့် အသုံးချခင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ လိစွမ်းမေသည် အသံတစ်ချက် အော်လိုက်ပြီး ဓား
ကို ငှေ့ရမ်းလိုက်၏။

ယိလင်၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှာ လက်ကောက်ဝတ်နေရာမှ
တီခနဲပြတ်သွားသည်။

“လူယုတ်မာ ... အင်မတန် ကောက်ကျစ်တယ်”
သေ့ဖွား ပန်းထွက်လာရင်း ယိလင်မှာ နောက်ဘက်သို့ ပက်
လက်လန် လဲကျသွားလေ၏။

လိစွမ်းမေသည် အလေ့အမေးဘဲ ဓားကိုမပြီး ၎င်း၏ ရင်ဝ
သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ရင်ဝမှာနေ၍ ကော့ပြင်သို့ ပေါက်ထွက်သွားသည်။
ယိလင်သည် နာကြည်းစွာအော်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ သေဆုံး
သွားလေ၏။

ခန်းမကြီး၌ ယီလင်၏ သတ္တိရှိသော တပည့် လက်အောက်
 ငယ်သား အချို့ ဝိုင်းရံ၍ လာသည်။
 လူဦးရေ ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။
 ငါးဆယ်ခန့်က ထွက်ပြေးသွားနေပြီ။
 သူတို့အား ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်က ဦးဆောင်လာသည်။
 ထိုအခါ ၎င်းတို့မှာ လိစွမ်းမေလက်ချက်ဖြင့် ယီလင် သေဆုံး
 သွားခြင်းကို တွေ့၍ ဆုံအားသင့်သွားကြ၏။
 "၄ နံ ..."

တို့အခါ လိစွမ်းမေသည် ဓားကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့်
 ယီလင်၏ ဦးခေါင်းသည် ပြတ်သွားပြန်သည်။
 သည့်နောက် သူမသည် ဓားချွန်ဖြင့် ဦးခေါင်းထိပ်ကို ထိုး
 နိုက်ထားရင်း ...
 "ကဲ ... ရှင်တို့ ခေါင်းဆောင်နောက်ကို လိုက်ချစ်တဲ့ လှူရှိ
 ရင် ခန္ဓာတက်မဲ့"

အားလုံးမှာ ထိတ်လန့်သွားကြပြီး နောက်သို့ ဆုတ်ကြသည်။
 တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မည်သူ တစ်ဦးတစ်
 ယောက်မျှ ရှေ့သို့ မတိုးရဲကြတော့ပေ။
 မိုးပုံမယ် ... ၉။"

မိုးပုံမယ် ဓားဝိဇ္ဇာ၏အမည်သည် ဤဒေသတစ်ဝိုက်၌ ဟိုး
 လေးတကျော်ကျော် ဖြစ်နေ၍ သူမကို မသိသူ အလွန်ရှား၏။

အထူးသဖြင့် သိုင်းလောကထဲမှ လူများသည် မိုးပုံမယ် ဓား
 ဝိဇ္ဇာကို ကြားလိုက်သည်နှင့် အဖွဲ့ပေးလိုက်ကြသည်။
 ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည်လည်း အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့စွာဖြင့်
 ၎င်းတို့၏ အသက်ကို စွန့်ရန် ဝန်လေးနေကြလေ၏။
 လိစွမ်းမေသည် ယီလင်တိုင်းဝင်များ မည်သူမျှ ရှေ့သို့ မတိုး
 ရဲသည်ကို တွေ့၍ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ...

"ဟင်း ... ရှင်တို့က ကျွန်မနာမည်ကိုကြားပြီး ရှေ့မတိုးရဲ
 ကြတော့ဘူး မဟုတ်လား ... ၊ ရှင်တို့ကို ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဆက်နေ
 စွင့်မပြုတော့ဘူး။ အသက်မသေချင်တဲ့လူဆိုရင် အမြန်ဆုံး တောင်
 အောက်ကို ဆင်းသွားကြ"

ယီလင်တိုင်းသားများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
 ကြည့်ရင်း တိုင်ပင်သည့်သဘောဖြင့် အမြေကို ပုံလင့်နေမိ၏။

"ကဲ ... ရှင်တို့အားလုံး တောင်အောက်ဆင်းမို့ နာနီဝက် အချိန်
 ပေးမယ်၊ ယူစရာရှိတာယူပြီး အမြန်ဆုံး ဆင်းကြပေတော့"
 နာနီဝက်ကကျော်လို့ မဆင်းရင် ရှင်တို့အသက်ကို ကျွန်မ
 တာဝန်မယူနိုင်ဘူး။ ဒီအဆောက်အအုံကို ကျွန်မ အားလုံး မီးရှို့ဖျက်
 ဆီးလိုက်မယ်"

သူမ၏ စကားဆုံးလျှင် အားလုံးမှာ ဆက်၍ မတွေဝေနိုင်
 တော့ဘဲ မိမိတို့ ယူစရာရှိသော ပစ္စည်းများကို သွားယူပြီး တောင်
 အောက်သို့ အမြန်ဆုံး ဆင်းသွားကြလေတော့၏။

ထို့နောက် လိစွမ်းမေသည် ကန်းဇွေလွန်ထံသို့ လျှောက်လာပြီး သူမ၏ ကိုယ်တွင် နှည့်နောင်ထားသော ကြီးကို ဖြတ်တောက်ပြီး မဖြေပေးလိုက်သည်။

ကန်းဇွေလွန်မှာအိပ်လှဲနေရာမှ ထလိုက်၏။

လိစွမ်းမေကို ကြည့်နေမိသော်လည်း ကျေးဇူးကောင်းကို မပြောမိပေ။

လိစွမ်းမေသည် ကန်းဇွေလွန်အား ခပ်အေးအေး တုန်ပြန်ကြည့်ရင်း...

“ရှင် ဒီသိုင်းပညာနဲ့ သိုင်းလောကထဲကို ဝင်လာပြီး ရန်သူကို အထင်သေး ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့လို့ နုလို့ ရှင်ခံရတာ၊ ဒီတော့ ခုံတုံတောင်ကို ကောင်မွန်စွာ ပြန်သွားပြီး နောက်ထပ်အချိန်ယူပြီး သိုင်းပညာကို ဆက်လက်သင်ယူလိုက်ပါဦး။”

ကန်းဇွေလွန်မှာ မိမိ၏ သိုင်းပညာကို အထင်သေးစွာဖြင့် နှိမ်ရှုံ့ပြောဆိုခြင်းအတွက် ကိုတံ့၍ ဒေါသထွက်မိ၏။

သို့သော် ကယ်တင်ရှင်အပေါ် မည်သို့မျှ တုန်ပြန်၍ မပြောဆိုခြင်း မပြုပေ။

“ကဲ... ကန်းဇွေလွန် ရှင်လည်း တောင်အောက်ကို ဆင်းနိုင်ပါပြီ။ မကြာခင် ကျွန်မ ဒီအဆောက်အအုံကြီးကို မီးရှို့လိုက်တော့မယ်။ အင်း... ရှင်နဲ့ ဣတ်ဇောင်းကလေးဟာ အားလုံး ကျွါးကုန်ပြီ။ ရှင် နောက်ထပ် သိုင်းပညာကို ဆယ်နှစ် ဆက်လက် သင်ယူတောင်မှ ကျွန်မနဲ့ ပြိုင်ဘက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အကယ်၍ ရှင်ဟာ

ကျွန်မအပေါ် မကျေနပ်သေးရင် သိုင်းပညာကို သင်ကြားတတ်မြောက်တဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ရှာချင်ရင် ချင်ဟိုက်က ဝှမ်းဟို (မြစ်ဝါမြစ်) ရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာ ဒေသမြစ်တဲ ခင်စမြစ်မှာ လာစွာပါ။”

ကန်းဇွေလွန်သည် ကောင်းတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ နာကွပ်မှုကို ကြိုက်ခံပြီး တောင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

မိုးပွဲမယ် ဓာဝိစွာ လိစွမ်းမေသည် ယီလင်၏ တောင်ခါးပန်းကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ကန်းဇွေလွန်သည် ဒုက္ခပေါင်းမြောက်များစွာကို ခံစားရပြီး ခုံတုံတောင်ခြေသို့ အရောက်ပြန်ခဲ့သည်။

တောင်ခြေရောက်လျှင် မူးမေပြီး လဲသွားပေသည်။ အစောင့်များကတွေ့ရှိပြီး ဂိုဏ်းချုပ် ချစ်ရှာကု်အား အကြောင်းကြား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်သည် တပည့်များနှင့် တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာပြီး ကန်းဇွေလွန်အား တောင်ပေါ်သို့ ထမ်းတင်ပေးသည်။

သို့သော် ကန်းဇွေလွန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ချစ်တောက်ပနေလေသည်။

သူသည် ကမောင်ကတမ်း တာတွတ်တွတ် မပြောဆိုနေသည်။

၉၈ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကျွန်းနေသော လက်ချောင်း ရှစ်ချောင်းမှာလည်း ယောင်ဇေ့ ချေပြီး

သူမသည် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့သည်မှာ အချိန်ကာလ တစ်နှစ်မပြည့်သေးပေ။

နဂါးခုံနှင့် များစွာ ကွာခြားစွာ သူမ၏ အလှအပများမှာ အားလုံး ဆီတံသုဉ်းခဲ့လေပြီ။

ထိုနောက် ဂိုဏ်းချုပ်၏ အဆောင်တွင်းသို့ သွင်းပြီး ကုသ ပေးသည်။

ကန်းဇွေ့လွန်သည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်လွန်း၍ တစ်လကျော် ဖွားနာခဲ့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ် ချစ်ရာကဏ္ဍီနှင့် သမားတော်များ၏ ကြိုးစားကုသမှု ကြောင့် ကန်းဇွေ့လွန်မ၏ အသက်ကို ပြန်လည်၍ ကယ်တင်နိုင် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမသည် ရောဂါသက်သာလာသောအခါ သူမ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ သမျှများကို ဂိုဏ်းချုပ်အား ပြန်လည်၍ ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချစ်ရာကဏ္ဍီက ...

“တပည့် ကန်းဇွေ့လွန် အားမလျော့ပါနဲ့၊ တပည့်မရဲ့ ရုပ် ရည်က အရပ်ဆိုးပေမယ့် တပည့်မရဲ့ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နော်ကို မထိနိုက်ပါဘူး။ ငါ့အပည့်မအတွက် မျက်နှာပုံးအတူတစ်ခု လုပ် ပေးမယ်၊ မျက်နှာပုံးကို တပ်လိုက်ရင် လူကောင်းအတိုင်းပဲ မွဲခြား လို့ မရပါဘူး။”

ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖုတ်ပြိုင်နဲ့ (၈၁၆-၁) ● ၉၉

သူက ဆက်ပြောသည်။

“နောက်တစ်ချက်က တပည့်မရဲ့ ကျွန်းနေတဲ့ လက်ချောင်း တွေကို ဖြတ်ပြီး နံတုံဂိုဏ်းက အတွတ်အထိပ်သိုင်းပညာကို သင်ပေး မယ်၊ သိုင်းကွက်နာမည်က သဲလက်ဝါးသိုင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ တပည့်မ ရဲ့ လက်ချောင်းတွေကို အတူ တပ်ဆင်ပေးမယ်၊ ဒီလက်ချောင်း အတူဟာ ပကတိလက်အတိုင်း လှုပ်ရှားနိုင်ရမယ်၊ သိုင်းပညာ တတ် မြောက်တဲ့ တစ်နေ့မှာ တပည့်မရဲ့ လက်ချောင်းတွေဟာ ပိုပြီး သွက်လက်လာလိမ့်မယ်”

နောက်ဆယ်နှစ်ကြာတဲ့အခါမှာ တပည့်မရဲ့ သိုင်းပညာဟာ မိုးပုံမယ်ထက် သာလွန်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်ချပြီး နေပေတော့”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဤသို့ ပြောကြားချက်များမှာ ကန်းဇွေ့လွန် အတွက် အားဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်လေတော့သည်။

သူမ၏ ဘဝမှာ ပြန်လည် လန်းဆန်း၍ လာလေတော့သည်။

ကန်းဇွေ့လွန်မှာ ရောဂါလုံးဝပျောက်သောအခါ သူ၏ ကတိ အတိုင်း ဂိုဏ်းချုပ် ချစ်ရာကဏ္ဍီက ဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်သောနည်းဖြင့် လူသားရေမျက်နှာပုံးအတူတစ်ခုကို ပြုလုပ်ပေးပြီး ကန်းဇွေ့လွန် ၏ အလွန်တရာမှ အရပ်ဆိုးသော မျက်နှာကိုပုံးအုပ်ပေးလိုက်လေ၏။ မကြာမီ ရက်အတွင်းမှာပင် ကန်းဇွေ့လွန်၏ မေ့ကြောက် ပီတိလိုက်သည်။

သူမ၏ ကျိုးနေသော လက်ချောင်း၊ ရှစ်ချောင်းကို ဖြတ်လိုက်
၏။ ပြီးလျှင် အသင့်ပြင်ဆင်ပြုလုပ်ထားသော လက်ချောင်းများကို
အစားထိုးပေးလိုက်၏။

ဤသည်ကား ခုံတုံဂိုဏ်း၏ အထူးတတ်မြောက်ထားသော
အတတ်ပညာ ဖြစ်လေ၏။

အချိန်တစ်နစ်နစ်အကြာတွင် ကန်းဇွေလွန်၏ လက်နှစ်ဖက်
သည် ရိုးရိုးလူ၏ ပကတိလက်အတိုင်း ပြန်ကောင်းသွားသည်။

သည့်နေ့က ဆုစံရွာကိုက သံလက်ဝါး သိုင်းပညာအတတ်
ကို သင်ကြားပေးသည်။

ဤသံလက်ဝါးသိုင်းပညာသည် ယခင်က ရှမ်းထိန်လင် လေ့
ကျင့်ခဲ့သော ကိုးကွက်သိုင်းပညာနှင့် ဆင်တူစွာပေး ဖြစ်၏။

ကန်းဇွေလွန်သည် ခုံတုံတောင်ပေါ်၌ သံလက်ဝါးသိုင်းပညာ
ကို လေ့ကျင့်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ကြားခဲ့ပေပြီ။

သူမသည် သံလက်ဝါးသိုင်းပညာအတတ်ကို တတ်မြောက်
ပြီနောက် များမကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်သေဆုံးသွား
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ် မကွယ်လွန်မီ ကန်းဇွေလွန်အား ခုံတုံဂိုဏ်း၏
လျှို့ဝှက်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပေးခဲ့၏။

ဂိုဏ်းဝင်စာပညာများ ရှေ့မျောက်တွင် ကန်းဇွေလွန်အား ဂိုဏ်း
၏ စောင့်ရှောက်ရေးမှူးရာထူးကို အတိအလင်း မြင်သာပေး၏။

သူမသည် ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာသမားအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင့်
၍ ငိုရပြန်သည်။ ချစ်ရွာကိုသည် သူမအား သူ၏ ရင်သွေး သမီး
ပမာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုနောက် ချစ်ရွာကို၏ စာပေနက်စွဲ ပြီးမြောက်သွားသော
အခါ ကန်းဇွေလွန်သည် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး ပါရနီကျောလတ်
တောင်သို့ ခရီးနှင်လေတော့သည်။

ခုံတုံတောင်သည် ချင်ဟိုက်၏ အနောက်တောင်ဘက်၌ တည်
ရှိ၏။

ပါရနီကျောလတ်တောင်မှာ ချင်ဟိုက်၏ အရှေ့မြောက်ဘက်
တွင် ရှိသည်။

ပါရနီကျောလတ်ဆိုသည်မှာ မွန်ဂိုလီယား ကား ဖြစ်၏။
၎င်း၏အဓိပ္ပာယ်မှာ အလွန်တရာ စိမ်းလန်းခြင်းဖြစ်၏။ စိမ်း
ငိုလို သစ်တောမှာ နေရောင်ကိုပင် မမြင်ရပေ။

ချန်ကျန်နှင့် ဝမ်ဟိုမြစ်နှစ်သွယ်မှာ ဤတောင်မှ မြစ်ဖျားခံ
ကြ၏။

ဝမ်ဟိုမြစ်၏ မြစ်ဖျားခံရာဒေသမှာ ဇွန်လွန်ဂိုဏ်း၏ မြင့်မြတ်
သော ဒေသဖြစ်သည်။

ကန်းဇွေလွန်သည် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ပင်ပမ်းကြီးစွာ
ခရီးနှင်ခဲ့ရာ ထန်ကူဗိုတောင်ကို ကျော်ပြီး ဆိုင်ကပ်မှ တောင်ကြား
လမ်းကို ဖြတ်ကာ နောက်ဆုံး ပါရနီကျောလတ်တောင်သို့ ရောက်
လာ၏။

၁၀၂ ❀ ထက္ကသိုက် နေလင်းအောင်

ရင်းမှတစ်ဆင့် ဝမ်းဟို(မြစ်ဝါမြစ်) နှစ် မြစ်ဖျားခံရာ ဒေသ
ဖြစ်သော ဇင်စုးကိုင်းသို့ ခရီးဆက်လက်နှင်လေ၏။

သူမသည် တောတောင်များကို မြတ်သန်းပြီး ခရီးကြမ်းကြီး
ကို ဆက်ခဲ့တော့သည်။

အခန်း(၆)

ခုက္ကမြို့နိုးတီးနှစ်များစွာ

ငယ်ရွယ်နုနို့သော အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်။
 တစ်ယောက်က အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကွန်တစ်
 ယောက်မှာ အနီရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား၏။
 နှင်းခဲများကို နှင်းရာတွင် ဖြေရာမထင်သော ကိုယ်ကျောပညာ
 ပြင့် မတ်စောက်သော ချောက်ကမ္ဘားပေါ်မှ လျော့ဆင်းလာကြသည်။
 ကန်းဆွေလွန်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အမျိုး
 သမီးနှစ်ဦးမှာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားမှန်း သိလိုက်၏။
 သည့်နောက် ကန်းဆွေလွန်သည် ရှေ့သို့ ဆက်သွားပြီး ရင်း
 တို့ နှစ်ဦးအား လှမ်း၍ ထောင့်ပြောလိုက်၏။
 “ရှင်တို့က ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက လှတွေ့လား”
 “မိုးပျံမယ် လီစွမ်းမေ ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့ကို ကလဲစားချေဖို့
 လာခဲ့တယ်”

ထိုအမျိုးသမီး နှစ်ယောက်လုံးမှာ လိစွမ်းမေ၏ ညီမများ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ယောက်၏ အမည်က ချန်ယက်စွာ။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ ရွှေငင်ရီစွမ်း ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သည် ဆရာကျင့်ကျမ်း၏ တပည့်ကျော်များ ဖြစ်ကြ သည်။ မိုးပယ်နှင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ခွန်လွန်သုံးဖော် ဟု အမည်ရထား၏။

မုန်းကြောမိက ...

၎င်းတို့သည် သိုင်းအထွတ်အထိတ် ပညာရပ်များကို သင်ကြား တတ်မြောက်ထားကြသည့်အလျောက် လူငယ်တို့ သဘာဝအတိုင်း ဘဝဖြင့်နေ၏။

ကန်းဈေးလွန်၏ ရုပ်ရည်သည် ကြောက်ရွံ့စရာ မရှိပေ။ လှပသော အမျိုးသမီးရုပ်ရည် မျက်နှာပုံးစွမ်းထား၏။

ချန်ယက်စွာသည် လျှပ်တစ်ပြက် ဓားကို ဆွဲကုတ်လိုက်ပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ...

"ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ သူနဲ့ ဘာရန်ငြိုးရိုလိုလဲ၊ ကျွန်မ အစ်မက ဒီတောင်ပေါ်မှာ မရှိဘူး၊ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ရွှေကို သေစွာပြန်ပို့ပေး နိုင်ပါတယ်"

သူမ၏ စကားဆိုသည်နှင့် ကန်းဈေးလွန်သည် ချန်ယက်စွာ ထံသို့ ခုန်ဝင်သွား၏။ သံလက်လည်း လျှပ်စွားရာတွင် လျင်မြန် သွက်လက်လှပမသည်။

တိုက်ခိုက်မှု ပြန်ဆန်လွန်း၍ ချန်ယက်စွာသည် အကြီးအကျယ် လန်ချပ်သွားပြီး ကပျားကျယာ ဘေးသို့ တိမ်းရှောင်လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် လက်ကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ကန်းဈေးလွန်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖြတ်ခုတ်လိုက်သည်။

"ဝစ် ... ဝစ်"

အသံနှစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ချန်ယက်စွာ၏ ကော့ပြင်မှ အင်္ကျီသည် စုတ်ပြိုသွား၏။

လက်သည်းငါးချောင်းဖြင့် ကုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အသားများ လည်း ကွဲပြိုသွားသည်။

တစ်ဆက်တည်း သွေးများ ထိုစီးထွက်လာသည်။

လက်တံမှ ဓားရည်သည်လည်း ကန်းဈေးလွန်၏ ခုန်တိုက် နိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်၍ နှစ်ပိုင်း ဖြတ်သွားပြီး မြေပေါ်သို့ ကျသွား သည်။

ချန်ယက်စွာသည် ရန်သူ၏ သိုင်းအတတ်ပညာသည် ဤဖွဲ့ ပြန်ဆန်ရက်စက်လိမ်မည်ဟု မထင်မှတ်မိချေ။

မိမိသည် ရန်သူအား အထင်သေးမိသောကြောင့် သူမ၏ သံလက်သည်ဖြင့် ကုပ်ဖြစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီး အသက်ပင် ပျောက် မတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုအခိုက် ရွှေငင်ရီစွမ်းက အသံတစ်ချက် အော်လိုက်ပြီး အဖိုးတန်ဓားကို ဝှေ့ရမ်းကာ ကန်းဈေးလွန်အား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် လေပေတော့၏။

ချန်ယက်ရှာမှာလည်း ရုတ်ခေါသဖြစ်လွန်း၍ ကိုယ်ကို ရွေ့သို့ တိုးပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။

သူမ၏ အထူးတတ်ကျွမ်းထားသော စွန့်လွှန်လက်ဝါးသိုင်းကို အသုံးပြုပြီး မြေလှမ်း မြေလက် ဝေါပါသောက်လက်စွာဖြင့် အစမဖြစ်သူ ရှောင်ရိရုမ်းနှင့်အတူ ပူးပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ၎င်းတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရင်း ကန်းဇွေလျှောင်၏အမည်ကို မေး၏။

ကန်းဇွေလျှောင်က အော်လိုက်ရင်း...

"ငါ့နာမည်က သံလက်ဝါးမယ်တော်ပါး ဒီကနေ့ ဒီကို တမင်သက်သက်လာပြီး ဖိုးပျံမယ်တော်ကို အပြတ်ရှင်းမလို့၊ ဒါပေမယ့် လီစွမ်းပေ မရှိတဲ့အထွက်မ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဓားစာခံအဖြစ် ခံကြပါ။"

ကန်းဇွေလျှန်သည် မိမိကိုယ်ကို သံလက်ဝါးမယ်တော်ဟု အမည်ပေးလိုက်၏။

သူမ၏ သံလက်ဝါးသိုင်း အတတ်ပညာသည် အထွတ်အထိပ်သို့ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ချန်ယက်ရှာနှင့် ရှောင်ရိရုမ်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ခုခံတိုက်ခိုက်ရသော တိုက်ကွက်ကများပြီး ပြန်လည် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရသော တိုက်ကွက်က နည်းနေ၏။

၎င်းတို့ သုံးယောက်သည် သိုင်းကွက်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ် ရှစ်ဆယ်ခန့်ကို တိုက်ခိုက်ပြီးပေးပြီ...။

သို့သော် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် သံသံမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေဆဲပင်။

ထိုအခိုက် အဝေးမှ လေဇွန်သံတစ်မျက် ကြားလိုက်ရ၏။ တောင်အောက်မှ ၎င်းကများ ပြန်လာသည်အလား အနက်ရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော လူရိပ်တစ်ခုသည် တောင်ပေါ်သို့ မြေတက်လာနေပေသည်။

ရှောင်ရိရုမ်းက ဝမ်းသာစွာဖြင့် ...

"ကြီးလည်း ကြိုကြိုက်တတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ မမ လီစွမ်းပေ တောင်ပေါ်ကို ပြန်လာပြီ"

ချန်ယက်ရှာမှာ အားတက်ကာ အော်လိုက်မိ၏။

တိုက်ခိုက်နေသော လက်သည် နှေးကွေးသွား၍ ထိုအခိုက်ကန်းဇွေလျှောင်သည် လေဟုန်ထက်သို့ လွင်မြန်စွာ တိုးဝင်သွားပြီး ဘယ်လက်ကိုဆန့်ကာ ချန်ယက်ရှာ၏ ကော့ပြင်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်၏။

သည်းနောက် သူမအား အပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး ညာဘက်လက်ဝါးရောင်းဖြင့် သူမ၏ ငယ်ထိပ်ကို ကုတ်ချလိုက်လေသည်။

ဤသို့ ကုတ်ချခြင်းကို နံလိုက်ရပါက ဦးခေါင်းကြီးထိပ်တွင် အပေါက်ကြီး ငါးပေါက် ပေါက်ပြီး သေဆုံးသွားနိုင်ပေသည်။

သို့သော် ရှောင်ရိရုမ်းသည် အပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဓားဖြင့် တစ်ချက် ခုခံလိုက်၏။

၁၀၈ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

ထို့ကြောင့် ကန်းဇွေ့လွန်၏ ဝမ်းကုတ်ခြင်းကို ဝယ်ရှား ကာကွယ်လိုက်သည်။

လီစွမ်းမေသည် မြေးဝင်လာပြီး အသံကွယ်စွာ တစ်ချက်အော်ကာ ...

“ဘယ်သူလဲ ... ဒီကိုလောပြီး ရမ်းကာတာ”

ရှောင်ရီရမ်းက ဝင်၍ကယ်တင်လိုက်သည်။

၎င်းတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကား တဒါအချိန်အထွင်း၌ ဖြစ်ပွားခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

လီစွမ်းမေမှာ အနားသို့ ရောက်လာပြီး ကန်းဇွေ့လွန်အား ကြည့်လိုက်၏။ ကန်းဇွေ့လွန်မှန်း သိသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် အသံကွယ်စွာဖြင့် ...

“မြောင် ... ခုင်ကိုး၊ မကျေနပ်လို့ ယှဉ်ပြိုင်တာလား၊ လာပါ ...

လာပါ ... ထပ်ပြီး ယှဉ်ချင်ရင် လာနဲ့ပါ”

ကန်းဇွေ့လွန်သည် စကားပင် မပြောတော့ဘဲ ကိုယ်ကို ခုန် တက်ပြီး လီစွမ်းမေ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကုတ်လိုက်လေ၏။

လီစွမ်းမေသည် ကိုယ်ကိုယ်မီးပြီး သံလက်ဝါးကို ရှောင်တိမ်း လိုက်ကာ ဓားရွည်ကို ဓားအိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် စုတ်ခြည်း ပတ်လည်ဓားငါးချက်ကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်တရာမှ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်၏။

ကန်းဇွေ့လွန်သည် သံလက်ဝါးကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီး လီစွမ်း

မေ၏ အဖိုးစားနားကို အရေးမလုပ်ဘဲ အတင်းအဓမ္မ ကုပ်မြစ်ဆွဲ လိုက်လေ၏။

နှစ်ယောက်သား သိုင်းကွက်ပေါင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ကွက် ရှိသွား သော်လည်း လက်ရည်တူလွန်ပင်။

ရှောင်ရီရမ်းနှင့် ချန်ယက်ရာတို့ နှစ်ဦးမှာ တိုက်ပွဲကိုကြည့် ပြီး ကြက်သေ သေနေမိကြ၏။

ထိုအခါ လီစွမ်းမေသည် ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၏ သုံးပန်းပွင့်သိုင်း ကို ထုတ်သုံးလိုက်၏။

ဤသိုင်းကွက်သည် အလွန်တရာမှ ခက်ခဲနက်နဲပြီး အလွန် တရာမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၏။

လီစွမ်းမေသည် စုတ်တရက် လေထဲတွင် ကွမ်းသုံးခါထိုးပြီး ကွမ်းထိုးသည့်အချိန်အတွင်း ဘယ်ညာ အလယ်အပေါ်အောက်သို့

တစ်ဆက်တည်း ဓားသိုင်းကွက် ကိုးကွက်ကို သုံးကာ ရန်သူအား တိုက်ခိုက်လေ၏။

လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်မြန်ဆန်သည်။

ထို့နောက် ကန်းဇွေ့လွန်သည် ခုန်တိမ်းရှောင်ရင်း ကိုးကွက် လက်ဝါးသိုင်းဖြင့် ဖျတ်လတ်လွင်မြန်စွာ မြန်လည်ပြီး တိုက်ခိုက်

သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ သိုင်းကွက်က လက်ရည်တူလွန်ဂိုဏ်း အနိုင်

အဖွဲ့ မရှိသေးချေ။

နှစ်ဦးစလုံး အနည်းငယ် မောလာလေသည်။ သို့သော် ...

“ဂုန်း...”

ထိုအခိုက် လိစ္စမ်းမေမှာ ပေသုံးဆယ်ကျော် အပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်ပြီး မြေပေါ်သို့ ကွသွားလေ၏။ ကန်းဇွေ့လျန်၏ တိုက်ကွက် မိသွားခြင်းပေတည်း။

သူမသည် ကန်းဇွေ့လျန်၏ ပြင်ထန်စွာ တိုက်မိုက်မှုကြောင့် မူးမေ့မတတ် မိလိုက်ရ၏။

“အတော့်ကို တော်တဲ့ သိုင်းပညာပဲ။ နောက်ထပ် သိုင်းကွက် တစ်ခုကျော်လောက် ယှဉ်ပြိုင်ကြရအောင်”

လိစ္စမ်းမေ၏ အသံမဟုတ်ပေ။

အသံသည် နောက်မှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နံတစ်ယောက် ရောက်လာခြင်းပေတည်း။

“သိုင်းပညာကို ဒီအဆင့်ထိ လေ့ကျင့်နိုင်တာ အတော့်ကို တော်နေပြီလို့ ပြောလို့ရလိမ့်မယ်။ အကျိုးမရှိတဲ့ အလုပ်ကို ဘာဖြစ် လို့ လာလုပ်မှင်ရတာလဲ။ ဒီတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တာ အကောင်း ဆုံးပဲ။ အမြန်ပြန်သွားပါ”

ဤသို့ ရုတ်တရက် စကားပြောသံ ပေါ်လာသည့်အတွက် ကန်းဇွေ့လျန်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

ကဗျာကယာ နောက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ၏ နောက်ဘက် တွင် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး မီးနိုးရောင် အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

လိစ္စမ်းမေတို့ ညီအစ်မများမှာ ထိုသူ့ကို တွေ့လိုက်ရလျှင်...

“အစ်ကိုကြီး လာတာ အတော်ပဲ။ ဟောဒီ သရဲမကြီးကို နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ”

ထိလူမှာ ကျွေ့ပုပ်ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် ကျင်ကွမ်၏ ဘဝည့် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကန်းဇွေ့လျန်သည် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးဖြစ်၏။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းသားမှန်သမျှ သူ၏ရန်သူဟု သတ်မှတ် ထားသည်။

အခြေအနေကို မသိဘဲ ကန်းဇွေ့လျန်က အော်လိုက်၏။

“ရှင် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက လုပ်လား”

ကန်းဇွေ့လျန်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် သံလက်သည်းဖြင့် ခမ်းကုတ်လိုက်သည်။

လက်ဝဲဘက်ရှိ လက်ငါးချောင်းသည် ကျွေ့ပုပ်၏ ရင်ဝကို လှမ်းကုတ်ပြန်၏။

ထိုအခိုက် လေသံတစ်ခုက ကြားလိုက်ရပြီး ကျွေ့ပုပ်မှာ သူမ ရှေ့တွင် မရှိတော့ချေ။

သူမသည် လက်ကိုရုတ်ပြီး ကိုယ်ကို နောက်ဘက် ပြန်လှည့် မည်အပြုတွင် ဦးခေါင်းနောက်မှ အကြောကို ကျွေ့ပုပ်က ခမ်းကုတ် လိုက်ခြင်းကို သူမ သိလိုက်ရ၏။

ချက်ချင်းပင် အသက်ရှူကျပ်သွား၏။

တိမ်ခိုးတိမ်တိုက်ကို ခိုခိးရသည်ပမာ အပေါ်သို့ မြင့်တက် သွားသည်။

အသံတစ်မျက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ကန်းရွေ့လျန်မှာ ပေဝါး ဆယ် အတွင်းသို့ လွင့်ထွက်သွား၏။

ကန်းရွေ့လျန်မှာ ရန်သူ ဤမျှ လွင့်မြန်မျှတ်လတ်လိမ့်မည် ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။

သူမသည် မျက်စည်း ပြန်ထလိုက်၏။

ကန်းရွေ့လျန်မှာ အခြေအနေမှန်ကို သုံးသပ်မိသည်။

ဆက်လက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်ဘော့၍ အသံကွယ်လောင် ဇွာဖြင့် အော်လိုက်၏။

“ဗွင်တို့ အများနဲ့ အနိင်ယုတာ ကျွန်မ မကြောက်ဘူး ဒီရန်ငြိုးကို ချေရမယ်၊ နောက်မှတွေ့ကြမယ်”

စကားဆိုသည်နှင့် ကန်းရွေ့လျန်သည် ကိုယ်ဟော့သိုင်းပညာ မြင့် ငှက်တစ်ကောင်ပမာ ခုန်ပွဲကျော်လွှားရင်း မျှောက်ကွယ်သွား လေတော့သည်။

နံတိုက်ရင်စွဲအဖြစ် လူ့အတန်းအစားမရွေး လက်ခံသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤဂိုဏ်းတွင် ဗွင်ထွေးမှုများ ရှိနေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ် မျစ်ရှာကို ရှိစဉ်က မည်သူမှ မလှန်ရဲခဲ့ပေ။ ၎င်း၏

ပညာနှင့် အရှိန်အဝါကြောင့် နံတိုက်ဂိုဏ်းကြီးအား ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့၏။

သို့သော် မျစ်ရှာကို ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဂိုဏ်းအခြေ အနေမှာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲ၍သွားသည်။

မျစ်ရှာကို ကွယ်လွန်ခါနီးအချိန်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်၏ ရာထူးကြီး ကို မိမိ၏ ညီတော် ယိရီကိုအား လွှဲပေး၏။

သို့သော် ယိရီကို၏ သိုင်းပညာ ဂုဏ်အရှိန်အဝါမှာ မျစ်ရှာ ကိုနှင့် ယှဉ်လျှင် ကွာခြားလွန်းလှသည်။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ် မျစ်ရှာကို လွယ်လွန်ပြီးနောက် အုပ်စု ကွဲလာသည်။

နံတိုက်ဂိုဏ်းအတွင်း၌ ဝါရင့်ဆရာကြီး နှစ်ယောက်ရှိ၏။ တစ် ယောက်မှာ စစ်တောက်လင်မြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ တုကျင် ကျယ် မြစ်၏။

၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် နံတိုက်ဂိုဏ်းအတွင်းမှ ဂိုဏ်းဝင်အချို့ကို စုစည်းပြီး အသစ်တင်လိုက်သော ဂိုဏ်းချုပ် ယိရီကိုအား ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ပြီး နေရာလုကြသည်။

ယိရီကိုသည် နံတိုက်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သော်လည်း သိုင်း ပညာမှာ စစ်တောက်လင်နှင့် တုကျင်ကျယ်တို့၏ သိုင်းပညာနှင့် မတိုင်းမယိမ်း မြစ်နေ၏။

နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်သောအခါ တိရီကိုမှာ အောက်စီးမှ ရောက်သွားသည်။

သို့သော် ဂိုဏ်းတွင်း၌ကား အမှန်တရားကို လိုလားသူများ ရှိနေသေး၏။ ဤဝါရင့်ဆရာကြီး နှစ်ဦး၏ လုပ်ရပ်ကို မနှစ်သက်၍ စစ်တောက်လင်တို့ လူစုအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ခုံတုံတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် အုပ်စုနှစ်စု ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြ တော့သည်။

နှစ်ဖက်လူများ အထိနာကြပြီး အချို့လူများ သေကြကုန်ကြ သည်။

ထိုအခိုက် ကန်းဇွေလွန်သည် ခုံတုံးဂိုဏ်းချုပ်သို့ ပြန်လာရာ တောင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဂိုဏ်းဝင် နှစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ အကြောင်းစုံကို သိရသည်။

သူမ၏ စိတ်ဓာတ်သည် ပြတ်သား၏။ အမှာအမှန်ကို ခွဲခြား သိမြင်သည်။

စစ်တောက်လင်နှင့် တုကွင်ကွယ် နှစ်ဦးတို့သည် ဂိုဏ်းဝင် အချို့ကို သွေးထိုးစုစည်းပြီး ဂိုဏ်းချုပ်အသစ်အား အကြပ်ကိုင်နေ သည်ကို ကြားသိရသည့်အတွက် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် သူမသည် ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာဖြင့် တစ်မဟုတ် မျင်း တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။

အမှန်တကယ်ပင် သူမ တွေးထင်သည့်အတိုင်း ယိရီကုန်နှင့် ၎င်း၏ ဂိုဏ်းသားအချို့သည် အသက်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီး အကြပ်အတည်းနှင့် တွေ့ကြုံနေရသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဘက်မှ လူစုမှာ စစ်တောက်လင်နှင့် တုကွင်ကွယ် တို့ လူစု၏ လေးချိုးတစ်ချိုးမျှသာ ရှိ၏။

အနည်းနှင့် အများဖြစ်၍ ယိရီကုန်တို့ လူစုမှာ အလူးအလဲ ခံနေရ၏။ ရွံ့နိမ့်တော့မည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေသည်။

လက်ဝါးစောင်း နှစ်ချက်ထိမှန်သွား၏။ ကန်းဇွေလွန်သည် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်

နက် ဂိုဏ်းချုပ်ဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ သူမသည် သံလက်ဝါး သိုင်းပညာဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်

ရာ ငါးယောက်အား ထိခိုက်ဒဏ်ရာရစေ၏။ နှစ်ယောက်မှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်လွန်း၍ ချက်ချင်း အသက်

ပျောက်သွားလေ၏။ စစ်တောက်လင်သည် မမေ့ရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ကန်းဇွေလွန်နှင့်

ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်သည်။ သူမသည် သံလက်ဝါးကို ငှေ့ရမ်း၍ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်

စစ်တောက်လင်အား သံသံမဲမဲ တိုက်ခိုက်သည်။ သူမသည် တစ်ဖက်၌ စစ်တောက်လင်အား တိုက်ခိုက်နေစဉ်

သူမအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ရန်သူအား လက်ကိုဆင့်ကာ ဖမ်း ကျပ်ကိုက်၏။

စစ်တောက်လင်သည် ထိုအချင်းအရာကို တွေ့မြင်သောအခါ ဒေါသမီး ပေါက်ကွဲလာပြီး မိမိ၏ ကိုယ်ပျောက် အတတ်ပညာကို ထုတ်ပြီး သူမအား တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

၁၁၆ ❁ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

တုကွင်ကျယ်က သူ၏အင်္ကျီလက်ကို ဝှေ့ရမ်းလိုက်ရာ လက်နက်ပုန်းတစ်ခု အင်္ကျီလက်မှ ထွက်လာ၏။

“ဝှစ်...”

ကန်းဓမ္မေ့လွန်မှာ သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေခြင်းကြောင့် လက်နက်ပုန်းကို သတိမပြုမိပေ။

လက်နက်ပုန်း၏ လေသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်သို့ တိမ်းရှောင်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားလေ၏။

တုကွင်ကျယ် ပစ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းမှာ ထူးဆန်း၏။

ထိုလက်နက်ပုန်းတွင် ကန့်နှင့် အဆိပ်များ ထည့်ထား၏။ လူကိုယ်နှင့် ထိမှန်သည်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထုကို ထိခိုက်သည်ဖြစ်စေ တစ်ပြိုင်နက်မျက်မျှင်း မီးတောက်လောင်နိုင်၏။

ထိုသို့ မီးဖြင့် အလောင်ခံရပါက ကန့်အဆိပ်သည် အရည်ဖြောအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားပြီး အသားအရေကို စားပစ်တော့သည်။

ထိုအခါ ဆေးဝါးဖြင့် ကုသခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပေ။

ထိုလက်နက်ပုန်းမှာ ကန်းဓမ္မေ့လွန်၏ ဆံပင်နှင့် အင်္ကျီများကို ထိမှန်သွား၏။

ရုတ်ခြည်း မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လာလေ၏။

တစ်ဆက်တည်း လက်နက်ပုန်း၏ မီးမှာ ခံစိတောက်လင်၏ကိုယ်ကို ကူးစက်လောင်ကျွမ်းသွားသည်။

ခံစိတောက်လင်မှာ အထိတ်တလန့် ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်တွင် လူးလိမ့်ကာ မီးကို ငြိမ်းရန် ကြိုးစားနေသည်။

ကျားထုတ်ကျားဆဲ ထွန်ကြိမ် (ခားစဉ်-၁) ❁ ၁၁၇

ထိုအခါ သူမသည် မီးလောင်ခံနေရသည့်ကြားမှ လက်နက်ပုန်းပစ်လိုက်သူ တုကွင်ကျယ်ထံ မြေပင်သွား၏။

သူမသည် မီးလောင်ခံနေရသဖြင့် သူ့အား တိုက်ခိုက်လာလိမ့်မည်ဟု တုကွင်ကျယ် မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။

၎င်းအသုံးပြုသော သံမဏိ နဂါးတောင်ဝှေးကို မျက်မျှင်းကန့်လန့်ဖြတ်အနေအထားဖြင့် လှုံ့ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူမသည် သံမဏိနဂါးတောင်ဝှေးအား လက်ဝဲလက်ဖြင့်ခံပေးရင်း ကျွန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သံလက်သည်း ငါးချောင်းသည် တုကွင်ကျယ်၏ ဦးခေါင်းကို ကုတ်ချလိုက်၏။

တုကွင်ကျယ်မှာ အလွန်နာကျင်လွန်း၍ လက်သီးတစ်လုံး ကန်းဓမ္မေ့လွန်၏ ရင်ဝသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေ၏။

ကန်းဓမ္မေ့လွန်မှာ မရှောင်သာဘဲ လက်သီးခဏ် ထိခံလိုက်မူပြီး တစ်ဖန် တုံ့ပြန်၍ သူမ၏ သံလက်သည်းများက တုံ့ကွင်ကျယ်၏ ဦးခေါင်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ထိုအခါ တုကွင်ကျယ်မှာ တစ်မျက်ဆော်ပြီး အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ခံစိတောက်လင်မှာ မြေကြီးပေါ်၌ အပတ်ပေါင်းများစွာ လိမ့်ပြီး မိမိကိုယ်ပေါ်ရှိ မီးကို ငြိမ်းသတ်နေသည်။

သို့သော်...

၎င်း၏ ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာ၊ မြေလက်တို့ မီးလောင်ခြင်းခံလိုက်ရပြီး ရုပ်ပွက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းများကြောင့် စစ်တောက်လင်၏ လူစု တပည့်များမှာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည်မှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ယီရိုကိုသည် မာန်သွင်းအော်ဟစ်လိုက်ပြီး စစ်တောက်လင်ထံသို့ ခုန်ပျံ့ပြေးဝင်သွားပြီး တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ကန်းရွှေလျှန်သည် သုံးလေးပတ် လိမ့်ပြီး မီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူမသည် ထခုန်လိုက်ပြီး အခြား သစ္စာဖောက်ပိုက်သားများအား လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခါ စစ်တောက်လင်၏ တပည့်များမှာ ကန်းရွှေလျှန်၏ လက်သည်းကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ အသီးသီး ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

စစ်တောက်လင်သည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိ၍ ချက်ချင်း သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို ဟန်ပြုပြီး တိုက်ကွက်အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။

ထို့နောက် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားလေတော့သည်။

ယီရိုကိုမှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရခဲ့သည်။

ကန်းရွှေလျှန်မှာ တုကွင်ကွယ်၏ လက်ဝါးနှစ်ချက်ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရသည့်အပြင် ကန်မီးဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်၌ ဆံပင်နေရာမှ အလောင်ခံလိုက်ရ၏။

သူမ၏ လှူအရေ မျက်နှာပုံကိုလည်း မီးလောင်ခံလိုက်ရသည်။

သို့သော် သူမ၏ ဒဏ်ရာမှာ သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာမဟုတ်ချေ။

သူမ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်သည် မကြောက်စရာကောင်းသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကုသ၍ ပျောက်ကင်းသည်။

ယီရိုကို၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များမှာကား ရုံးဝ ကုသ၍မရတော့ပေ။

သူသည် စစ်တောက်လင်၏ လက်ဝါးနှစ်ချက် အမိမိလိုက်ရသည့်အပြင် တုကွင်ကွယ်၏ နဂါးတောင်တော့ဖြင့် တစ်ချက် အစိုက်ခံလိုက်ရ၏။

အတွင်းရော အပြင်ဒဏ်ပါ ဒဏ်ရာအလွန်ပြင်းထန်၏။

ဤသို့ ပေါက်ကွဲခဲ့သော အတွင်းပုန်ကန်မှုသည် ဝိုင်းဝင်အချင်းချင်း အုပ်စုကွဲ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အသက်များစွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

ယီရိုကိုမှာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ မနေရတော့မှန်း သိရှိထား၍ လက်ကျန်ဝိုင်းဝင်များ ရွေ့ပျောက်တွင် ဝိုင်းချုပ်၏ တာဝန်ကို ကန်းရွှေလျှန်အား တာဝန်လွှဲပေးလိုက်ကြောင်းကို ကြေညာသည်။

ထို့ပြင် ဇော်ယုန်ဝုတွင်း တံခါးဖွင့်သော သော့နှင့် ၎င်းနေရာသို့ သွားသော ပြေပုံကိုပါ တစ်ပါတည်း ကန်းရွှေလျှန်အား ပေးအပ်လိုက်သည်။

သည့်နောက် ယီရိုကိုမှာ အားလုံးကို ခွန်ခွာ၍ ကွယ်လွန်သွားစွာလေသည်။

ယီရိုကို သေဆုံးသည့်အတွက် ကန်းရွှေလျှန်မှာ ငြင်းဆော်

၁၂၀ ❁ တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

မျှင်သော်လည်း ငြင်းဆန်၍ မရပေ။ မတတ်သာတော့သည့် နောက် ဆုံးတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို လက်ခံလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမသည် ယီရိုကီအား မြှုပ်နှံပြီးနောက် နှစ်လ ကျော်လွန်သောအခါ ၎င်းပေးအပ်ခဲ့သော မြေပုံဖြင့်ပင် တစ်ဦးတစ် ယောက်တည်းသာ စော်ယန်ဂူတွင်းသို့ သွားလေတော့သည်။

ဤစော်ယန်ဂူတွင်းသည် နတ်တောင်၏ အတွတ်အထိပ်ရှိ ရေခဲမျှင်ဂူဝမ်း၌ တည်ရှိသည်။

ရေခဲများဖြင့် မိုးလွှမ်းထားသဖြင့် ဂူတွင်းရှိ လုံးဝမတွေ့ရပေ။ အကယ်၍ မြေပုံမပါမီပါက တစ်နှစ်ပတ်လုံး လိုက်လံရှာဖွေ သော်လည်း တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ပိတ်ဆို့နေသော နှင်းခဲများကို ရှင်းလင်းပြီး လိုက်လံရှာဖွေ ရာ နောက်ဆုံးတွင် စော်ယန်ဂူတွင်းသို့ ဝင်သော ဂူဝကို တွေ့ရှိ လိုက်သည်။

ထိုဂူဝမှာ ရေခဲတောင်စောင်းအောက်၌ တည်ရှိ၏။

ကန်းစွေ့လွန်သည် သံလက်ခါးသိုင်းပညာဖြင့် နှင်းခဲများကို ကုတ်ဖဲ့ရာ သံတံခါးကြီး ပေါ်လာသည်။

သံတံခါးမှာ အရွှန် လုံခြုံပြီး လက်သီးဆုပ်ဖျူရှိသော သော့ ပေါက်တစ်ခု ရှိသည်။

ကန်းစွေ့လွန်သည် အလွန်ကြီးမားသော သော့ကြီးကို သော့ ပေါက်တွင်းသို့ သွင်းပြီး ဖွင့်လိုက်၏။

ကျားရုတ်ကျားဆဲ ဖုတ်ညိုနွဲ့ (၈၇၆-၁) ❁ ၁၂၁

သံတံခါးကြီးသည် မှင့်သွားပြီး မှောင်မည်းအေးစိမ့်နေသော ဂူဝကို တွေ့ရှိရသည်။

သူမသည် ဂူတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် မိမိတွင် ပါလာသော မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်၏။

ဂူတွင်း၏ နံရံ၌ စာလုံးအတော်များများကို ထွင်းထား၏။ ဂူတွင်း၌ ထိုင်နေသော ကျောက်ရုပ် နှစ်ဆယ့်လေးရုပ်ကို စိုက်ထူ ထား၏။

ကျောက်ရုပ်များ၏ သဏ္ဍာန်မှာ လူပုံသဏ္ဍာန်အလား အသက် ဝင်နေ၏။

ထိုင်လျက် သိုင်းကွက်ကစားနေသော အရပ် နှစ်ဆယ့်လေးရုပ် မှာ တစ်ပုံနှင့်တစ်ပုံ ကွဲပြားလေသည်။

ယင်းကျောက်ရုပ်များမှာ သိုင်းကွက်၏ အနက်သဘောကို ဖော်ပြပေသည်။ ကျောက်ရုပ်အောက်တွင် စာလုံးများဖြင့် သိုင်းကွက် အကြောင်းကို ရှင်းပြထားသည်။

ကန်းစွေ့လွန်သည် ဂူတွင်း၌ ဆယ့်လေးငါးရက်ခန့် နေထိုင် ပြီး သိုင်းကွက် နှစ်ဆယ့်လေးကွက်ကို တတ်မြောက်အောင် လေ့ကျင့် ပြီးမှ တောင်အောက်သို့ ဆင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သည့်နောက် သူမသည် ယင်းသိုင်းများကို တစ်ယောက်တည်း အသေးစိတ် လေ့လာသည်။

ကန်းစွေ့လွန်သည် စော်ယန်ဂူတွင်း၌ ရက်ပေါင်း ခုနစ်ရက် ဖြစ်လေ့ကျင့်လိုက်သောအခါ စားရေရိက္ခာ ပြတ်သွားတော့သော

သို့သော် ကျင့်ယူမိမိစော်သိုင်းကွက် နှစ်ဆယ့်လေးကွက်ကိုမှ တစ်ဝက်ခန့် ဖြူပင် မတတ်သေးပေ။

ထိုနေ့ည နေဝင်ဆည်းဆာအဖျိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ ရန်သူများ ရောက်လာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။ အတယ်သို့နည်း။ အဘယ့်ကြောင့် ဤဂူကို ဖြေရာခံနိုင်ကြသနည်း။

ဂူအပြင်ဘက်မှ ရန်သူမှာ စစ်တောက်လင်တို့ လူစုပင်တည်း။ စစ်တောက်လင်တို့ လူစုမှာ ကျင့်ယူမိမိစော် သိုင်းကွက် နှစ်ဆယ့်လေးကွက်ကို အထူးလိုလား တတ်မြောက်လိုကြသည်။ သူတို့လူစုသည် ကန်းဇွေလွန် လျှောက်လွှားသော ဖြေရာကို နောက်ယောင်မံ လိုက်ခဲ့ရာမှ စော်ယန်ဂူတွင်းသို့ ဝင်သော ဂူဝကို ရွာဖွေ တွေ့မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စစ်တောက်လင်သည် သံတံခါးဖေထားသည်ကို တွေ့ရသည့် အတွက် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ ကန်းဇွေလွန်အား ထိုင်၍ သိုင်းကွက်များကို လေ့လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာသူမှာ စစ်တောက်လင်ဖြစ်ခြင်းကို သိလိုက်ရသည့်အတွက် အေးဆေးစွာ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

သည့်နောက် 'စစ်တောက်လင်သည် နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်၏။ နောက်ဆုံး ရေခဲတောင်ကုန်းကလေးအောက်သို့ ရောက်သွားသည်။

စစ်တောက်လင်သည် နှဲတုံဂိုဏ်း၌ အသက်ကြီးသည်။ ဝါစဉ်လည်း ကြီးသည်။

စစ်တောက်လင်က ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။
"ကန်းဇွေလွန် ငါဟာ နှဲတုံဂိုဏ်းရဲ့ ဝါရင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အပြင် အသက်လည်းကြီးတယ်။ ဒီတော့ ငါလိုစင်တဲ့ သိုင်း နှစ်ဆယ့်လေးကွက်ကို လေ့လာဖွင့်ပြုပါ။ မင်းက နောက်မှရောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီတော့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို အရိုအသေပြုရလိမ့်မယ်"

ကန်းဇွေလွန်သည် သရော်သည့် သဘောဖြင့် တဟားဟား ရယ်ပြီး ...

"ရှင်ကို ရှင် ဝါရင်သိုင်းဆရာကြီးတဲ့လား။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ရှင်ဟာ ဂိုဏ်းရဲ့ စည်းမျဉ်းကို မလိုက်နာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဂိုဏ်းရဲ့ သဗ္ဗာဓာတ်တစ်ယောက်ပါ။ အသက်ကြီးပေမယ့် အသိတရားမရှိတဲ့ လူကို ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး"

စကားဆိုသည်နှင့် ရေ့သို့တိုးသွားပြီး သံလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ခုန်ကုတ်ချလိုက်၏။ သံလက်သည်သည် စစ်တောက်လင်၏ မျက်နှာကို ဖမ်းကုတ်လိုက်သည်။

စစ်တောက်လင်မှာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်ပေးပြီး ဓားဖြင့် ကန်းဇွေလွန်၏ သံလက်ဝါးကို ခုခံကာကွယ်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် အဖျိန်နှင့် နောက်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

သို့သော် စစ်တောက်လင်၏ ဘယ်ဘက်ပန်းမှ အင်္ကျီဓမ္မာ ဇုတ်ပြုသွားသည်။

ထိုအခါ စစ်တောက်လင်သည် လက်တွင်းမှ ဓားကို ဝှေ့ရမ်း ရင်း တိုက်ခိုက်သည်။

ကန်းဇွေလွန်ကလည်း တရုတ်ကြမ်း အတင်းဝင်ရောက်တိုက် တိုက်ခိုက်သည်။

စစ်တောက်လင်နှင့် ကန်းဇွေလွန်တို့သည် နှစ်ယောက်သား တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ သိုင်းကွက်ပေါင်း လေးဆယ်ခန့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီးလေ ပြီ။

ကန်းဇွေလွန်သည် ဇုတ်တရက် အကြံရလိုက်၏။

သည့်နောက် သံလက်ဝါး လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်လည် ဇုတ် သိမ်းပြီးနောက် တိုက်ကွက်ကို ပြောင်းလိုက်၏။

ထိုအခါ စစ်တောက်လင်၏ ဘယ်ဘက် မျက်နှာပြင်သည် လက်သည်းကုတ်ချစ်မိပြီး သွေးများ နီရဲသွားသည်။

သူမသည် တစ်ဆက်တည်း ကိုယ်ကို လေတွင် ခုန်လိုက်ပြီး လက်ကို နောက်ပြန် ဖမ်းချုပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ စစ်တောက်လင်၏ ကျောပြင်အောက်ပိုင်းရှိ အင်္ကျီ ကို ဖမ်းမိလိုက်သည်နှင့် အားခိုက်၍ ဆွဲလိုက်သည်။

စစ်တောက်လင်၏ အင်္ကျီမှာ နှစ်ပိုင်းပြတ်သွား၏။ တစ်ဖန် လှုပ်တစ်ပြက် စစ်တောက်လင်၏ တင်ပါးကို ဖမ်း ကုတ်လိုက်ပြန်သည်။

စစ်တောက်လင်မှာ ကြီးစားရှောင်တိမ်းသော်လည်း ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာဖြင့် သူမနှင့် ဆက်၍ မယှဉ်ရဲတော့ဘဲ နောက်သို့ခုန်ထွက် ပြီး တောင်အောက်သို့ လိုမိဆင်းကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။ ကျန်တပည့်များမှာ ဆက်၍မနေရဲတော့ဘဲ ဆရာသမားနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

ကန်းဇွေလွန်မှာ ဤကျင်ကွမ်ယီစော် သိုင်းနှစ်ဆယ့်လေး ကွက်၏ သိုင်းကွက်များသည် ဤဖွဲ့ တန်ဖိုးထက်သည်ကို တွေ့၍ ဝမ်းသာလွန်းပြီး ရန်သူများအား လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန်ပင် မေ့လေ့စွာ သွားလေ၏။

ဧကကြာသွားမှ ရန်သူအား လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ရန် သတိ ရလာ၏။

သို့သော် စစ်တောက်လင်၏ အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရ တော့ပေ။

ကန်းဇွေလွန်သည် ဇုတ်ခါးကို ပိတ်ပြီး အားကြီးမာန်တက် သိုင်းကွက်များကို လေ့ကျင့်၏။

ဤနည်းအတိုင်း သုံးနှစ်ကြာ လေ့ကျင့်ခဲ့၏။

ကန်းဇွေလွန်၏ သိုင်းပညာရပ်များမှာ အထူးတိုးတက်လာ ၏။

သည့်နောက် ခုံတုံတောင်မှ ဆင်းသက်ပြီး သိုင်းလော့ကတွင်း သို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

အမျိုးကားလ တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ စီစဉ်ပြည်နယ်၏ လွင်ပြင်ပေါ်တွင် သံလက်ဝါးမယ်တော်၏ အမည်မှာ အထူးကျော်ကြားခဲ့ပေ၏။

ယခု ကနဲအဖွဲ့လျှောက် အသက်မှာ ငါးဆယ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သူမ၏ သိုင်းပညာကို ဆက်လက်၍ ဖြင့်မားတိုးတက်စေရန် ခော်ယဇ်ဂုဏ်သိ ဖြန့်ဝင်သွားပြီး ကျောက်ရုပ် နှစ်ဆယ့်လေးရုပ်၏ သိုင်းကွက်များကို လေ့လာပြီး အပင်ပမ်းမိ လေ့ကျင့်ခဲ့ပေ၏။

ဤသို့ ဂုဏ်သိ၍ ထိုင်၍ လေ့ကျင့်မှုများလာပြီး အထိုင်ကြာညောင်းလာသည့်အတွက် အအေးနှင့် အပူ မမျှတ၍ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်၏ အောက်ပိုင်းရှိ အသားများသည် တဖြည်းဖြည်း ထုံကျင်လာသည်။

သို့သော် သူမသည် သူမ၏ သိုင်းကျင့်စဉ်ကို အပြင်းဆက်၍ လေ့ကျင့်ခဲ့ရာ အမျိုးကားလ ကြာလာသည်က တစ်ကြောင်း၊ ငယ်ရွယ်စဉ်က သွေးသားမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်းသည် လေဖြတ်သွားသလို လက္ခဏာပြလာသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ပိုင်း သေသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

သူမ၏ လှုပ်ရှားနိုင်မှုမှာ ထူးခြားသည်။

ဥပမာအားဖြင့် မိမိနေသော ဂူတွင်း၌ လှုပ်လှုပ်လပ်လပ် သွားလာ လှုပ်ရှားနိုင်သည်။

ဂူပြင်ဘက်သို့ထွက်လျှင် မြေလှမ်းတစ်ရာကျော်နေသော လှုပ်ရှားနိုင်တော့သည်။

သို့သော် အပူဓာတ်များ ပြည့်နက်လာသည် အချိန်တွင် သံလက်ဝါးမယ်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အောက်ပိုင်းသည် မာတောင့်ကာ ကျောက်တုံးများကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းသည် လူကောင်းကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနိုင်သည်။

သံလက်ဝါးမယ်တော်သည် ညအချိန်တွင် ကျားများ နဂါးများကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနိုင်သော်လည်း နေ့ဘက်သို့ ရောက်လျှင် အသုံးမကျသော ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်သွားပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် သံလက်ဝါးမယ်တော်သည် ဂူတွင်းမှ ထွက်ခွာ၍ မသွားခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စစ်တောက်လင်၏ ခုံလုံမြောက်ပိုင်း ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းသားများနှင့် တွေ့ဆုံမိပါက မိမိ၏ အသက်သည် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရမည်။

ထို့ကြောင့်...

ဤဂူတွင်းမှ မထွက်ခွာသွားဘဲ နေပြန်လျှင်လည်း မိမိ၏ ဘဝတစ်သက်လုံးမှာ ထောင်နန်းစံနေရသလို ဖြစ်နေပြန်သည်။

အသက်ရှင်လျက် လူ့ပြည် လူ့ရွာတွင် နေပါသော်လည်း အသုံးမဝင်သော အရာဝတ္ထုနှင့် သတ္တန်တူနေ၏။

ကန်းဈေးလှန်သည် ဤကဲ့သို့သော ပတ်ဝန်းကျင်၌ နှစ်ပေါင်း တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် နေထိုင်လာခဲ့ရသည်။

ဤအ ရည်လျားသော နှစ်လများတွင် သူမ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို မပြောဘဲနှင့် သိရှိနိုင်သည်။

အီလီနားသည် ထိန်ချိစွမ်းကျွန်၏ မီးနှိုင်းစားသိုင်းနှင့် သိုင်းစာအုပ်ကို ကိုင်ဆောင်လာရင်း ရန်သူများ နောက်မှလိုက်လာသည့် အတွက် ကန်းဈေးလှန် ခိုအောင်းသော ဝုတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေမိသည်။

သံလက်ဝါးမယ်တော်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အီလီနား၏ သိုင်းစာအုပ်ကို သိမ်းဆည်းထားပြီး လေ့လာခွင့်ရရှိခဲ့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ စာအုပ်၌ပါသော ရုပ်ပုံများမှာ နှဲတိုက်ထား၏ ရတနာတစ်ရပ်ဖြစ်သော သိုင်းကွက် နှစ်ဆယ့်လေးကွက်၏ ကျောက်ရုပ်ထိုင်ပုံ သိုင်းကွက်နှင့် ဆင်တူရိုးမား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်၏။

သိုင်းကွက်ကို ရှင်းလင်းထားသော သိုင်းကွက်မှာလည်း နီးစပ်လှ၏။

တော်ယန်ဝုတွင်း၌ရှိသော ရှင်းလင်းပြသမျှထက် ပိုမို၍ ရှင်းလင်းပြတ်သားသေး။

မိမိသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ မရှင်လင်းသည့် အချက်အလက်ကမ္ဘီကို ဤစာအုပ်ကိုကြည့်မှ သဘောပေါက်လာ၏။

ဤစာအုပ်မှ မိမိ၏ သိလိုသော အချက်များကို အခြေပြု၍ သံလက်ဝါးမယ်တော်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိ၏။

အီလီနားသည် သူမ၏ ဝမ်းစိုက်အောက်ပိုင်းကို စားဖြင့် တစ်ချက်ကျိုးခြင်းကြောင့် နှစ်ပေါင်း တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ကြာရှည်စွာ ပိတ်ဆို့နေသော အကြောများကို ဖွင့်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ပြစ်သွားပြီး အောက်ပိုင်း ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာနိုင်လာတော့၏။

ဤသည်ကား သံလက်ဝါးမယ်တော်၏ ဘဝမှတ်တမ်း မြစ်ရပ်ဆန်းများဆိုလျှင် မှားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

အီလီနားသည် သံလက်ဝါးမယ်တော်၏ ကိုယ်ရေးရာစဝင်ကို သိလိုက်ရသောအခါ ညည်းတွားမိလေ၏။

ဤအချိန်တွင် အီလီနားသည် သံလက်ဝါးမယ်တော်အား ကြောက်ရွံ့ခြင်းစိတ် လုံးဝမရှိတော့ပေ။

သူမသည် သံလက်ဝါးမယ်တော်အား ရယ်မောပြီး...

“ဒေါ်ဒေါ် ဒီဝုထဲမှာ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် နေခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဖွင်းစိုလိုက်မှာတော့ ပြောရောမလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အချိန် ကာလအတွင်းမှာ ဒေါ်ဒေါ်က အစားအစာကို အယ်လိုနည်းနဲ့ ရွာမွှေးစားသောက်ခဲ့သလဲ၊ သောက်တဲ့ရေကကော ဘယ်ကရသလဲ၊ ဒီအရပ်က တော်တော်ခေါင်တာပဲ၊ ဘယ်မှာ နေအိမ်ရှိသလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

သလက်ဝါးမယ်တော်က စုယ်မောလိုက်ပြီး ပြန်ပြောပြလေ
၏။

“ငါ့တူမက ညံ့သေးတာပဲ၊ အခေါ် လေ့ကျင့်နေတဲ့ အတွင်း
အားတွေက အလွန်ထူးဆန်းပါတယ်၊ ရက်ပေါင်း လေးငါးပတ်က
ရက်ထိ ထမင်းမစား ရေမသောက်ဘူး...။”

“ဒါပေမယ့် ညအချိန်ကျရင် လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့အတွက် အပြင်
ဘက်ကိုထွက်ပြီး သက်ရွက် သစ်စဉ် ဆေးမြစ်တို့ကို ရွတ်ပြီး ပြန်လာ
တယ်၊ တစ်ခါတလေ ကုသိုလ်ကထောက်မရင် သးငှက် ထိရစွာ
ပေးလည်း ရတတ်တယ်”

အိလီနားသည် တစ်သက်မှာတစ်ခါ ဤသို့ လူထူးလူဆန်း
မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရ၍ အလွန်တရာမှ အံ့ဩသွား၏။

“တူမလေး... ငါ့ရဲ့အကြောင်းကို အကုန်ပြောပြပြီးတော့ တူမ
လေးရဲ့ စာအုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ငါတို့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ
ဒီက ထွက်ခွာသွားနိုင်တော့မယ်...”

“ဒါပေမယ့် တူမလေး ဘာပြုလို့ တစ်ယောက်တည်း ဒီကို
ရောက်လာရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သိပ်မရှင်းသေးဘူး၊ မရှင်းမလင်း
တာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ရှင်းအောင် ထပ်ပြောပြပါဦး”

အိလီနားသည် မျက်နှာအနီရဲသွားသည်။

သူမနှင့် ဆဲချွန်မင်တို့၏ ချစ်ရေးရာခဝင် အကြောင်းကို
သလက်ဝါးမယ်တော်အား ပြောပြလိုက်သည်။

သလက်ဝါးမယ်တော်သည် ခေါင်းတညိတ်တညိတ် နားထောင်
ပြီး အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား၍...

“ဒီမယ် ငါ့တူမ... ငါ့တူမက တစ်ကောင်ကြောက်သမား ဖြစ်
နေပြီ၊ သိုင်းပညာရဲ့ ကျေးဇူးလည်း ဒေါ်ဒေါ်မှာရှိတယ်၊ ဒီတော့
ငါ့တူမကို တပည့်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုပြီး သိုင်းပညာတွေကို သင်
ကြားပေးမယ်၊ အကယ်၍ တူမလေးဟာ သိုင်းပညာတတ်တင် ဟို
လူယုတ်မာတွေက စော်ကားရဲမှားမဟုတ်ဘူး၊ လူကုန်သည် ရန်ကို
လည်း မှုစရာ မလိုတော့ဘူး”

သူမပြောမီ သလက်ဝါးမယ်တော်က မိမိအား တပည့်အဖြစ်
လက်ခံပြီး သိုင်းအတတ်ပညာကို သင်ကြားပေးမည်ဟု ပြောလာ
သည့်အတွက် အလွန်ဝမ်းသာမိ၏။

ဇွက်ဇွင်း ဇွန်းကန်ထလိုက်ပြီး သလက်ဝါးမယ်တော်အား
ဦးတိုက်ကန်တော့မည်အပြုတွင် သလက်ဝါးမယ်တော်သည် လက်
ကိုဆန့်ပြီး သူမအား ပုတ်ကာ...

“ကန်တော့မို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ငါ့တူမကို ဒေါ်ဒေါ် တပည့်
အဖြစ် အသိအမှတ်ပြု လက်ခံပါတယ်၊ နောက် လေးငါးရက်ကြာ
ရှင် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ နဂိုအတိုင်း ပြန်ကောင်းလာမှာပါ၊
ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ် ငါ့တူမကို ခုံတုံတောင်ရိုက်စားချုပ် တည်ရာရွာနုကို
ခေါ်သွားမယ်”

အိလီနားမှာ ဝမ်းသာစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ် သဘောတူလိုက်
၏။

၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ် နေ့စဉ်အခန်း

ဤကုန်စမ်း(မိုးတောင်) အောက်မှ ဆိတ်ကျောင်းသမီးပျိုလေးသည် နောက်ဆုံး နံတံဂိုဏ်းချုပ်၏ အမျိုးသမီး လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာပေတော့သည်။

အခန်း(၇)

ရန်သူ့စံဒိမ်

ဆရာကိုချွန် ...

ဆဗ္ဗန်မင်နှင့်

ကျင်ကိုမင်းသမီး မှီစီလွန်ခေါ် ရွှေလေးရင်မင်းသမီးတို့သည် မြင်းကိုယ်စီ စီးကာ အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ခရီးနှင့်လာခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ရွှေလေးရင်မင်းသမီး မှီစီလွန်မှာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ပေါ် နှော့နေမိပေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိအား သိုင်းပညာသင်ပေးသော ဆရာ့လှဲနှင့် ဆရာ့ရုပ်ပွေည်မှာ ဟုန်ကျောက်ဂိုဏ်း၏ သိုင်းသမား အော်နန်တော်နှင့်အတူ နယ်ချဲ့မန်ချူးတို့၏ ယုံဟိုနန်းတော်သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရင်း သေဆုံးသွားသောကြောင့်တည်း။

ထိုအခါ ဆရာကဦးချန်နှင့် ချစ်သူ ဆန္ဒမင်္ဂလာ အားပေး နှစ်သိမ့်ရပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ကြော့မြင်းမှာ အနည်းငယ် မြို့ပျောက် နိုင်ခဲ့သည်။

သူတို့ နေ့စရာညပီ ခရီးအပြင်းနှင့်ခဲ့ကြ၏။

နှစ်လခန့်ကြာသောအခါ ...

ယနေ့ ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ရာ နေ့မင်းကြီးမှာ အနောက်ဘက် သို့ ရောက်ရှိနေချေပြီ။

ထို့ပြင် လောကထန်သည်။

၎င်းတို့မှာ စင်ကျန်ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းရှိ မြက်ခင်းလွင်ပြင် ကြီးသို့ ရောက်ရှိနေချေပြီ။

ရွှေကရီးဆက်၍ အစိုနိကာ မရတော့ချေ။

ထိုအခါ ဆရာကဦးချန်သည် မြင်းပေါ်မှနေ၍ အရှေ့အနောက် လိုက်ကြည့်လိုက်၏။

မြက်ခင်းလွင်ပြင်ပေါ်၌ တည်းခိုစေရာ ရွက်ဖွင့်တဲများကို လိုက် လံရှာပေ့သည်။

သူသည် ကြော့မြတ်မြင့် အရှေ့ဘက်ကို ထိုးပြုရင်း ...

“ဟိုးရှေ့မှာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ် တွေ့ရတယ်၊ ဝဋ်တတွေ သွား ပြီး တည်းခိုခွင့်သွားတောင်းပယ်”

မွန်ဂိုလီးယားနှင့် စင်ကျန်ပြည်နယ်တစ်ဝိုက်တွင် ဤကဲ့သို့ နေကြီးဝန်းကြီးနှင့် သီးသန့်နေထိုင်မှုရှိသည်။

အဆောက်အဦကြီးမှာ ကြီးကျယ်ခုံညား၏။

ဆန္ဒမင်္ဂလာသည် ဆရာကဦးချန်၏ ကြော့မြတ်မြင့် ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မီးခိုးနှင့် နှင်းမှုန်များကြားတွင် အနီရောင် ဘုတ်နံရံ တန်းကြီးသည် မိမိ၏ မျက်စိအောက်၌ ပေါ်လာ၏။

ဆန္ဒမင်္ဂလာသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်သွားပြီး ...

“ဆရာ ... ဆရာက ဟိုအိမ်ကြီးမှာ တည်းခိုခွင့်တောင်းမှာလား မဟုတ်”

ဆရာကဦးချန်သည် ခေါင်းကိုညှိတံပြလိုက်ပြီး ...

“အမှန်ပြောလို့မရဘူး၊ အခြေအနေကြည့်ပြီးမှ ပြောတာပေါ့၊ လက်မစံရင်တော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့”

သည်နောက် ၎င်းတို့ သုံးဦးသည် မြင်းကြီးကို လျောပေးပြီး မျက်နှာရံတန်းကြီးရှိရာ ခြံဝင်းကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ ခုံညားထယ်ဝါဆော ခြံဝင်းအိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်။

သည့်နောက် သုံးဦးသား ခြံဝင်းတွင်းသို့ မြင်းနှင့် ဆက်စင် များသည်။

အိမ်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် အသီး သီး မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ကြီးမှာ တစ်ထပ်ခြံစံသည်။ ထိုအခိုက် ခြံဝင်းဘေးက တစ်နေရာမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

နှစ်ယောက်လုံးမှာ အရပ်မြင့်ပြီး ဝလကောင်၏။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါပဲ”

တစ်ယောက်သောသူက မေး၏။

“ကညွပ်တို့ ဒီသံကန္တာရကို ဖြတ်ကျော်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ နေရာကွဲပြီး တည်းခိုခရာ နေရာမရှိ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီအိမ်မှာ တစ်ညလောက် တည်းခိုခွင့်တောင်းမလို့ပါ”

ထိုသူကဆက်၍ ...

“ဒီကိစ္စကိုတော့ ကွန်တော်တို့ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ အိမ်ရှင် ကို ဝင်တွေ့ပြီးပြောပါ”

ထိုနောက် ဆရာကျိချန်တို့ သုံးဦးသည် အိမ်ကြီးဆီသို့ ထို သူနှစ်ဦး၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် လာခဲ့ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် အိမ်ကြီး ၏ ဧည့်ခန်းမကြီးသို့ ရောက်လာပြီး နေရာထိုင်ခင်း၊ ချထားပေး၏။ စတင်အကြာတွင် လူရွယ်တစ်ဦး၊ အိမ်တွင်းတစ်နေရာမှ ထွက် လာပြီး ဆရာကျိချန်ထံသို့ ရောက်လာ၏။

“ဆရာကြီး အလုပ်ရှိနေလို့ မအားမလပ်ပါဘူး။ ဧည့်သည် ဆရာ ကြီးက ဧည့်သည်တွေကို ကောင်းကောင်း ဧည့်ခံပြီး နေရာထိုင်ခင်း ချထားပေးဖို့ အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်”

မကြာမီ ဓောစောင့်က ဧည့်သည်လားသူနှစ်ဦး ရောက်လာ ပြီး ၎င်းတို့လက်ထဲတွင်-မြင်းနို့ သုံးခွက်ယူလာသည်။

“ကံ ... ခရီးပန်းလှကြတယ်။ မြင်းနို့ သောက်လိုက်ကြပါဦး” လူရွယ်က ပြောရင်း မြင်းနို့ခွက်များကို ယူပြီး ဧည့်ခံသည်။

ဆဇွန်မင်သည် တစ်နေ့လုံး ခရီးနှင့်ခွဲရ၍ နို့ခွက်ကို ယူပြီး သောက်မည်ပြုစဉ် ဆရာကျိချန်က တားလိုက်၏။

“ငါတို့ နို့ခွက်ကို သောက်လို့မဖြစ်ဘူး”

ဆရာကျိချန်သည် ဧည့်ကြိုလူရွယ်အား လှည့်၍မေးသည်။

“ကညွပ်တို့က မင်းတို့နဲ့ ဆရာနဲ့လည်း မသိဘူး။ တစ်ခါမှ လည်း မျက်နှာချင်း မမြင်မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ရန်ငြိုးက ဘယ်ကလာတယ် တော့ မသိဘူး။ ဒီနို့ခွက်ထဲမှာ မေ့ဆေးတွေ ထည့်ခတ်ထားတယ်။ ကာသဘောလဲဆိုတာ မပြောပါဦး”

ထိုအခါ ဆဇွန်မင်နှင့် မရွှေလေးစွင် မင်းသမီးတို့ ထိတ်လန့် ဖြိုးဖြိုး ထခုန်မိကြလေ၏။ နို့သား သောက်မိလွှင့် ပြီးပါလေရော။ သူတို့ လက်စွပ်ထဲကရေ ဖြစ်သွားမည်။

ဆရာကျိချန်သည် ဘဝအတွေ့အကြုံ ရင့်ကွက်သူတစ်ဦး ဖြစ် သည်။ ၎င်းသည် မေ့ဆေးသုံးစွဲသောသူအား အလွန်မှန်းတီး၏။

ထို့ကြောင့် နို့ခွက်ကိုလာချသည်နှင့် ယူ၍နှမ်းကြည့်ရာ နှာ ခေါင်းတွင်းသို့ အညှို့နဲ့တစ်ဖိုးပင် ဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မေ့ဆေး ခတ်ထားမှန်း သေချာပင်သိလိုက်၏။

ထိုနောက် ဆရာကျိချန်သည် နို့ခွက်ကို ယူလိုက်ပြီး ဧည့်ကြို လူရွယ်အား ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ထိုသူမှာ သိုင်းသမား တစ်ဦးဖြစ်၍ ချက်ချင်းပင် ဦးခေါင်းကို ချောက်သို့ ငုံ့ချောင်းပြီး ကိုယ်ကိုအောက်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။

၁၃၈ ❁ တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

ထိုအခါ ဆိတ်ချိန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နို့ခွက်သည် ဧည့်ကြိုလူ၏ ဦးခေါင်းကို ရှုပ်ထီသွားပြီး အုတ်နံရံကို ထိမှန်ကာ အစိတ်စိတ် အမှားမှားကွဲ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားလေ၏။ ဆန္ဒနံမင်သည် ချက်ချင်း ထိုလူထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ဘယ်လက်ခါးကို ဟန်ပြုပြီး ညာလက်သီးတစ်လုံး ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ဧည့်ကြိုလူသည် သိုင်းပညာအခြေခံ ထားရှိသူဖြစ်၍ နို့ခွက်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း အလစ်မပေးပေ။

ဆန္ဒနံမင် လက်သီးကို ရွယ်လိုက်သည်နှင့် လက်မောင်းဆန့်ပြီး သိုင်းကွက်ဖြင့် ပြန်၍ ခုခံလိုက်၏။

ဆန္ဒနံမင် ညာလက်သီးကို ဖယ်ရှားလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း ဘယ်ဘက်ခြေဖြင့် အားစိုက်၍ ကန်လိုက်သည်။

ဆန္ဒနံမင်သည် ကဗျာကယာ ကိုယ်ကို အပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး ဧည့်ကြိုလူ၏ ခြေကို ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ဧည့်ကြိုလူမှာ နောက်ဘက်သို့ ခုန်တက်ပြီး ဧည့်ခန်းတံခါးဝဆီသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

ရှေ့လေးရှင် မင်းသမီးသည် ထွက်ပြေးသူ ဧည့်ကြိုလူထံသို့ ကျောက်လောက်စာလှုံ့များနှင့် တပို့တီး ပစ်ခတ်လိုက်၏။

ဧည့်ကြိုလူမှာ ရှောင်တိမ်းရန် အချိန်မရတော့ချေ။ ဧည့်ကြိုလူ၏ ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာ၊ လက်မောင်း၊ ခြေထောက်တို့ကို ထိမှန်သွားလေ၏။

ကျားကုတ်ကျားဆံ ဖျဉ်းကြိမ် (၁၈၅-၁) ❁ ၁၃၉

၎င်းသည် နာကျင်မှုကို ကိုက်ခိုက်၍ အပြင်ဘက်သို့ လူးလိမ်ပြီး ဧည့်ခန်းမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဆန္ဒနံမင်သည် ထိုသူနောက်သို့ လိုက်မည်အပြုတွင် မဖျော်လင့်ဘဲ အသံနှစ်ချက်ကြားပြီး ဧည့်ခန်း သံတံခါးချုပ်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ကျလာ၏။

ဧည့်ခန်းမကြီး၏ လေးဘက်လေးတန်တို့မှာ သံတောင်တံခါးကြီးဖြင့် လှောင်အိမ်သဖွယ် ပိတ်ထားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

သံပေါင်တံခါးမှာ အပေါက်မရှိပေ။

ထိုအခါ ဆန္ဒနံမင်မှာ သူ၏ အဖိုးတန်စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သံတံခါးချုပ်ကြီးအား ခုတ်ဖြတ်ပြုစဉ် ဆရာကွီချန်က အော်လိုက်ပြီး...

“ဆန္ဒနံမင် ... ဒီတံခါးချုပ်ကြီးက သံမဏိနဲ့ လုပ်ထားတာမင်းစားက ဒီသံတောင်တံခါးကြီးကို ခုတ်ဖြတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟိုး ...”

ထိုအခိုက် သံပေါင်အပေါ်တစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် အသံမြည်ပြီး ကြယ်တန်းလေးတစ်ခု ရွေ့လေးရှင် မင်းသမီးမျက်နှာသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

သူမသည် လျင်မြန်ခြတ်လတ်စွာဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်မိန်းပြီး ရှောင်တိမ်းပေးရာ ထိုကြယ်တန်းမှာ သူမ၏ ဆံပင်မှ ဖောက်ထွက်သွားပြီး ကြမ်းပြင်သို့ ကျသွား၏။

၁၄၀ ❁ တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

ပစ်သွင်းလိုက်သော လက်နက်ပုန်းမှာ အစိုးရီကံအပ်က မျောင်း
ဖြစ်နေ၏။

အစ္စနန်မင်မှာ ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်ပြီး ဆရာကွီချန်အား

“ဆရာ... ဒီဧည့်ခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ရန်သူရှိတယ်။ တောင်
ဖြူလက်ဝါးသိုင်း သိုင်းကွက်နဲ့ သံပေါင်ကို ဖြိုပါ။ ကျွန်တော်တို့
အဲဒီအပေါက်က ထွက်သွားကြပါနဲ့။”

ဆရာကွီချန်က ...

“ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး။ ငါ့မှာ အကြံအစည်ရှိပါတယ်။”

ဆရာကွီချန်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် စုတ်တရက် ကိုယ်ခန္ဓာ
ကို အပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်း၏ ကောင်တန်းကို ဝမ်း
ကိုင်လျက် လက်ဝါးကိုဆွဲကာ အပေါ်သို့ ရိုက်လိုက်၏။

အသံကျယ်စွာမြည်ကာ အိမ်မိုးအုတ်ကြွပ်များ ကြော့ပြီး လွင့်
စဉ်ထွက်သွားလေ၏။

ဧည့်ခန်း၏ အိမ်ခေါင်သည် ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်
သွားသည်။

အစ္စနန်မင်က မိမိ၏ဆရာသည် ဤကဲ့သို့ အကြံအစည်ကို
ထုတ်လိမ့်မည်လို့ မှထင်မိပေ။

ဆရာကွီချန်သည် လက်နစ်ဖက်ကို အိမ်ခေါင်တန်းအား ပုတ်
ပြီး မြေနှစ်ဖက်ကို လွှဲကာ အိမ်ခေါင်မိုး အပေါက်မှ ဧည့်ခန်းအပြင်
ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ဆရာ ကွီချန်သည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ
ဧည့်ခန်းအပြင်ဘက် မြေကွက်လပ်ပေါ်၌ လူပေါင်းလေးဆယ် ငါး
ဆယ်ခန့်တို့သည် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် စုစည်းနေကြကြောင်း တွေ့
ရှိလိုက်ရသည်။

၎င်းတို့သည် ဆရာကွီချန်အား အိမ်ခေါင်မိုးကို ဖောက်ပြီး
ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရာ၌ ထိတ်လန့်ပြီး အသီးသီး နောက်
ဘက်သို့ ဆုတ်ခွေးကြ၏။

အစ္စနန်မင်နှင့် ရွှေလင်းရှင်မင်းသမီး မှုစီလွန်တို့သည် ကိုယ်
တော်သိုင်းပညာဖြင့် အိမ်ခေါင်အပေါက်မှ ထွက်လိုက်လာကြသည်။

၎င်းတို့ ဆရာတပည့် သုံးယောက်တို့သည် ပန်းချင်း ယုတ်ကြီး
ရုပ်ပြီး လူများကို လေ့လာနေမိသည်။

ထိုအခါ ရွှေလင်းရှင် မင်းသမီးမှုစီလွန်က ရွှေလင်းကို တင်
ပြီး ရန်သူများထံသို့ လောက်စာလုံးများဖြင့် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး
ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

ဆရာကွီချန်မှာ ထိုလူများအား လှမ်းအော်သည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ ဧင်ဇားတို့နဲ့ ဘာရန်ကြီးမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ရန်ကြီး
ရန်မေရှိတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ခုလို တစ်ဖက်သတ် ရန်မှတော့ဟာ
အင်မတန်မှ ရိုင်းရာကျပါတယ်။”

ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ်ယောက် ရှေ့
သို့ ထိုးထွက်လာပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့နဲ့ ရန်ငြိုးမရှိဘူးမလို့ ပြောတယ်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြပါဦး။ ဒီဘက်လူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ လေ့လာစမ်းပါဦး။”

ဆန္ဒနီမင်သည် ချက်ချင်း မုတ်မိလေ၏။
လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ဝေ့လုံဆရာနှင့် သိုင်းပညာယုတ်ပြိုင်ပြီး ဖွဲ့နီဖိုသွားသော ထိန်လုံဂိုဏ်းမှ ဖတ်တူးလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဖက်မှ လူကိုဆန္ဒနီမင်က ...

“ဆရာ ... ဟိုဘက်လူက ခင်လီကျွင်ကျ ဖြစ်မယ်”

ထိုအခါ ခင်လီကျွင်ကျဆိုသူက တဟားဟား ရယ်မောပြီး ...

“အေး ... မင်းရဲ့ မျက်စိ မကန်းသေးဘူး၊ မှတ်ဉာဏ် အတော် ကောင်းတယ်၊ အခု မချွတ်လင့်ဘဲ မင်းတို့ ဆရာတပည့် သုံးယောက်ဟာ ငါ့ပိုင်နက်ထဲ ရောက်လာကြတယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ဆရာရဲ့ အဖွဲ့ကြေးကို ငါပြန်ဆပ်ရမယ်၊ နောက်ပြီး မင်းတို့လူတွေဟာ ငါတို့ ထိန်လုံဂိုဏ်းသားတွေကို နှိပ်စက်ခဲ့တာ အတော်များပြားပြား ငါတို့ ဆရာ လေ့မှဟာလည်း မင်းတို့ လက်ချက်နဲ့ပဲ သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ ငါတို့ရဲ့ ဆရာကြီး ထိန်လုံဂိုဏ်းရဲ့ လက်မောင်း အဖြစ် ခံရတယ်၊ ဒီတော့ ငါတို့လူတွေအတွက် ပြန်ပြီး ကလဲ့စား၊ ချေရတော့မှာပေါ့”

ထိုအကဲ၊ မှုစီလွန်က ခပ်အေးအေးဖြင့် ...

“အစွက်မရှိတဲ့ လူတွေ ဝံပုလွေကို အိမ်ထဲခေါ်သွင်းထား သလို ရွင်တို့ဟာ ရန်သူနယ်ခဲ့၊ မန်ချူးစစ်တပ်ကို မျက်နှာလို မျက်

နှာရလုပ်ပြီး ခင်ကျွန်ပြည်နယ်ထဲ ခေါ်အောင်လာပြီး၊ မြက်ခင်းလွင် ပြင်ပေါ်ကလူတွေကို သတ်ဖြတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ဆရာ ဝေ့လုံလက်အောက် ဖွဲ့နီဖိုသွားတယ် မဟုတ်လား။”

ရွေးလေးရှင်မင်းသမီး မှုစီလွန်၏ စကားများသည် ခင်လီကျွင် ကျားအား ခေါင်းမခော်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့၏။

ဖက်တူးလိုမှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန် တက်မည်ပြုစဉ် ၎င်း၏ အနောက်ဘက်မှ လူလတ်အရွယ် ဝိန်ရှည် သော လူက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ကျွင်ကျ ... သိပ်မလောပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ခေါ်မေဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် လက်စွမ်းကို ကြည့်ရှုင်သေးတယ်”

ဝိန်ရှည်လူလတ်မှာ ခေါ်ရင်တပ်ဖြစ်၏။ ထိန်လုံဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်း သားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ထိန်လုံဂိုဏ်းမှာ ဝိန်ရှည် နာမည်ကြီးသကဲ့သို့ ချောင်လင်ဂိုဏ်း မှာလည်း မြေလတ်ပိုင်း နာမည်ကြီးသည်။

ခင်လီကျွင်ကျမှာ ဆရာကိုချွန်အား မမှတ်မိသော်လည်း ၎င်း ၏ တပည့် ဆန္ဒနီမင်နှင့် မှုစီလွန်သား မုတ်မိ၏။ ဤတွင် သူတို့၏ စဉ်းခံမှုမှာ မရိုးသားတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း ဆရာကြီး ချစ်ထော်အား အကျိုး အကြောင်း ပြောပြရာ ဆရာကြီး ချစ်ထော်က စဉ်းကြိုဖြစ်သူ ကက် လော်ရင်အား အခြေအနေကြည့်ပြီး လုပ်ငန်းကို လုပ်နိုင်လောက်၏။

ဆရာကဲ့ရဲ့တို့ ဆရာတပည့်တို့အား လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် နို့ဇွက်ထဲ၌ မေ့မဆေးများ ထည့်ခတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆရာကဲ့ရဲ့တို့မှာ ဓာတွေ့ ကိုယ်တွေ့ အတွေ့အကြုံ များသူဖြစ်၍ ၎င်းတို့၏ထောင်ချောက်တွင်းသို့ မကျခဲ့ပေ။ ချက်ချင်းပင် ၎င်းတို့၏ အကြံအစည်ကို ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။

ကက်လော်ရင်သည် အလွန်တရာမှ ကောက်ကုန်၏။

ချက်ချင်း လျှို့ဝှက်ကိုင်းဆောင်ထားသော ဇက်ယန္တ ရားဖြင့် သံပေါင်လှောင်အိမ်ထဲသို့ ထောင်ဖမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ... သူတို့၏အကြံမှာ မဖြစ်မြောက်တော့ပေ။

ဆရာကဲ့ရဲ့တို့ သုံးယောက်မှာ လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြသည်။

ယခု ခေါင်မိုးပေါ်သို့ပင် ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

ဆရာကဲ့ရဲ့တို့သည် တဟားဟား ရယ်မောပြီး ဆန္ဒနမင်အား

“လက်ခေတ်တော့ ဒီလူတွေဟာ ထိန်လှိုက်က လူတွေကိုး သူတို့ ငါ့ရဲ့ ဓာရင်းရှင်းခွင့်ကြတယ်။ ကံ ... ဆန္ဒနမင် မင်း အောက်ကိုဆင်းပြီး အရင်လက်စွမ်းပြလိုက်စမ်းကွာ”

ဆရာကဲ့ရဲ့တို့သည် မိမိတပည့်အား အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝစေခြင်း အလို့ငှာ ဖုင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်စေလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆန္ဒနမင်သည် မိမိ၏ အဘိုးတန်ထက်မြက်သော ဓားကို ထုတ်ပြီး ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“သစ္စာဟောက်တွေ့ ခင်ဗျားတို့ ထိန်လှိုက်ကံရဲ့ သိုင်းပညာကို ကျုပ် စမ်းချင်နေတာကြာပြီ”

“ကံ ... လာကြစမ်း”

ထိုအခါ ငေါ့ရင်တပ်ဆိုသူမှာ ဆန္ဒနမင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ချစ်ထွက်လာ၏။

“သူငယ် သိုင်းပညာကို ဘယ်လောက်သင်ခဲ့ဖူးလို့ ငါ့လိုလူကို လာယှဉ်ခံရတာလဲ၊ ငါ မင်းကို သိုင်းသုံးကွက်အတွင်းမှာ သတ်ပစ်နိုင်တယ်”

ဆန္ဒနမင်မှာ အောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ဓားဖြင့် မိုးကြိုးသိုင်းကွက်ဖြင့် ငေါ့ရင်တပ်၏ အပေါ်အလယ်ပိုင်းသို့ ထိုးသွင်းခုတ်ပိုင်းလိုက်သည်။

ငေါ့ရင်တပ် ကိုင်းဆောင်သော လက်နက်မှာ သံကြာပွတ်ဖြစ်၏။ ကြာပွတ်၏အရည်မှာ မြောက်ပေရည်၏။

ဆန္ဒနမင်၏ တိုက်ကွက်မှာ ထူးဆန်းဆုံသြဗွယ်ကောင်ပြီး လျင်မြန်သွက်လက်လှသည်။

ငေါ့ရင်တပ်မှာ မပျော်လင့်ဘဲ ဆန္ဒနမင်၏ လျင်မြန်သွက်လက်သော သိုင်းကွက်ကြောင့် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် ကပျာကယာ သံကြာပွတ်ကို ဓေ့ရမ်းကာကွယ်လိုက်ရသည်။

အသံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဆန္ဒနမင်၏ ဓားချက်ကို ဖယ်ရှားလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်း ဆန္ဒနဲ့မင်သည် တိုက်ကွက်ပြောင်း၍ ဓားကို ထိုးလိုက်သည်နှင့် ငေါ့ရင်တပ်မှာ မရွှေ့ဘဲသာ၍ နောက်သို့ ဖြေလှမ်းနှစ်လှမ်း ဆုတ်ပေးလိုက်ရ၏။

ထိုအခါ ကျမှ အေးဆေးစွာဖြင့် ...

“ဆရာကြီး သိုင်းကွက် သုံးကွက်ကျော်သွားပြီး ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သတ်မပစ်သေးတာလဲ”

ဆန္ဒနဲ့မင်က ဤသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် ငေါ့ရင်တပ်၏ မျက်နှာသည် ပူထူ၍ ရွက်သွားပြီး အသံတစ်ချက်အော်ကာ ထိန်လှိုင်းတီး၏ ကြာပွတ်သိုင်းကွက်ဖြင့် ကြာပွတ်ကို ဓဝ့ရမ်းရင်း ဆန္ဒနဲ့မင်အား အပြင်းအထန် တိုက်စစ်ဆင်၏။

ရုတ်တရက် ဆန္ဒနဲ့မင်သည် ကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ်လိုက်သည်နှင့် အသံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ငေါ့ရင်တပ်၏ မောက်စရာကို တစ်ချက် ပုတ်လိုက်ပြီး ပါးပြင်အား တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ဖိုက်ချလိုက်လေ၏။

ငေါ့ရင်တပ်၏ ကြာပွတ်သိုင်းမှာ ရေပက်၍မဝင်နိုင်သော်လည်း ဆန္ဒနဲ့မင်သည် ရှောင်တိမ်းရင်းဖြင့် ပါးတစ်ချက် ဖိုက်ဖြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

ဘေးနှစ်ဖက်မှ ရပ်ကြည့်နေသော လူများမှာ ရုတ်တရက် သံသြကုန်၏။

ငေါ့ရင်တပ်မှာ ပါးတစ်ချက် အဖိုက်ခံရသည့်အတွက် အလွန် ရွက်သွားမိသည်။

ရင်းသည် ရက်ဒေါသဖြင့် တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။

ဆန္ဒနဲ့မင်သည် စိတ်တည်ငြိမ်စွာထားပြီး လက်ဝါးစောင်းနှစ်ချက်ဆင့်ကာ ဖိုက်ချလိုက်၏။ ထိုအခါ ငေါ့ရင်တပ်သည် လက်ဝါးသိုင်းချက် နှစ်ချက် ခံလိုက်ရ၏။

ထိုအခါ ဧည့်ကြိုကက်လောရင်မှာ မမံမရုပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အသံတစ်ချက်အော်ရင်း လူကြားထဲမှ တိုးထွက်လာခါ ငေါ့ရင်တပ်ဘက်မှဝင်၍ ဆန္ဒနဲ့မင်အား တိုက်ခိုက်တော့၏။

ကက်လော်ရင် ကိုင်ဆောင်သော လက်နက်မှာ နှစ်ဖက်သွားဘာဖြစ်၏။

ဆန္ဒနဲ့မင်သည် နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေရသော်လည်း လုံးဝကြောက်စိတ်မရှိပေ။

တစ်ဖက်က မိုးကြိုးစားဖြင့် ခုခံပြီး ကျန်တစ်ဖက်က လေပွလက်ဝါးသိုင်းဖြင့် ထိုးစစ်ဆင်သည်။

သိုင်းကွက် သုံးလေးကွက်မှ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဖတ် ... ဖတ် အသံကြားလိုက်ရပြီး ကက်လော်ရင်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ လက်ဝါးတစ်ချက် ဖိုက်မိသွားသည်။

ထိုအခါ ကက်လော်ရင်သည် အရွက်လွန်ကာ ရုတ်ခြည်းတိုက်ပွဲစည်းအပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

သူက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။

“အားလုံး ဝိုင်းတိုက်ကြ၊ ဒီကောင်ကို နတ်နတ်စင်းပစ်”

ကက်လော်ရင်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် လူသုံးလေးဆယ်သည် ဓားလုံးများကို ကိုယ်စီးကိုယ်ငှ ကိုင်ဆောင်ကြပြီး ဝိုင်းတိုက်ကြတော့ သည်။

ရွှေလေးရွှေမင်းသမီး မှီစီလွန်က အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ အော်ဟစ် လိုက်၏။

“တကယ့်ကို အစွက်မချီတဲ့ လူတွေပဲ။ နှစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက်တောင် မနိုင်တော့ အခု လူအများနဲ့ အနိုင်ယူမလို့ပေါ့...”

သူမ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် သံလောက်စာလုံးများကို မိုသီး မိုးပေါက်များပမာ လူအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်ရာ သွေး ထွက်သံယိုဖြစ်ကာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လေကြ၏။ အကာအကွယ် များ စွာကြသည်။

ထိုအခါ စင်လီကျွင်ကူသည် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက် ပြီး တစ်ချက်အော်ရင်း အင်္ကျီလက်ကို ခါလိုက်ရာ ကြေးလုံးသုံးလုံး ပျံထွက်သွားပြီး ဆရာကူချန်နှင့် မှီစီလွန်တို့ထံသို့ ပျံသွားလေ၏။

ကြေးလုံးများထဲတွင် ကြေးလုံးနှစ်လုံး ထည့်သွင်းထားသည်။ ထိုအခါ ကြေးလုံးကြီးကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်နှင့် လေထဲရောက်သော အခါ တစ်လုံးမှ သုံးလုံးဖြစ်သွားပြီး သုံးလုံးမှ ကိုးလုံးဖြစ်ပေါ်လာ ၏။

ထိုအခါ ဆရာကူချန်သည် လေသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ကြေးလုံး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိလိုက်ခြင်းကြောင့် လေထဲသို့ ထိုး တက်သွားပြီး ကြေးလုံးသုံးလုံးအနက် နှစ်လုံးကို အသာအယာ ဖမ်း

ယုလို့က်၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ မတင်ကာ ကြေးလုံးငယ် လေးများ မပွားနိုင်အောင် ထိန်းထားလိုက်၏။

ထိုစေ့အတွင်း တတိယကြေးလုံးကြီးသည် အသံမြည်ဟီးပြီး ကြေးလုံးငယ်နှစ်လုံး ပွားထွက်လာသည်။

ဆရာကူချန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ခွဲလိုက်ပြီး လက်ကိုခါ ရမ်းလိုက်ရာ ဖမ်းမိထားသော ကြေးလုံးကြီး နှစ်လုံးမှာ အရှိန်ပြင်း စွာဖြင့် ပြန်လည်ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း...”

ကြေးလုံးများသည် လေထဲ၌ တိုက်မိကြ၍ အစိတ်စိတ်အမှုာ မှာ ကွဲသွား၏။

ကျွန်ကြေးလုံး တစ်လုံးမှာလည်း ပေါက်ကွဲသွားပြီး ၎င်း ကြေးလုံး ကိုးလုံးမှာ အစိတ်စိတ်အမှုာမှာဖြစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွင့်စဉ်သွား၏။

စင်လီကျွင်ကူမှာ မိမိ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားပြုပြင်ထည့် သွင်းထားသော ဤကိုးလုံးပတ်လည် ကြေးလုံးကို ဖုရီချန်က ဖျက် ဆီးပစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မအောင်လင့်ခဲ့ပေ။

သူ ဒေါသအများ ကျောင်းကျောင်းထွက်ပြီး အသံတစ်ချက် အော်လိုက်ကာ နဂါးခေါင်း တော်ပြားကြီးကို ဝှေ့ရမ်းပြီး ဆရာကူချန် အား တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ဆရာကူချန်ကလည်း သူ၏ အမိုးတန်ခေးကို ဆွဲထုတ်လိုက် ပြီး ဗုန်ချတိုက်ခိုက်လာသည်။

မုနီလွန်သည်လည်း ဆရာကဏ္ဍိချန်တစ်ယောက် ဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ သူမသည် ဓားတို့ကို ထုတ် ကာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆောက်သို့ ကိုယ်တော့ပညာဖြင့် မုနီဆင်း လိုက်ဤပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။

သူမသည် ရန်သူများအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီး တိုက်ခိုက်၏။

ဆန္ဒနမင်မှာ ငါ့ရင်တပ်နှင့် ကက်လော်ရင်တို့ကို အကြိတ် အနယ် တိုက်ခိုက်နေသည်။

၎င်းတိုက်ပွဲကို စံအိမ်ကြီးဘေးမှ လူရှစ်ယောက်က ဝင်ရောက် ကူညီပြီး တိုက်ပေးနေကြသည်။

မုနီလွန်သည် ဓားကိုဆွဲကာ ဆန္ဒနမင်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ပန်း နှင်းယှဉ်ကာ ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ အခြေအနေက ပြောင်းသွားလေ၏။

ဆန္ဒနမင်နှင့် ဇေလေးရှင် မင်းသမီးတို့သည် ကျော့ချင်းကပ် ပြီး တစ်ယောက်က မိုးကြိုးဓားသိုင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက် က ငှက်လှံဓားသိုင်းဖြင့်လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

ရန်သူများမှာ ရဟတ်လည်သကဲ့သို့ ပတ်ချာလည်ကြကုန်၏။ ဆန္ဒနမင်သည် အခွင့်သာသည်နှင့် ရန်သူသုံးယောက်အား ဝက်ရာရစေခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် အဆောင်အပြင်ဘက်မှ အော်ဟစ်သံကြားလိုက်ရ

ပြီး ရန်သူ ဆယ်ယောက် ထပ်ပြီး ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ သည်။

ရန်သူဘက်မှ နောက်ထပ် လူအင်အား တိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့၏ အင်အားကို ထပ်ဖြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် အား အထပ်ထပ် ဝိုင်းရံထားရင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ တစ်ဖက်မှ ဆရာကဏ္ဍိချန်နှင့် စင်လီလွင်ကူတို့ ရင်ဆိုင်တိုက် ခိုက်ရာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း တိုက်ကွက်ပေါင်း လေးငါးဆယ် နေ့ တိုက်ခိုက်ပြီးလေပြီ။

ဆရာကဏ္ဍိချန်သည် မိုးကြိုးသိုင်းကွက်၏ အထွတ်အထိပ် သိုင်း ကွက်ဖြင့် ရန်သူအား အနိုင်ယှဉ်မည်ဟု သိုင်းကွက်ကို ပြောင်းလိုက် စဉ် မဖွဲ့စပ်လင့်ဘဲ နောက်ဘက်မှ အော်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ပြီး

“ဟေ့ ... မင်းတို့ကို ငါ အပြီးသတ် သုတ်သင်ရလိမ့်မယ်” ကောမဆုံးမိပဲ အသံနှစ်ချက်ဖြည့်ပြီး လူနိပ်တစ်ခု ပေါ်လာ သည်။

ဆရာကဏ္ဍိချန်၏ ကျော့ပြင်ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်၏။

ဆရာကဏ္ဍိချန်သည် သိုင်းအထွတ်အထိပ် အကွက်ကို အသုံးချ နေသော်လည်း မျက်လုံးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အစဉ်သတိထား၏။

နောက်မှ တိုက်ခိုက်လာသော အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ကိုယ်ကိုရောင်တိမ်းပြီး ဓားတစ်ချက် နောက်ပြန်လွှဲခတ်လိုက်ရာ အသံနှစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ရန်သူ၏ လက်နက်ကို လှဲသွားစေ သည်။ မီးပွားပွင့်သွား၏။

နောက်ဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာ သူမှာ သိုင်းသမားကြီး ချစ်ထော်ဖြစ်သည်။

၎င်းကိုင်သော လက်နက်မှာ မြေးပြားနှစ်ပြား ကပ်၍ ပြုလုပ်ထားသည့် အိန္ဒိယမှလာသော တူရိယာတစ်မျိုးဖြစ်၏။

သို့သော် ၎င်း၏ လက်နက်မှာ တူရိယာနှင့် မတူပေ။ မြေးပြားကို ထုထုထဲထဲ လှုပ်ထား၏။

မြေးပြားပေါ်၌ အရောင်တစ်ဖက်ဖက် တောက်ပနေသော ချိတ်ကြိုးကိုးခုကို တပ်ဆင်ထား၏။ ဤချိတ်ဖြင့် တစ်ဖက်ရန်သူ၏ လက်နက်များကို ချိတ်ချွဲပြီး ယူနိုင်၏။

ချစ်ထော်သည် ဆရာကျီချန်က ဧဝံလီကျွင်ကျအား အတင်းအကြပ်မိပြီး တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့၍ မိမိ၏ တူရိယာနှင့် ဆင်သော လက်နက်ဖြင့် ဆရာကျီချန်၏ ကျောဘက်မှနေပြီး ဝင်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆရာကြီး ချစ်ထော်၏ တူရိယာ လက်နက်သည် ဆရာကျီချန်၏ ဓားမျက်ကြောင့် အရင်းမှပြတ်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ချစ်ထော်သည် ဒေါသထွက်ပြီး နွှာကိုယ်ကိုပါ တစ်ပါတည်း လှည့်ပတ်ကာ လေဓမ္မသိုင်းကျွက်ဖြင့် ဆရာကျီချန်အား တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ဆရာကျီချန်သည် တစ်ဖက်လူ၏ တူရိယာလက်နက်ကို အပြင်ဘက်သို့ ဖယ်ရွာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချိတ်များက သူ့အား အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည် မဟုတ်ဟလော။

ဧဝံလီကျွင်ကျွင် ဤအတွက်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားပြီး လက်ဝါးစောင်းဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်ခိုက်သည်။

ဧဝံလီကျွင်ကျွင် အသုံးပြုသော သိုင်းကျွက်မှာ လေဓမ္မလက်ဝါးသိုင်း ဖြစ်၏။

ဆရာကျီချန်က ဘယ်ဘက်လက်ကို မြှောက်ပြီး ဧဝံလီကျွင်ကျအား အပြင်ဘက်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်ရာ ဧဝံလီကျွင်ကျမှာ ဆရာကျီချန်၏ အတွင်းအားကို မမီ၍ ၎င်း၏ နွှာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ငါးပေ-ခြောက်ပေအမြင့်သို့ လွင့်ခွဲသွားလေ၏။

ဧဝံလီကျွင်ကျသည် ၎င်းတို့၏ လှုပ်ရှားကြားထဲသို့ ကျရောက်သွားသည့်အတွက် ခေါင်းချင်းဆောင့်မိပြီး ရန်သူများ နှာကျွင်စွာ အော်ဟစ်ကြလေတော့၏။

ထိုနောက် ဆရာကျီချန်သည် မာန်သွင်းကာ ကိုယ်နွှာအပေါ်သို့ နှန်တက်သွားပြီး ရန်သူစက်ဝန်မှ နှန်ထွက်လိုက်၏။

ထို့နောက် လှုပ်တစ်ပြက် သိုင်းကျွက်ဖြင့် လေထဲမှ ဓားကို ထိုးခိုက်ပြီး ဆင်းလာပြန်၏။

အသံတစ်မျက်ဖြည့်ပြီး ချစ်ထော်၏ လက်နက်မှာ အလယ်တည့်တည့်မှ နှစ်ဝိုင်းပြတ်ထွက်သွားသည်။

ချစ်ထော်နှင့် ဧဝံလီကျွင်ကျတို့သည် ဆရာကျီချန်၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ၍ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆန္ဒချစ်နှင့် ရွှေလေးရွှေမင်းသမီးတို့မှာ ရန်သူများ အပိုင်းမနေကြရ၏။ ဓားရောင်များက ဝင်းလက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဆရာကျီချစ်မှာ စုတ်တရက် ရန်သူများကြားထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး လက်ဝါးသိုင်းကွက်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ပြီး ရန်သူများကို ဝိုင်းဝန်း၍ မြီခွင်းတိုက်ခိုက်ကြ၏။

ဆရာကျီချစ်သည် လူအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်မှာ ကျားက ဆိတ်အုပ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည့်ပမာ ရန်သူများသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားကြလေ၏။

ဆန္ဒချစ်မင်းမှာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာပြီး ဓားကို ဝှေ့ရမ်းကာ ထွက်ပြေးမည် ကြံသူများကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်၏။

ထိုအခါ ဆရာကျီချစ်က အော်ရင်း...

“သိပ်မလောနဲ့...”

ဆန္ဒချစ်မင်းနှင့် မှီလွန်အား ဆက်မလိုက်ရန် ဟန့်တားလိုက်၏။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် အံ့အားသင့်ပြီး ရုပ်တန်လိုက်၏။

ထိုနောက် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိသဖြင့် ချစ်ထော်မှအစ လက်အောက်ငယ်သား အားလုံးတို့သည် တစ်ယောက်မကွန် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြလေ၏။

ဆရာတပည့်သုံးဦးတို့သည် ရန်သူများကို အောင်မြင်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ယနေ့ညအဖို့ ဆရာကျီချစ်တို့မှာ ဤဝန်းခြံနှင့် အိမ်ကြီး၌ပင် သတိရှိစွာဖြင့် တည်ဆဲအနားယူပြီး အိပ်စက်ကြရသည်။
နောက်နေ့နံနက်တွင် ၎င်းတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဆက်၍ ခရီးနှင့်ရန် ဤအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားကြလေသတည်း။

သို့သော် အင်အားချင်းမဟူ၍ နောက်ဆုံးတွင် မန်ချူးတော်လှန်ရေး သမားများ ဖွံ့နှံ့သွားပြီး ဤနေရာမှ ရှောင်တိမ်းခဲ့ကြရသည်။

ဤစိမ်းလန်းသော တောင်တန်းမှာ နဂိုအတိုင်း သဘာဝစိမ်းလန်းစိုပြေနေနေပေသည်။

ဆရာကဦးချန်သည် မိမိနေခဲ့သော ကျောက်အိမ်နှစ်လုံးကို ရှင်းလင်းပြီး ဆန္ဒနှစ်မင်အား မိမိအနားသို့ခေါ်၍ပြောလေ၏။

“မင်းနဲ့ ပုံစံလွန်တို့ဟာ ခုလို ဆင်းရဲဒုက္ခခံပြီး နောင်တစ်နေ့ ကျရင် နှစ်ဦးသဘောတူ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ပေါင်းသင်းသွားကြမယ် မဟုတ်လား”

ဆန္ဒနှစ်မင်မှာ မျက်နှာနီရဲသွားပြီး ခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံ့ချလိုက်ကာ ဆရာ၏ အမေးကို မဖြေရဲဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ဝန်ခံသည်။

ဆရာကဦးချန်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားနှင့် ဆက်၍...

“တပည့်... လူဆိုတာ သီးချွန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ရတယ်၊ မင်းကလည်း တုန်းကြီးဝတ်မဲ့ လူမှမဟုတ်တာ၊ ဆရာက မင်းနဲ့ ရွှေလေးရှင်မင်းသမီးတို့ နှစ်ယောက် ဘဝကြင်ဖော် ဖြစ်သွားတာကို မြင်ချင်ပါစရာလယ်၊ ဒါမှလည်း တရားလမ်းကျမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းမှာ ဘဝပေး တာဝန်နှစ်ရပ် ကျန်သေးတယ်၊ ပထမတာဝန်က ငါတို့ဂိုဏ်းရဲ့ မိုးကြိုးလေခွဲဘေးသိုင်းကွက်ကို အကွက်သုံးဆယ်

အခန်း(၈)

စံအိမ်အလွန်

အော်ထက်မာလန်တောင်ထိပ်၌ လူသုံးယောက်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

သူတို့မှာ အခြားသူများမဟုတ် ...

ဆရာကဦးချန်၊ တပည့် ဆန္ဒနှစ်မင်နှင့် ရွှေလေးရှင်မင်းသမီး ပုံစံလွန်တို့ပင်တည်း။

ဆရာကဦးချန်သည် တစ်နှစ်ကျော် နွဲ့စွာခဲ့သော ဤနေရာဒေသကို မြန်လည်၍ သတိရလာမိသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က မန်ချူးခိုလ်ချုပ် စောက်ဟွေသည် တပ်မကိုချီပြီး ဤဒေသမှ ဖြတ်ကျော်လာစဉ် ဤနေရာ၌ သွေးအတိ လွှမ်းမိုးသည်။ မန်ချူးစောက်လှန်ရေးသမားများက အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ မန်ချူးစစ်သည် အမြောက်အမြားကို သတိဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီး အောင်ပွဲအဆင့်ဆင့် ရယူနိုင်ခဲ့သည်။

လောက်သာ သင်ကြားထားရသေးတယ်။ နောက် သိုင်းကွက်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကွက် ဆက်ပြီး သင်ကြားလေ့ကျင့်ဖို့ လိုသေးတယ်။ မင်း ဒီပညာရပ်ကို နဲ့လင်အောင် မသင်နိုင်သေးတဲ့ ကာလပတ်လုံး ငါ့ရဲ့ ပညာအမွေကို ရပြီလို့ ငါ အသိအမှတ်မပြုဘူး...။

“ဒီမိုးကြိုးလေခွဲစားသိုင်းကွက်ဟာ ပင်ကို ပကတိအားနဲ့ လေ့ကျင့်ရပြီး ယောက်ျားတွေသာ ပြုလုပ်အောင်မြင်နိုင်တယ်...။ တကယ်လို့ မင်းက ဆောလျင်စွာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် မင်းရဲ့ ပင်ကိုအားကို ဖွက်ဆီးပစ်ရာရောက်ပြီး ဒီသိုင်းကွက်အစုံကို ပြီးစီးအောင် လေ့ကျင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး...။

ဒုတိယအဖွဲ့က ‘ထိန်နီ’ လူထူး သုံးယောက်က မင်းကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ မီးနိုင်စားသိုင်းကွက် လေ့ကျင့်ပုံ မြေပုံ စာအုပ်ကို မင်းက ဖျောက်ပစ်တယ်။ အိမ်နားနောက် ပါသွားတာ ကို မနိုးရိမ် မပုပ်နံ့ရပေမယ့် ဒီစားနဲ့ ဒီစာအုပ်ဟာ တခြားလူလက် ထဲ ရောက်သွားရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို အန္တရာယ် အကြီး အကျယ် ပြုမှာသေစွာတယ်...။

မင်း ဒီပစ္စည်းတွေ ပြန်လည်ရရှိရေးအတွက် ရအောင်ပြန်ရှာရ မယ်။ အကယ်၍ မင်းမှာ အိမ်ထောင်ရေး သံယောဇဉ် ရှိနေခဲ့ရင် မင်း ဒီပစ္စည်းနှစ်မျိုးကို ဇာယ်လိုလုပ်ပြီး ယူနိုင်မလဲ။ ဒါကြောင့် ဆရာ...”

ဆန္ဒနမင်က စကားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆရာရဲ့ သဘောထားကို တပည့် နားလည်ပါတယ် ဆရာ၊ တပည့် ဒီကိစ္စနှစ်ရပ်ကို ဆောင်ရွက်ပြီးပြောက်မှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပြောတာ မဟုတ်လား ဆရာ”

ဆရာကရိုချွန်က ခေါင်းကိုညိတ်ပြသသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာသဘောက မင်းရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စ ကို နောက် သုံးနှစ်ဆိုင်းထားစေခင်တယ်။ ဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာ မင်းက မိုးကြိုးလေခွဲသိုင်းကွက်ကို တတ်အောင်သင်ယူပြီး သီလီနားလက်ထံ ပါသွားတဲ့ မီးနိုင်စားသိုင်းကွက်ပါတဲ့ မြေပုံစာအုပ်ကို ပြန်ရှာပါ။ ပြီးမှ မှီလွန်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ရမယ်။ အကယ်၍ သိုင်းကွက်စာအုပ် ကို ရှာလို့ မရသေးဘူးဆိုရင်တောင်မှ မိမိတို့ကဲ့ရဲ့ မိုးကြိုးလေခွဲစား သိုင်းကွက် တစ်ခုလုံးကို တတ်ကျွမ်းခဲ့ရင် လုံလောက်ပါပြီ။ အိမ် ထောင်လည်း ပြုနိုင်ပါပြီ”

ဆန္ဒနမင်က နားလည်သဘောပေါက်ကြောင်း ပြန်လည် ပြော ပြီး ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိ၏။

“ဆရာ ဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့က ရွှေလေးရင် မင်းသမီးကို ဘယ်နေရာမှာ သွားတားရမလဲဟင်”

ဆန္ဒနမင်၏ အမေးသည် ဆရာအား အကြပ်တွေ့သွား၏။

ဆရာကရိုချွန် တွေဝေစဉ်းစားနေ၏။

ဆန္ဒနမင်က...

“ဆရာ... တပည့်မှာ အကြိတ်တစ်ခုရှိတယ်။ ပြစ်နိုင်မလား။ မပြစ်နိုင်ဘူးလားဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး။ ဆရာ စဉ်းစားကြည့်ပါ”

၁၆၀ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

ဆရာကိုချွန်က ...

“မင်းရဲ့အကြံက ဘာလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး။”

“ဒီကွန်ဆန်းတောင်မြေက ဝိုင်ယုံကတောင်ကြားမှာ မြေဩဇာလည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ ရာသီဥတုကလည်း နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိပါတယ်။ အရင်က အိလီနားတို့ဟာ ဒီနေရာမှာ နေကြတယ်။ အခုတော့ စစ်ပြီးပေမယ့် ဒီဒေသမှာ လူများနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ တပည့် မနက်ဖြန်ကုရဲ့ တောင်မြေဆင်းပြီး ဝိုက်ယုံက တောင်ဝှမ်းရဲ့ အခြေအနေကို ခုံစမ်းကြည့်မယ်။ အကယ်၍ ဒီဒေသမှာ လူဟောင်းများ ရှိသေးရင် ရွှေလေးရှင် မုံစီလွန်ကို နေရာချထားဖို့ဟာ ပြဿနာမရှိတော့ပါဘူး။”

ဆရာကိုချွန်သည် ရွှေလေးရှင်မင်းသမီးလေးအား ယခင်၎င်း၏ ဆရာ ဝေ့လုံနေသော ကွန်ထူးကံစော်တောင်ထိပ်၌ နေရာချထားချင်၏။

သို့သော် ဤဒေသတစ်ဝိုက်သည် အလွန်တရာ ချမ်းသာပြီး ရာသီဥတု အလွန်ပြင်း၏။ အောက်ကလေးတောင်ထိပ်နှင့် အလှမ်းဝေး၏။ မုံစီလွန်ကိုသို့ မိနီးကလေးတစ်ယောက်တည်း မည်ကဲ့သို့ လုပ်ပြီး နေနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။

ဆရာကိုချွန်သည် ဆဇွန်မင် ပြောသော စကားကို ကြားရပြီး နောက် ဝမ်းမြောက်ခမ်းသာစွာဖြင့် လက်ခံ၏။

“မင်းအကြံ သိပ်ကောင်းတယ်။ မင်း မနက်ဖြန်ကုရဲ့ ဝိုက်ယုံက တောင်ဝှမ်းကိုသွားပြီး အခြေအနေကို လေ့ကာကြည့်လိုက်”

ထိုနေ့ည၌ မုံစီလွန်အား ဆရာကိုချွန်က ချစ်သူနှစ်ဦးကို တစ်နေရာစီ ခွဲခြားပြီး အိပ်စေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ...

ဆဇွန်မင်သည် အိပ်ရာမှ စောစောထကာ အောက်ကလေးတောင်ထိပ်မှ ဆင်းပြီး တောင်မြေရှိ ဝိုက်ယုံက တောင်ဝှမ်းသို့ဆင်းသွားလေ၏။

ဆဇွန်မင်မှာ ဆင်းသက်လာခဲ့၏။ တောင်ကြားတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။

ဝိုက်ယုံကတောင်ဝှမ်း၏ မက်စောက်သော ကမ်းပါးနှစ်ဖက်၌ ညီညာသော သစ်တုံးကြီးများဖြင့် ဖြန့်စည်းစိုက်ထားသည်။ ဖြန့်စည်းစိုက်ထားသည့် အလံများကို တလူလူလွှင့်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဆဇွန်မင်သည် အလွန်အံ့ဩသွား၏။

မန်ချူးစင်သည်များသည် ဝေ့ကွန်ပြည်နယ် နှစ်ဖက်ကို ငြိမ်သက်အောင် နှိမ်နင်းပြီးနောက် နန်ကွန်ဒေသရှိ လူမျိုးစုအသီးသီးကို ဆက်လက်နှင့်အတွက် ဤကွန်ဆန်းတောင်မြေ၌ စခန်းချထားလေသလော။

ဆဇွန်မင် စိတ်ဓာတ်ကွသွား၏။ အနောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်မည်ကြံမိသော်လည်း ဆဇွန်မင်မှာ ဤနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးဖြစ်၍ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခုန်ထွက်သည့် ဝင်ပြီး အသေးစိပ် လှေလာဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိသည်။

ဆန္ဒနိမိတ်သည် ပိုက်ယုံကုတောင်ဝှမ်း၏ မြေအဖေအထားကို အထူးသိကျွမ်းသူဖြစ်၏။ ၎င်းနားလည်ထားသည်မှာ မည်သည့်နည်း နှင့်မျှ ဤတောင်ဝှမ်းထိပ်က ဝင်၍ မဖြစ်ပေး။ ဘေးနှစ်ဖက်၌ သင်္ဘောများဖြင့် ဝင်းစိတ်ထားသေး၏။ အတွင်း၌ ကင်းပုန်းများ ရှိမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် သူသည် အကြံဉာဏ် ရလိုက်၏။ တစ်ဟုန်ထို တောင်ဝှမ်း၏ အောက်ဘက်သို့ မြင်းသွားလေ၏။ ဤတောင်ဝှမ်း၏ အနောက်ဘက်မှာ အလွန်တရာ မက်စောက်သော တောင်ချောက် ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်နေသည်။ တောင်ချောက်ကမ္ဘာတွင် ထင်းရွှေပင်များ ပေါက်နေသည်။ ထိုထင်းရွှေပင်များ၏ အမြင့်မှာ ပေလေးငါးဆယ်ခန့် ရှိပြီး အကိုင်း အဆက်ပွားများမှာ အလွန်တရာမှ ခိုင်ခန့်သည်။

ဆန္ဒနိမိတ်သည် ဆက်၍ ဆင်းသက်လာခဲ့ရာ တောင်ဝှမ်း အနောက်ဘက်၌ ချောက်ကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဤနေရာ၌ အကာာနဲ့ လုံးဝမရှိပေ။ ကင်းစခန်းလည်း မရှိပေ။ ဆန္ဒနိမိတ်သည် ချောက်ကမ်းပါးအစပ်သို့ ဝပ်တွားသွားပြီး ပိုက်ယုံကုတောင်ဝှမ်းတစ်ခုလုံးကို အပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ မန်ချူးစစ်သည်များ မဟုတ်ဘဲ သူနိုး၊ ဓားပြများက ပိုက်ယုံကုတောင်ဝှမ်းကို အပိုင်စီးပြီး စခန်းချနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ပိုက်ယုံကုတောင်ဝှမ်းကို ဓားပြများ စခန်းချထားသည်ဟု ဆန္ဒနိမိတ် အတတ်သိရခြင်းမှာ ၎င်းတို့သည် ယခင်က ပိုက်ယုံကု

တောင်ဝှမ်းတွင် နေထိုင်ကြသော ဝေလုမျိုးတို့၏ နေအိမ်များ တစ်အိမ်မျှ မရှိတော့ချေ။

မြေကွက်လပ်၌ အိမ်သုံးလေးလုံးခန့်ကို ဆောက်လုပ်ထားပြီး အလယ်ဧဟိုတွင် သစ်သားအလံတိုင် တစ်တိုင်ကို ထုထားပြီး ထိပ်တွင် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ရှည်သော အလံ အဝါရောင်ကို လွှင့်ထုထားသည်။ အလံသည် လေထဲ၌ တလှလှလွင့်နေသည်။

အလံ၏ အပေါ်၌ ဓားလုံးကြီးလေး ချေးထား၏။ ထိုဓားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'မကောင်းသူပလ်-ကောင်းသူကလ်မည်' ဟု၍ ဖြစ်သည်။ ဤနေရာသည် ဓားပြများ စုစည်းရာဌာနပင် မဟုတ်ပါလော။

ဆန္ဒနိမိတ်သည် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲတွင် မြောမိပေသည်။

"တယ်ထူးဆန်းပါလား။ တစ်နှစ်တာကာလ အချိန်အတွင်းမှာ ဒီပိုက်ယုံကုတောင်ဝှမ်းဟာ ဓားပြတွေ စခန်းဖြစ်နေတယ်။ စွမ်းတပ်လူမျိုးစုတွေ ဘယ်ကိုများ ရောက်သွားကြပါလိမ့်။"

မန်ချူးစစ်တပ်ကြီးသည် တွန်ဆန်း၏ ခံတပ်ကြီးကို ဖြိုခွဲပြီး နောက် မန်ချူးစစ်သည်များသည် တွန်ဆန်းတောင်မြေက လူမျိုးစုများအား အကြီးအကျယ် သတ်ဖြတ်ကြသည်။

စွမ်းတပ်လူမျိုးစုတို့သည် မန်ချူးစစ်သည်များ၏ သတ်ဖြတ်မှုကို မိမိတို့ လူမျိုးစုတစ်ဝက်ခန့် သေဆုံးသွားသည်။

ကွန်လူမျိုးစုများမှာမှ မနိဇူးစစ်သည်များ၏ လက်နက်
အောက်မှ ထွက်ပြေးပြီး စင်ကွန်တောင်ပိုင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။
သည့်နောက် ပိုက်ယုံကုတောင်ဝမ်းမှာ သွေ့မြောက်ပြီး လူသူ
ကင်းမဲ့ရာသေသ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလလောက်ကမှ ဤနေရာသို့ ဓားပြတစ်စု
လာရောက်စခန်းချနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညီအမိနီက ဆရာတို့ချန်ခဲ့တဲ့ ဆန္ဒနိမ့်တို့မှာ ပီကင်းမြို့တော်
၌ ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပိုက်ယုံကု တောင်ဝမ်း၏ အပြောင်းအလဲများ
ကို မသိနိုင်ခဲ့ကြချေ။

ဆန္ဒနိမ့်မှာ ရုတ်တရက် ခြင်းစားမိလိုက်၏။

ပိုက်ယုံကု တောင်ဝမ်းကို အပိုင်ကြီးစိုး မင်းဖုနေသူများမှာ
မည်သူနည်း။ မည်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ချိမ့်မည်ကို လေ့လာမည်ဟု
စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိ၏။

ဆန္ဒနိမ့်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး တောင်အောက်မျိုင့်ဝမ်းသို့
ကိုယ်တော်တိုင်ပညာဖြင့် ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။

မကြာမီ ဆန္ဒနိမ့်မှာ ထင်းရွေးတောတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့
လေ၏။ ထိုထင်းရွေးဝမ်းများကို အကာအကွယ်ယူရင်း စခန်းသို့ ချဉ်း
ကပ်လာသည်။

တောင်မြေသို့ နေမှန်းတည့်ချိန်တွင် ရောက်လာသည်။ သို့

ရာတွင် နေ့ခင်းဘက်တွင် စခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရန် မသင့်လျော်
သည့်အတွက် မိုးချုပ်မှောင်သည့်တိုင်အောင် ငုံ့လင့်စောင့်ဆိုင်းရလေ
သည်။

ညမှောင်လာသည်နှင့် ...

လမင်းကြီးသည် ကွန်ဆန်း၏ အရှေ့ဘက်မှ တက်လာသည်။

ဆန္ဒနိမ့်မင်သည် တောင်မြေရင်းမှ တစ်ဖွဲ့စွာ ချဉ်းကပ်လာ
သည်။ မြေကွက်လပ်တစ်ခုကို ကျော်လွန်ပြီး အိမ်တွင်လုံးအနား
ရွေ့လျားချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

အိမ်ဆီသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်အတွင်းဘက်သို့ ချောင်း
မြောင်းကြည့်မိ၏။

အိမ်တွင်း၌ မီးများလင်းနေပြီး လူသန်ကြီးငါးယောက် မြောက်
ယောက်ခန့်တို့သည် ညစာ စားသောက်နေကြသည်။

လူသန်ကြီးများမှာ ဓားပြုတ်တီးဝင်များ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆမိ
သည်။ သို့သော် ဓားပြုတ်တီးဝင်များမှာ ဟန်လူမျိုးများ ဖြစ်နေပြေ
သည်။

ထို့နောက် ဆန္ဒနိမ့်သည် မယုံသက်ဖြစ်ပြီး တစ်ဆက်တည်း
အိမ်ခန်း လေးငါးမြောက်ခန်းကို လိုက်လံချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှု
လေရာရာ အိမ်တွင်းမှ ဓားပြုများမှာ အားလုံးပင် ဟန်လူမျိုးများ
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ငင်းတို့ပြောဆိုသော စကားသံများမှာလည်း ပိုက်ယုံမင် နံတပ်
အတွင်း၌ နေထိုင်သော လူမျိုးများဖြစ်နေ၏။ ငင်းတို့သည် အဘေး

၁၆၆ ❁ တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

ကြောင့် အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လေးလံသော ဒေသမှ ဤတန်ဆန်းသို့ ရောက်လာကြပါသနည်း။

ထိုမှတစ်ဖန် ဆန္ဒမင်သည် အလံထူထားသော အိမ်သို့ ပြေးဝင်သွား၏။

ဤနေရာကား မြင့်မားသော အုပ်ကြွပ်မိုး အိမ်ကြီးဖြစ်၏။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ အခန်းငါးခန်းရှိ၏။ အခန်းများသည် ကွယ်ပြီး ခုံညားသည်။ ၎င်းအိမ်ကြီး၌ မခေါင်းဆောင်ပိုင်းတို့ နေကြလိမ့်မည်။

ဆန္ဒမင်သည် ခဲလုံးကလေး နှစ်လုံးကို ပစ်ပြီး အကဲခမ်းကြည့်၏။ အိမ်တွင်းမှ မည်သည့် တုံ့ပြန်ခြင်းမှမရှိသည့်အတွက် ကိုယ်တော်တိုင်ပညာဖြင့် အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်မှ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန်ပျံတက်သွားသည်။

တံစက်ဗြိတ်မှ ကိုယ်ကိုတွဲလှဲစေပြီး အိမ်တွင်းသို့ ရောက်ပြောင်းကြည့်ရာ အထူးအံ့ဩသွားလေ၏။

ခန်းမကြီးထဲတွင် စားပွဲ လေးငါးလုံး စင်းကျင်းထား၏။ အရှေ့ဘက်နံရံနား၌ ပါးစုတင်တစ်လုံးရှိ၏။

စုတင်ပေါ်၌ တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူးပွေးနေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

၎င်း၏ အသက်အရွယ်မှာ ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည်။ မျက်နှာမှာ ပိန်မျိုးပြီး အဝါရောင်သန်းနေလေသည်။

လူမမာ၏ မျက်နှာထားကို ဆောင်နေ၏။

ကျားထုတ်ကျားဆဲ ဖျဉ်းပိုင် (၅၁၆၂) ❁ ၁၆၇

အဘိုးအိုမှာ ထိုင်နေပြီး ၎င်း၏ ခုတင်ဘေးတွင် ချိုင်းထောက်တစ်ခုခုထားသည်။

ထိုအကိုက် အပြင်ဘက်မှ အသက် နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော လူငယ် နှစ်ယောက် ဝင်လာပြီး ...

“ဗေဗေ ကျွန်တော်တို့ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ပြီးပါပြီ။ အနားယူလို့ ရပြီလား။”

အဘိုးအိုက ...

“ဒီသုံးလေးလမှာ မင်းတို့ရဲ့ သံလက်ဝါးသိုင်းကွက် ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေပြီလဲ။ ဒီနေ့ ငါ နည်းနည်းလန်းဆန်းတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ သိုင်းကွက်ကို ငါ့ရှေ့မှာ ကစားပြစမ်းပါ။”

လူငယ်နှစ်ယောက်မှာ ခုံညားပြီး မျက်နှာမှာလည်း ညီအစ်ကိုမှန်း သိသာထင်ရှားသည်။

သည့်နေ့က ထိုလူရွယ်နှစ်ဦးမှာ အုတ်ခဲများကို သယ်ဆောင်ယူလာပြီး အုတ်ချပ်များကို တစ်ချပ်ချင်း ထောင်၍ ချထား၏။

ပုံသဏ္ဍာန်မှာ တခုတည်းကွက်ပုံဖြစ်အောင် ခီနေလေသည်။ ဆန္ဒမင်သည် အုပ်စုပျားကို ရေကြည့်ရာ ခြောက်ဆယ်လေးချပ်ရှိ၏။ သူတို့ ဘာလုပ်မည်နည်း။ ဆန္ဒမင် စောင့်ကြည့်သည်။

ထိုလူရွယ်နှစ်ဦးသည် အုပ်ချပ်များကို ခီ၍ ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်ရာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကြပြီး ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုမရှိဘဲ ပြိုင်တူ ကိုယ်ကိုခုန်တက်လိုက်ပြီး တိုက်ကွက်စတင်သည်။

၇ ၎င်းတို့ မြေပျားကလေးများသည် အုတ်မဲများကို ထောက်ပြီး ရေပျားစီးဆင်းသည့်ပညာ ပတ်၍ အပြင်းလှည့်ပတ်နေသည်။

၈ ၎င်းတို့၏ မြေပျားကလေးများသည် အုတ်မဲတစ်ချပ်ကို အသာ အသာ ထောက်နှင်ပြီး နောက်အုတ်မဲ လေးငါးချပ်ကို ကျော်လွန်ပြီး မှ နောက်တစ်ချပ်ကို ထပ်မံနှင်းပြန်သည်။

၉ ဤအချက်ကို ထောက်စွဲခြင်းအားဖြင့် ယင်းလူရွယ် နှစ်ဦး၏ ကိုယ်စော့သိုင်းပညာသည် ထိပ်တန်းအဆင့်အတန်းသို့ ရောက်နေကြောင်းကို လေ့လာမိသည်။

၁၀ ၎င်းလူရွယ် နှစ်ဦးသည် ပျားပန်းခတ်သည့်ပမာ အုတ်ချပ်များကို သုံးလေးပတ် ပတ်ပြီးနောက် စုတ်တရက် တိုက်ကွက်များသုံးပြီး ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

၁၁ ထိုလူရွယ်နှစ်ဦးသည် အုတ်မဲများပေါ်၌ စုပ်ပြီး တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် သံလက်ဝါးသိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

၁၂ စိတ်ထား တင်ငြိမ်စွာဖြင့် လက်ဝါးသိုင်း တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက် ခိုက်ချသည်။

၁၃ တစ်ဖက်မှ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် တစ်ဖက်လူက တိမ်းရှောင်လိုက်သည်။ သို့သော် ...

၁၄ ၎င်းတို့ တိုက်ခိုက်နေသော သံလက်ဝါးသိုင်းကွက်များမှာ အုတ်မဲများကို ထိမိသည်နှင့် အုတ်မဲများ ကြေမှုသွားရသည်။

၁၅ မြောက်ဆယ့်လေးချပ်ရှိသော အုတ်ချပ်များသည် တစ်ဝက်ကျော် မန့် ကြေကွဲကုန်၏။

၁၆ ဆဗ္ဗနမင်သည် မျက်မြေမြတ် ဂရုတနိုက်ကြည့်ရာ သတိလစ်ပြီး အသံတစ်ချက် ခပ်တိုးတိုးထွက်လာ၏။

၁၇ “တကယ်ကောင်းတဲ့ ပညာတွေပဲ” ဆဗ္ဗနမင်၏ ထွက်ဆိုသော အသံကို ဝါးစုတင်ပေါ်မှ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုက ချက်ချင်းကြားသွား၏။

၁၈ ထိုအခါ အဘိုးအိုက ... “အပြင်ဘက်မှာ လူရှိတယ်”

၁၉ ထိုလူရွယ်နှစ်ဦးသည် ချက်ချင်း သိုင်းကွက်များကို ရုပ်တန်ပြီး အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်မည်ဖြစ်၍ မီးရောင်လှုပ်ရှားသည့်

၂၀ ကြားမှ လူငယ် အခန်းတွင်းသို့ တိုးဝင်လာ၏။ ထိုသူမှာ ဆဗ္ဗနမင်ပင်တည်း။

၂၁ ထိုအခါ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုအား အရိုအသေပေးပြီး ...

၂၂ “ဆဗ္ဗနမင် ခိုင်းပြန်တဲ့အတွက် ဇွင့်လွတ်ပါ” ဆဗ္ဗနမင်က တောင်းပန်ပြောဆိုသည်။

၂၃ ထိုအခါ လူရွယ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက ... “အတော် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူ ငါတို့ရဲ့ မင်းကြီးကိုတွေ့တာ

၂၄ တောင်မှ ဒူးမထောက်ဘူး”

၁၇၀ ● တက္ကသိုလ် မေ့လင်းအောင်

ဘယ်ဘက်က လူရွယ်က ဟူးခနဲ လက်ဝါးတစ်ချက် သွင်းလိုက်သည်။

ညာဘက်လူရွယ်ကမူ မြေမြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်၏။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် ဆန္ဒနှစ်ယောက်အား တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

ဆန္ဒနှစ်ယောက်မှာ လူရွယ်နှစ်ဦး မိမိအား တိုက်ခိုက်လာသော သိုင်းကွက်များမှာ ငေါ်မေ့တိုက်မှ သိုင်းကွက်များဖြစ်ကြောင်း သိထားသည်။

ထိုကြောင့် ဆန္ဒနှစ်ယောက်သည် ခပ်အေးအေးဖြင့် မိမိမြေကို အသာအယာ ခြေပြီး ကိုယ်ကို တစ်ပိုင်းလှည့်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်တွန်းပြီး တစ်ဖက်ကို မိချပြီး ထိုလူရွယ် နှစ်ယောက်၏ တိုက်ကွက်ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်လေ၏။

“ငုန်း...”

ထိုလူရွယ်နှစ်ဦးသည် မိမိတို့ တိုက်ကွက်များ ပျက်ပြားသွားသည့်အတွက် အလွန်တရာ ခေါ်သဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက် ပြိုင်တူကိုယ်ကို အောက်သို့ နှိမ့်ချလိုက်ပြီး မြေတစ်ဖက် ဆန့်တန်း၍ နှစ်ဦးလုံးက မြေမြင့်မြင်းစွာ ခတ်လိုက်၏။ ၎င်းသိုင်းကွက်မှာ 'လည်ပင်းပိတ်' မြေသိုင်းကွက်ဖြစ်၏။

ဆန္ဒနှစ်ယောက် လေဇာလက်ဝါးသိုင်းကွက်ဖြင့် လူရွယ်နှစ်ဦး၏ မြေဖျားကြားမှ တိုးထွက်လာပြီး ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်သည်နှင့် လက်ဝါးနှစ်ချက်မှာ ထိုလူရွယ်နှစ်ဦးကို ပုတ်ခတ်လိုက်သည်။

ထွားကုန်ထွားခဲ ဖျတ်ဖျတ်နဲ့ (စာစဉ်-၁) ● ၁၇၁

ထိုလူရွယ်နှစ်ဦးမှာ မအောင်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရ၍ ယိုင်းယိုင်းပြီး ဘေးနှစ်ဖက်သို့ ထွက်သွားပြီး လဲကျလုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

ထိုလူရွယ် နှစ်ဦးမှာ ခေါ်သကို ချုပ်တည်း၍ မရတော့ပေ။ ချက်ချင်း ကိုယ်ဟန်ပြင်ပြီး လက်သီးများဖြင့် နောက်တစ်ဖန် ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

ဝါးတင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုသည် အသံတစ်ချက် ပြုလိုက်လေ၏။

“မင်းတို့ တိုက်မို့မလိုတော့ဘူး၊ ငါပဲ သူ့ကို သုတ်သင်ပစ်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးအိုက ဘယ်ဘက် လက်ဝါးဖြင့် ဝါးတင်ကိုထောက်၍ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားသည်။

အဘိုးအိုမှာ မျိုင်းထောက်မလိုဘဲ လက်ဝါးတစ်ဖက်၏ ဖိကန်အားဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာသည် ငှက်ပမာ ထိုးတက်သွားပြီး ညာဘက်လက်ဝါးဖြင့် ဆန္ဒနှစ်ယောက် ရင်ဝသို့ တိုက်ခိုက်သည်။

ဆန္ဒနှစ်ယောက်မှာ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကပျာကရာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အဘိုးအို၏ လက်ဝါးအားကို ညှာလက်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်ရသည်။

မြေတောက်မသန်သော အဘိုးအို၏ လက်ဝါးသည် ဆန္ဒနှစ်ယောက် ညာဘက် ပခုံးကို ဖိမိသည်။ မြေနှစ်ဖက် မြေမြင့်သို့ မကျမီ သင်္ချိုန်အတွင်းမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းကွက် သုံးကွက်ကို အသုံးပြုခဲ့သည်။

၁၇၂ ❁ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဆန္ဒချစ်မင်က တစ်ဖက်လူ၏ သိုင်းပညာသည် ဖြစ်၍ ဆန်ပြား
အုံ့သြဖွယ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။

အသံနှစ်မျက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ရင်ဝနှင့် ဂေဗာပြင်တို့တွင်
လက်ဝါးတစ်ချက်စီ ထိမှန်သွားလေ၏။

ဆန္ဒချစ်မင်သည် ၎င်း၏ လေ့ငွေ လက်ဝါး သိုင်းကွက်ကို
အသုံးပြုမည်ကြံစဉ် ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်သည်နှင့် ၎င်း၏ ဓါးအနောက်
ဘက် အကြောကို အဘိုးအိုက လှုပ်တစ်ပြက် လှုပ်မြန်စွာ လက်ဖြင့်
ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဆန္ဒချစ်မင်၏ ကိုယ့်ခန္ဓာမှာ ပျော့ခွေကွသွားပြီး
နောက် ထပ် မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။

အဘိုးအိုသည် ဆန္ဒချစ်မင်အား အကြောပိတ်ပြီးနောက် လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် တိုင်တစ်တိုင်ကိုထောက်ပြီး ချက်ချင်း ဝါးစုတင်ပေါ်
သို့ ပြန်ခုန်တက်သွားသည်။

အဘိုးအိုသည် မသန်မစွမ်းဖြစ်နေသော်လည်း ၎င်း၏ သိုင်း
ပညာကား အလွန်တရာမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်။ ၎င်း၏
ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဝါဂွမ်းကဏားများပမာ ပေါ့ပါးပြီး အားစိုက်စရာ
တစ်ခုခုဖြင့် ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း မြေလှမ်း ဝါးလှမ်း
မြောက်လှမ်း အပြင်သို့ ရောက်သွားနိုင်၏။

အဘိုးအိုသည် ဝါးစုတင်ပေါ်၌ ထိုင်မိသည်နှင့် အော်ပြီး ...
“သားတို့ရေ ကြီးတစ်ချောင်း ယုပြီး ဒီလူငယ်ကို ချည်

နှောင်ထားလိုက်ပါ။ နောက်မှ အကြောဖြေပေးပြီး ဒီတောင်ဝှမ်းထဲ
ကို ဘယ်လမ်းက ဝင်လာတယ်ဆိုတာ မေးရမယ်”

အဘိုးအို၏ သားနှစ်ယောက်သည် ခေါင်းညိုတိုပြီး ကြိုးများ
သွားယူမည်ဟု ဟန်ပြင်သည်။ ထိုအခါ မမွှော့လင့်ဘဲ တံခွန်ပြီတိ
အပေါ်မှ ရယ်မောသံစွဲညိုကြီး ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ညီတော် ကုံတပ် မတွေ့တာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာသွား
ပြီ။ ဘယ်နှယ် မင်းက ဒီမှာလာပြီး မင်းမူနေတာလဲ၊ ဒီကလေးက
မင်းရဲ့ တူတော်မောင်ကွ”

ထိုလူက ရယ်မောပြီး ပြောကြားလိုက်လေ၏။

ဆန္ဒချစ်မင်သည် အသံကြားလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်သွားသည်။

ထိုသူအား ပြောလိုက်သူမှာ ဆရာကွီချွန်ပင်တည်း။

ဆရာကွီချွန်နှင့်အတူ ဓမ္မလေးရှင်မင်းသမီး မုံစီလွန်လည်း
လိုက်ပါလာသည်။

အဘိုးအိုသည် ဆရာကွီချွန်အား တွေ့လိုက်သောအခါ အံ့ဝံ့အား
သင့်သွားသည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး ဂါရဝပြုလိုက်လေ၏။

“အလို ... နောင်တော်း လက်စသတ်တော့ နောင်တော်က
လူပြည်မှာ ရှိနေသေးတာကိုး”

ဆရာကွီချွန်က ရယ်မောပြီး ...

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ လူ့ပြည်မှာ မရှိရမှာလဲ၊ ဘယ်သူက ငါ့ကို သေပြီးနဲ့ ပြောသလဲ ညီတော်၊ အပိုတွေ မပြောနဲ့တော့၊ ငါ့ တပည့်ကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်...”

အဘိုးအို ဖွန်ကုတ်တပ်မှာ ဆန္ဒနိမိတ်အား စွဲညှစ်နှောင်ထားသော ကြီးများကို မြေနှိင်းသည်။

တစ်ဆက်တည်း အဘိုးအိုသည် အနားသို့ ကပ်သွားပြီး အသား အယား ပုတ်လိုက်ကာ အကြောမြေပေးလိုက်လေ၏။

ဆန္ဒနိမိတ်အား နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

“မင်းရဲ့ ဦးလေးတော်က မင်းကို ထိပ်တန်းသိုင်းကျွန်တွေ ပြသနေတာပေါ့။”

ဖွန်ကုတ်တပ်သည် မျက်နှာ နီရဲသွား၏။

“နောင်တော် သူ့ကို နောင်တော်ရဲ့ တပည့် ဖြစ်မှန်းမသိလို့ မှားသွားမိပါတယ်၊ ကြီးတဲ့လူက ငယ်တဲ့လူကို အနိုင်ကျင့်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ နောင်တော်”

ဆရာကဏ္ဍိဇ္ဇနနှင့် ရွှေလေးရွှင်မင်းသမီးတို့သည် ဤတိုက်ယုံက တောင်ဝှမ်းသို့ ရောက်လာရခြင်းမှာ အမျိန်တန်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဆန္ဒနိမိတ် ပြန်မလာသည့်အတွက် မှီစီလွန်မှာ စိတ်ပူပန်၍ ဆရာ ကဏ္ဍိဇ္ဇနအား ပြောရာ နောက်ဆုံး ဆရာကဏ္ဍိဇ္ဇနက ရွှေလေးရွှင် မင်း သမီးနှင့်အတူ ဆန္ဒနိမိတ်အား အရှာထွက်ခဲ့ရာမှ မပျော်လင့်ဘဲ မျိုင့် ဝှမ်းစေခန်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီး နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ခန့် ကွဲကွာနေခဲ့ သော ညီတော် ဖွန်ကုတ်တပ်နှင့် လာရောက် တွေ့ဆုံမိကြခြင်းပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် ဆန္ဒနိမိတ်အား အမျိန်နီ” ကယ်တင်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သည့်နောက် ဆရာကဏ္ဍိဇ္ဇနသည် ဖွန်ကုတ်တပ်၏ မြေနှစ်မက် ကျိုးပြီး ဝါးစုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့၍ အလွန် အံ့ဩမိ ရင်း...

“ညီတော်ဟာ အရင်က ရတနာတဲ့အမည်က မိုင်တစ်ထောင် မြေလွင်တော်မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် မြေနှစ်ချောင်း ကျိုးနေရတာလဲ ညီတော်”

ဖွန်ကုတ်တပ်သည် သက်ပြင်းစူးပြီး လူရွယ်နှစ်ဦးအား...

“သားတို့ရေ လာကြ၊ မင်းတို့ရဲ့ ဦးရီးတော်ကို ကန်တော့ လိုက်ကြဦး”

လူရွယ်နှစ်ဦးမှာ ညီအစ်ကိုဖြစ်သည်။

သားအကြီးမှာ ဖွင့်ကျင်ကဏ္ဍိဖြစ်ပြီး သားငယ်အမည်မှာ ဖွန် ကျင်ကဏ္ဍိဖြစ်သည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ဆရာကဏ္ဍိဇ္ဇနအား ကန်တော့လိုက်ကြသည်။ ဆရာကဏ္ဍိဇ္ဇနသည် နှုတ်ခမ်းချွေးကို လက်ဖြင့်သပ်ပြီး ရယ်မော ကာ...

“ညီတော်...လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်တုန်းက မင်းဟာ တစ် ယောက်တည်း သမားပေါ၊ ခုလို ကလေးတွေ ရလာလိမ့်မယ်လို့ မပျော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ ငါ့ညီရဲ့ မိန်းမကော ဘယ်သွားနေသလဲ”

၁၇၆ ❁ တစ္ဆေသိုလ် နေလင်းအောင်

ဖွမ်ကိုတပ်က ၎င်းသည် တွန်ဆန်းသို့ ရောက်ရသည် ရှေး
မြန်မောက်ဖြစ် အလုံးစုံတို့ကို ပြောပြလေတော့သည်။

အခန်း(၉)

အတိတ်

ဖွမ်ကိုတပ်တွင် အစ်ကိုတစ်ယောက်နှင့် အစ်မတစ်ယောက်
ရှိသည်။

အစ်ကို၏အမည်မှာ ကိုချန်ဖြစ်ပြီး အစ်မအမည်မှာ ဝေချင်ဟို
တို့ ဖြစ်ကြသည်။

၎င်းတို့ သုံးယောက်သည် ဆရာတစ်ဦးတည်းထံတွင် သိုင်း
ပညာ သင်ကြားခဲ့၏။ ဆရာကဲ့ချန်၏ ငယ်မည်ရင်းမှာ ကိန်ဆုံပေ
ဖြစ်၏။

ဖွမ်ကိုတပ်သည် စီးချွမ်းပြည်နယ်သားဖြစ်သည်။ အိမ်၏ စီးပွား
ရေးမှာလည်း အလွန် ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့သည်။ သူသည် သိုင်းပညာ
သင်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်ထောင်ပြုလေတော့သည်။

၎င်း၏ အိမ်ထောင်သက် လေးငါးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ သား
နှစ်ယောက် ရခဲ့လေသည်။

သားနှစ်ယောက်မှာ ဖွမ်းကျင်ကျွန်နှင့် ဖွမ်းကျင်ကျွန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဆယ်နှစ်အမျိန် ကုန်လွန်ခဲ့သည်။

ဖွမ်းကုံတပ်၏ ချစ်ခင်သည် ရောဂါဖြင့် အသက်ရှုံးဆုံးသွား၏။ သားများမှာ အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့် ရှိသေး၏။

ဖွမ်းကုံတပ်သည် ၎င်းတတ်ကျွမ်းသော သိုင်းပညာကို သားနှစ်ယောက်အား သင်ကြားပြသပေးသည်။

ာစ်နေ့တွင် မဖျော်လင့်ဘဲနှင့် အိမ်သို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဧည့်သည်မှာ အခြားလူမဟုတ် ကိန်နီဟန် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းသည် ငေါ်မေဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကိန်နီဟန်က ...

“အစ်ကိုကုံတပ် ... ညီလေးမှာ သူငွေဖြစ်မယ့်လမ်းကြောင်း တစ်ခုရှိတယ်။ အစ်ကိုကို ပြပေးမယ်။ အစ်ကို ဒီလမ်းကြောင်းကို လိုက်မယ် မဟုတ်လား။”

သူသည် လာရင်းကိစ္စကို ဖွင့်ပြောပြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မန်ချွန်ဂိုလ်ချုပ်ကြီး စောက်ဟွေသည် ဝေ့ကွန်သို့ ခေမိမည်အချိန် ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့် သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်အမြောက်အမြားကို လိုလာနေသည်။

ကိန်နီဟန်သည် ဝိုလ်ချုပ်ကြီး စောက်ဟွေ၏ အမိန့်အရ

နေရာအနံ့သွားပြီး သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းသော လူများအား စုစည်းနေရ၏။

ဖွမ်းကုံတပ်က ကိန်နီဟန်သည် သူခိုး ဓားရိုးကမ်းသည့်အလုပ် လုပ်နေသည်ကို တွေ့နေရ၍ ဖွမ်းကုံတပ် စိတ်ထဲ၌ မနှစ်မြို့ပေ။

“ယိန်ဟန် ညီလေး... အစ်ကို မန်ချွန်လူမျိုးတွေကို သိပ်မုန်းတာကွ၊ မင်းက လူစွာပြီး သူခိုးဓားရိုးကမ်းချင်လည်း ငါ့ကို ဘာပြုလို့ လာရှာရတာလဲ”

ကိန်နီဟန်၏ မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်း မျက်သွားပြီး ...

“ဖွမ်းကုံတပ် ညီလေး ဒီနေ့ ရောက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဝေတနာနဲ့ လာပြောတာပါ။ အစ်ကို လက်မခံချင်လည်း နေပေ။ ဘာပြုလို့ လူကို ခန့်ရတာလဲ၊ မင်းမင်းဆက် နန်းကျသွားတာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်သွားပြီဗျာ။ ခင်ဗျား ခင်ဗျားအဖေမနဲ့ ဝမ်းကမထွက်ခင်ကတည်းက မန်ချွန်ကျွေးက ခိုးဖိုးအုပ်ချုပ်နေတာပါ။”

စကားသံပင် ပြော၍မဆုံးမီ ပြတင်းအပြင်ဘက်မှ လက်သီးချုပ်ခန့် နင်းမွန်လုံးတစ်လုံး ဝင်လာပြီး ကိန်နီဟန်၏ ပါးပြင်ကို မုန်သွားလေသည်။

ကိန်နီဟန်မှာ မဖျော်လင့်ဘဲ အပစ်ခံလိုက်ရသဖြင့် လန့်ဖျပ်၍ ထခုန်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်သည် မောင်းဥတုအချိန်ဖြစ်၍ စီးဖျမ်းပြည်နယ်တွင် နင်းမဲများ ကျနေ၏။

ကိန်နီဟန်နှင့် ဖွမ်းကုံတပ်တို့ စကားပြောနေချိန်တွင် ဖွမ်းကုံ

ကွီးတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ တံခါးဝ၌ နှင်းခဲများလုံးဖြီး ကစားနေကြသည်။

၎င်းတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ အသက် ဆယ်နှစ်ကျော် အရွယ် ကလေးငယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ဖခင်၏ သွန်သင်ဆုံးမပေးမှုကြောင့် ၎င်းတို့သည် မန်ချူးစစ်သည်များအား အလွန် တရားမဝင် မုန်းတီးသည်။

မွန်ကျွင်ကွီးမှာ ကိန်နီယီဟန်က မိမိ ဖခင်အား မန်ချူးစစ်သည်များက အလုပ်လုပ်ပေးရန် တိုက်တွန်းနေသည်ကို ပြောသံကြား၍ ချက်ချင်း ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်ပြီး နှင်းခဲလုံးတစ်လုံးဖြင့် ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်မှ ပစ်သွင်းလိုက်ရာ ကိန်နီယီဟန်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ကျရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

မွန်ကျွင်ကွီးနှင့် မွန်ကျွင်ကွီးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တဟားဟား ရယ်မောကြ၏။

ကိန်နီယီဟန်မှာ မွန်ကုတ်တပ်က စနဲ့သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ယခု တစ်ဖန် ကလေးငယ်များက နှင်းခဲလုံးဖြင့် ပစ်ခေါက်ခြင်းကိုပါ ခံရပြန်သောအခါ ကိန်နီယီဟန်မှာ ဒေါသကို မချုပ်တီးနိုင်တော့ချေ။

“တော်တော် ဖိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကိန်နီယီဟန်မှာ ထိုင်ရာမှ ထခုန်လိုက်ပြီး အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ပြေးသွားမည်ပြုစဉ် မွန်ကုတ်တပ်သည် လက်မောင်းကို ဆန့်တားပြီး...

“မင်းက စည်သည်ဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်သားတွေကို အနိုင်တရနှင့် လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်း ဒီကထွက်သွားပါ၊ နောက်နေ့မှ ကျုပ် မင်းဆီ လာပြီး တောင်းပန်ပါမယ်”

ထိုအခါ ကိန်နီယီဟန်မှာ ဒေါသပိုမိုပြီး ထွက်လာပြန်၏။ အသံတစ်ချက် အော်ဟစ်ပြီး လက်ဝါးမြှောက်ကာ မွန်ကုတ်တပ်အား တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

မွန်ကုတ်တပ်သည် လက်ဆန့်ပြီး ဖယ်ရှားလိုက်၏။ နှစ်ဦးသားမှာ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် တိုက်ကွက်ပေါင်း ခုနှစ်ဆယ် ခုနှစ်ဆယ် နှင့် တိုက်ခိုက်မိကြသောအခါ ကိန်နီယီဟန်၏ ဟာကွက်ကို မွန်ကုတ်တပ်က တွေ့မြင်မိ၏။ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ပခုံးကို ပီချလိုက်ပြီး ကွန်လက်ဝါးစောင်း တစ်ဖက်သည် ခါးဆီသို့ ခိုက်ချလိုက်သည်။

ကိန်နီယီဟန်မှာ တစ်ချက်အော်ပြီး နောက်သို့ သုံးလေးလှမ်း နှုတ်ဆုတ်ပေးလိုက်ရ၏။

မွန်ကုတ်တပ်မှာ ဂိုဏ်းဝင်ချင်းဖြစ်၍ လက်ဝါးစောင်းကို အားကုန်မသုံးချေ။ သို့မဟုတ် မညှာမတာ တိုက်ခိုက်ပါက ကိန်နီယီဟန်မှာ အသက်ပျောက်သွားမည်မှာ သေချာသည်။

သို့သော်လည်း ကိန်နီယီဟန် ၁ ကံရာ အနည်းငယ် ရသွားလေ၏။

၎င်းသည် မွန်ကုတ်တပ်အား မနိုင်မှန်းသိ၍...

“ခင်ဗျားဟာ ခိုင်းခိုင်းတဲ့ ခင်ဗျားသားရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်

ကို အားပေးအားမြှောက် လုပ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ရိုင်းရိုင်း၊ ခိုင်းခိုင်း ဆက်ဆံတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်နေ့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကိန်နီဟန်သည် အိမ်မှ ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

သို့သော် တံခါးဝသို့ ရောက်လျှင် မပျော်လင့်ဘဲ ဖွန်ကျင်ကဦး တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဓားကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားပြီး တံခါး ဝတွင် ရပ်ကာ တားဆီးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မနုဇ္ဈနယ်ဆွဲရဲ့ လက်ကိုင်တုတ် ... ခင်ဗျားရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဆွဲရစ်ခဲ့မှ ကျွန်ုပ်တို့ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

ကိန်နီဟန်သည် ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ လက်လွတ် ဖမ်းချုပ်နည်းဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်မည်ဟု ရွယ်စဉ် ဖွန်ကျင်ကဦးက အသံတစ်ချက်ဖြင့် ကလေးနှစ်ယောက်အား ဟန့်တား လိုက်၏။

“မင်းတို့ ပြဿနာ သိပ်မစွန့်နု၊ မြန်မြန် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်” ဝင်း၏ စကားကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဘယ်သူ့ နှစ်ဖက်သို့ လှမ်းရောင်ပေးရင်း လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြ၏။

ကိန်နီဟန် မကျေနပ်ချေ။ သို့သော် ကလေးနှစ်ယောက်ကြား မှ ဖြတ်ကျော်သွားကာ မြင်းပေါ်သို့ နန်တက်ပြီး သွားလေတော့သည်။ ဖွန်ကျင်ကဦးမှာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ...

“သားတို့ရေ ... အဖေတို့တော့ ဒီနေရာမှာနေလို့ မဖြစ်တော့ တူး”

ဖွန်ကျင်ကဦးနှင့် ဖွန်ကျင်ကျီ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် ဖခင်ဖြစ်သူက အိမ်ပြောင်းရမည်ဟု ပြောသကြားရသောအခါ ထိတ် လန့်သွားကြလေ၏။

“ဖေဖေ... ကျွန်တော်တို့ ဟာဖြစ်လို့ အိမ်ပြောင်းရမှာလဲ” ဖွန်ကျင်ကဦးသည် ဒေါသထွက်သွားပြီး ...

“မင်းတို့ကလေးတွေ ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ မြို့ပေါ်ကို အမြန် သွားပြီး မြင်းလှည်းအကြီးတစ်ဦး၊ ငှားခုံး၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ချက်ချင်း အိမ်ပြောင်းရမယ်။ သိကြာပြီ မဟုတ်လား”

ဖွန်ကျင်ကဦးနှင့် ဖွန်ကျင်ကျီတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ မိမိ တို့၏ နေအိမ်ကို နှမော့ကြသော်လည်း ဖခင်ကြီးက စိတ်ဆုံးဖြတ် ထားပြီဖြစ်၍ စကားတစ်စွန်းမှ ပြန်လည်၍ မတုံ့ပြန်ရဲပေ။

အိမ်တွင်းရှိသမျှ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းကြရလေတော့ သည်။

နောက်တစ်နေ့ ...
နံနက်ခင်း ...

ဖွန်ကျင်ကဦး မိသားစုသုံးယောက်သည် အိမ်တွင်းမှ သယ်နိုင် သော ပစ္စည်းများကို သယ်ယူကြပြီး အစိုးအကာပါသော မြင်းလှည်း တစ်စီးကို ငှားရမ်းကာ ဆယ်နှစ်ကျော် နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

ဖွန်ကုတပ်သည် စီရိဒေသသို့ သွားပြီး နေရာတစ်နေရာ ရှာကာ ပုန်းကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဖွန်ကုတပ်၏ မြင်းလှည်းသည် ဖိုင်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့် ခရီးကို နှင်မိသောအခါ အရွှေဘက်မှ ပုန်များ တထောင်းထောင်းနှင့် မြင်းရွာသံများကို ကြားရ၏။ မရေမနောင်းမှာပင် လူခုနှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီနှင့် ဖွန်ကုတပ် ပြင်းလှည်းရှိရာသို့ အပြင်းနှင့်၍ လာ၏။

ဖွန်ကုတပ်မှာ မြင်းစီးသမားအား အသေအဓာတ် ကြည့်လိုက်ရာ ရွေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးလာသူမှာ ကိန်ယိဟန် ဖြစ်နေမှန် သိလိုက်ရ၏။ နောက်ဘက် မြင်းစီးသမားများမှာ အလွန်ခုံညားသော လူများပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ဖွန်ကွင်ကျီက အသံကျယ်စွာဖြင့် ...

“ဝေဖေ ဒုက္ခတွေ့တော့မယ်၊ ကိန်ယိဟန်က လုံတွေ့ခေါ်လာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို လာဖမ်းတော့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျပြီ”

ဖွန်ကုတပ်သည် အံ့ကိုတစ်မျက်ကြိတ်လိုက်၏။ ၎င်းသည် မန်ချူးစစ်သည်တော်များ ဤဖွဲ့ မြန်ဆန်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ပေးအနည်းဆုံး သုံးရက်ခန့် အချိန်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

သည့်နောက် ဖွန်ကုတပ်မှာ အကြံတစ်ခုခုရလာ၏။

“သားတို့ရေ... ခေမေက မင်းတို့ကို မွေးလာတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ မင်းတို့ ဝေဖေရဲ့ ဧကားကို နာခံကြမလား”

ဖွန်ကွင်ကျီက ...

“သားတို့ ဝေဖေဧကားကို နာခံရမှာပေါ့၊ ဝေဖေက ဘယ်လို သဘောနဲ့ ဒီဧကားတွေကို ပြောရတာလဲ”

ဖွန်ကုတပ်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားနှင့် ...

“အေး... ဧကောင်းတယ်၊ အကယ်၍ မင်းတို့ဟာ ဝေဖေရဲ့ သားဖြစ်ခဲ့ရင် ချက်ချင်း ဝေဖေရဲ့ ဧကားကို ခံယူရမယ်၊ မင်းတို့ အခုမျက်ချင်း လာလမ်းအတိုင်း အမြန်မြန်ထွက်ပြေးကြပါ၊ နောက်ကို ပြန်မလှည့်ရဘူး၊ မင်းတို့ သိကြပြီမဟုတ်လား”

ဖွန်ကွင်ကျီနှင့် ဖွန်ကွင်ကျီတို့သည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ...

“ဝေဖေက ကျွန်တော်တို့ကို ထွက်ပြေးခိုင်းတယ်၊ ဝေဖေကျတော့ကော ...

ဖွန်ကုတပ်က ကရုဏာခေါ်သောဖြင့် ...

“ဝေဖေဟာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီ၊ လူပြည်မှာ နေရမယ့် ရက်လည်း မကြာပါဘူး၊ မင်းတို့မှာက တက်သစ်အရွယ်ပါ၊ မင်းတို့က ငါတို့လူမျိုးရဲ့ ချိုးဆက်မပြတ်ဖို့နဲ့ နောက်နောင်တွင် ပြန်ကလဲစားချေနိုင်ဖို့ အခုမျက်ချင်း ထွက်ပြေးကြပေတော့ ...”

“ဝေဖေ ဒီကနေ ရန်သူကို တားဆီးထားမယ်၊ ရန်သူကို တားဆီးထားပြီး သားတို့ကို လူယုတ်မာတစ်ခုရဲ့ လက်မှ လွတ်မြောက်အောင် အသက်စွန့်ပြီး တားဆီးပေးမယ်၊ မင်းတို့ အမြန်ထွက်ပြေးကြတော့”

ဖွန်ကွင်ကျီနှင့် ဖွန်ကွင်ကျီ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က ပြောသည်။

၁၈၆ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

“မေမေ ဒီလိုလုပ်လို့ မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က မေ့ရက် ပစ်ခွာပြီး မသွားရက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တို့ သားအဖသုံးယောက်ဟာ ရှင်လည်းအတူတူ၊ သေလည်းအတူတူ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

ဖွန်ကဲ့တပ်သည် နှုတ်ခမ်းပေးများ ထောင်သွားပြီး မျက်လုံး အနံ့မှာ မီးလျှံကဲ့သို့ တောက်လာသည်။

ထို့နောက် သူသည် ကြယ်စုနှစ်လုံးခားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ် လိုက်ပြီး...

“ဟိရန္တာန်တွေ မင်းတို့ ငါ့ရဲ့ကောားကို မနာမ်ကြာဘူးလား”

ဖွန်ကဲ့ကဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် ၎င်း၏ ဖခင်အား အမြဲတစေ ကြောက်ရွံ့သူများဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ဖခင်ကြီးမှာ တကယ်ပင် ဒေါသထွက်နေသည်ကို တွေ့၍ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး မျက်ရည်ပဲလာပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ကာ တုန်ရင်သော အသံဖြင့်...

“မေမေ ...”

ဖွန်ကဲ့တပ်သည် သူ၏ဓားကို ရမ်းပြီး...

“မြန်မြန်သွားကြ၊ မေမေသေတာ အရေးမကြီးဘူး၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အသက်မျှမ်းသားရာရရင် မေမေအတွက် ကလဲ့ ဓားချေဖို့ရာ ပုပန်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ မေ့မေ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ သား တို့ကို ခေောင်ရှောက်ပေးမှာပေါ့၊ အမြန်သွားကြ ...”

ကျားလုတ်ကျားခဲ ဖျတ်ဖြတ် (၁၇၅) ● ၁၈၇

သားအဖသုံးယောက် ကောား အပြန်အလှန် ပြောနေချိန်တွင် ကိန်နယ်ဟန်သည် မြင်းစီးပြီး အနားသို့ ရောက်လာသည်။

ဖွန်ကဲ့ကဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် မြင်းလှည်းပေါ် ပြန် တက်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း လျင်မြန်စွာ ပြေးကြလေတော့သည်။

ကိန်နယ်ဟန်သည် ဖွန်ကဲ့တပ်က သားငယ်များ ထွက်ပြေးတိမ်း ရှောင်သွားသည်ကို တွေ့၍ အေးခက်စွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မော ပြီးပြောသည်။

၎င်း၏ လူများကို လက်ယပ်ပြုပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်သည် ဘေးနှစ်ဖက်သို့ ဣတ္ထက်သွား ကြပြီး မြင်းလှည်းကို မြတ်တော်ကာ ဖွန်ကဲ့တပ်၏ သားနှစ်ယောက် ထံ လိုက်မည်ပြုစဉ်...

ဖွန်ကဲ့တပ်သည် စုတ်တရက် လက်ကိုရမ်းလိုက်ရာ အသံ နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး လက်နက်ပုန်း နှစ်ခုသည် တည့်တည့် မတ်မတ် မြင်းနှစ်ကောင်၏ ဝမ်းခိုက်တွင်းသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ထိုမြင်းနှစ်ကောင်သည် အသံကွယ်စွာ မြည်ဟီးလိုက်ပြီး လဲ ကျသွားသည်။

မြင်းထက်မှ လူနှစ်ယောက်သည် မြေပေါ်သို့ ကျကာ မူးမေ့ မတတ် ဖြစ်သွားကြသည်။

ကိန်နယ်ဟန်သည် ဒေါသဖြင့် အော်ပြောသည်။

“ဖွန်ကဲ့တပ် ... ခင်ဗျား သေမင်းဆီသွားရမယ့်အချိန် နီးကုန် နေရတာတောင်မှ ရမ်းကားချင်သေးသလား”

ကိန်းယီဟန်သည် မြင်းထက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ၎င်း၏ ရွှေ့နဂါးကြာပွတ်ကို လှည့်ပတ်စေ့ရှမ်းလိုက်ပြီး ဖွန်ကုံတပ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ခိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဖွန်ကုံတပ်သည် မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ရပ်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။ ထိုနောက် သူ၏ ကြယ်စုနှစ်လုံးပါ ဓားဖြင့် ကြာပွတ်ကို မတင်လိုက်ပြီး နောက်ပြန်လက်ဖြင့် အားခိုက်၍ ခုတ်လိုက်ရာ ကိန်းယီဟန်မှာ မြင်းပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကူးသွားတော့သည်။

ထိုအခါ ဖွန်ကုံတပ်သည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး ဓားကိုမြှောက်ကာ ကိန်းယီဟန်အား ထပ်ဆင့် ထိုးမည် ပြုလေစေ၏။

ထိုစဉ် ကိန်းယီဟန်၏ အပေါ် တစ်ဦးဖြစ်သူ မော့ဟုန်ကျွင်သည် ဓားကိုဆွဲပြီး တိုက်ခိုက်လာသည်။ ပီကွင်ဟူဆိုသူကလည်း ကျားခေါင်းမိုတ်နှစ်စွဖြင့် ဖွန်ကုံတပ်အား နောက်မှဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။

ဖွန်ကုံတပ်မှာ ညာသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး ကြယ်စုနှစ်လုံး ဓားဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်ခုတ်လိုက်ရာ မော့ဟုန်ကျွင်၏ ဓားမှာ နှစ်ပိုင်း ဖြတ်သွား၏။

ပီကွင်ဟူ၏ ကျားခေါင်းမိုတ်နှစ်စွမှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။

ဖွန်ကုံတပ်၏ သိုင်းကျွတ်တစ်ကျွတ်တည်းဖြင့် ရန်သူနှစ်ဦး၏ လက်နက်ကို လွင့်တချိုးပြတ်စေခဲ့၏။

တစ်ဆက်တည်း ဓားကို စေ့ရှမ်း လိုက်သည်နှင့် ပီကွင်ဟူ၏ ညာဘက်ပခုံးကို ထိသွားသဖြင့် တစ်ချက်သာ အော်ပြီး လဲကျသွားလေသည်။

ဖွန်ကုံတပ်သည် ရွေ့သို့ မြေနှစ်လှမ်းတက်ပြီး သိုင်းကျွတ်တစ်ကျွတ်ဖြင့် ပီကွင်ဟူအား သူ၏ဓားအောက်တွင် အသက်ပျောက်သွားစေခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် ... ကိန်းယီဟန်သည် သတိရလာသဖြင့် ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး ထေနန်လိုက်၏။

ကြာပွတ်ဖြင့် ဖွန်ကုံတပ်၏ အောက်ခြေကို ခိုက်ချလိုက်သည်။ ဖွန်ကုံတပ်သည် မြေကိုထောက်ပြီး အပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကာ ဓားဖြင့် ကိန်းယီဟန်အား တိုက်ခိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ကျန်လူလေးယောက်မှာ ပြေးဝင်လာပြီး ဖွန်ကုံတပ်အား ပိုင်းရံထားကြလေ၏။

ဖွန်ကုံတပ်သည် ဘယ်ညာလှည့်ကာ တိုက်ခိုက်နေချေသည်။ ကိန်းယီဟန်၏ သိုင်းပညာသည် ဖွန်ကုံတပ်၏ သိုင်းပညာထက် နိမ့်ကျသည်။

သို့သော် ... ကိန်းယီဟန်တို့ဘက်မှ လူအများဖြစ်နေ၍ အသာစီးမှုယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းကွက်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ် ရှစ်ဆယ်ခန့် တိုက်ခိုက်မိသော အခါ ဖွန်ကုံတပ်၏ နဖူးမှ ချွေးများ စီးကျလာ၏။ တိုက်ကွက်က နည်းပြီး ခုခံမှုတိုက်ကွက်က များလာသည်။

ကိန်ယိဟန်သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်သွား၏။ ၎င်း၏အဖော် များအား အသံကျယ်စွာဖြင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သူ့ရဲ့အသက် မသေစေနဲ့၊ အရင်ရအောင် ဖမ်း!”

ဖွန်ကုံတပ်သည် အသံတစ်ခုခုကို အော်လိုက်ပြီး ဘေးကို လေဖြေ များပမာ လှည့်ပတ်နေသည်။ ဘေးချက် တစ်ချက်နှင့်တစ်ခုကို ပိုမို ဖြန့်ဆန့်လာပြီး ရန်သူများ၏ ဟာကွက်ကို တိုက်ခိုက်သည်။

ဖွန်ကုံတပ်သည် ရှစ်ကွက်ခန့် တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ ရန်သူ တစ်ယောက်သည် မြေနှစ်ချောင်းလုံး ပြတ်သွားပြီး သွေးများ ပန်း ထွက်လာသည်။

ဖွန်ကုံတပ်၏ ရဲရင့်သွက်လက်ခြင်းကိုကြည့်ကာ ရန်သူ ယောက်ျား တို့မှာ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် အသီးသီး အနောက်သို့ဆုတ်သွား ကြသည်။

ကိန်ယိဟန်သည် ၎င်း၏ ချွေးနားကြောပွတ်ကို တစ်ဆက် တည်း သိုင်းကွက်သုံးကွက်ဖြင့် ဖွန်ကုံတပ်၏ ဦးခေါင်း၊ ရင်၊ ခါး၊ ရင်ပတ်တို့ကို ခိုက်ပတ်သည်။

ဖွန်ကုံတပ်သည် ဤသိုင်းကွက်ကို ရှောင်တိမ်းရန် လွယ်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ...

ဖွန်ကုံတပ်သည် အသံတစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး လူရော ဘေးပါ မြေပေါ်သို့ လိမ့်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း ပြန်လည် ခုခံလိုက်လေ ၏။ သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ကွက်တည်း။

ကိန်ယိဟန်သည် ဖွန်ကုံတပ်က ဤသို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အား ထိခိုက်ခတ်ရာရအောင် တိုက်နည်းကို သုံးလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။ အကြီးအကျယ် လန့်ကျပ်သွား၏။

ထိုအခါ ကိန်ယိဟန်သည် ကပုဂံကရာ အနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ဖွန်ကုံတပ်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ရန်သူတစ်ဦး၏ ရင်ဘတ် ကို ယိမ့်နီကာ အစိုးမှားကျိုးပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားကာ အသက် ပျောက်သွားသည်။

ကိန်ယိဟန်သည် ကြာပွတ်ဖြင့် သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုကာ ဖွန်ကုံတပ်၏ မြေမျက်စိအား ခိုက်ချလိုက်သည်။

ဖွန်ကုံတပ်သည် ညာဘက်ခြေကို အပေါ်သို့မြှောက်ပြီး တင် ပေးလိုက်သည့်အတွက် ကိန်ယိဟန်၏ ချွေးနားကြောပွတ်သည် မြေ ဝေါးအောက်မှ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ဖွန်ကုံတပ်သည် ရုတ်ခြည်း ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး ဘေးတစ်ဖက် ရှိ ရန်သူတစ်ဦး၏ နောက်ဘက်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး ဘယ်ဘက် လက်ဝါးဖြင့် ခိုက်ချလိုက်သည်။

ဖွန်ကုံတပ်၏ လက်ဝါးချက်သည် အလွန်မြင်းထန်၏။ ထိုသူ မှာ တိမ်းရှောင်ရန်အချိန်မရတော့ဘဲ အသံနှစ်ခုခု ထွက်ပေါ်လာ

ပြီး လက်ဝါးအားစံ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် လေးထံတွင် ကျွမ်းနစ်ပတ်
ထိုးပြီး အသည်းအဆုတ်များ ကြေမှုပြီး အသက်ထွက်သွားသည်။
ဖွန်ကုတပ်မှာ အဖိုးနိအနည်းငယ်အတွင်း ရန်သူလေးဦး၏
အသက်ကို သေနေခဲ့သည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ကျွန်မနိမျိုးများမှာ များ
စွာ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ထွက်ပြေးမည်ဟု ကြံစည်နေ
လေသည်။

ဖွန်ကုတပ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရွှေ့လိုက်လိုက်ပြီး မားကို
တွေ့ရမ်းကာ လူရောမားပါ အဖြူရောင် ခက်ခိုင်းပုံပေါ်အောင် လှည့်
ပတ်လိုက်ပြီး မြေးဝင်သွား၏။ ဤသိုင်းကွက်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးကွက်
ကိုစုပတ်လည်စားသိုင်း၏ အထွတ်အထိပ် သိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။
ထိုအခါ မားသွားရောက်ရာအနိပ်သည် မောဟုန်ကျွမ်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
သည် လက်မောင်းမှ မြတ်သွားမည်။

ဖွန်ကုတပ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် တိုက်ကွက်များကြောင့်
ကျန်လူများမှာ မယုဉ်ပုံတော့ဘဲ လှည့်၍ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။
ဖွန်ကုတပ်သည် မားနှင့် လက်ဝါးကို တွဲပြီးသုံးကာ ငေါ်မေ
ဂိုက်၏ ထိပ်တန်းသိုင်းကွက်များကို အသုံးစု၏။ ထို့ကြောင့် ရန်သူ
ငါးဦးအား ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပစ်လိုက်နိုင်၏။

ကိန်နီဟန်သည် အသက်ရှု ကွပ်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဓမ္မ
ပြန်လာ၏။ ဆောင်းတွင်း၏ အေးမြသော လေအေး တိုက်ခတ်လိုက်
၍ ကြက်သီးမွှေးညှင်းပင် ထလာလေ၏။

ကိန်နီဟန်က ဆက်တိုက် ကြာပွတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ပြန်ရာ
ဖွန်ကုတပ်မှာ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ပေးသည်။ မြင်းလှည်း
နားသို့ အရောက်ဆုတ်ကပ်သွား၏။

ကိန်နီဟန်သည် ကြာပွတ်ဖြင့် ဖိတ်ဖြင်းဖြင်း တစ်ချက်ရိုက်
လိုက်၏။ ထိုအခါ ဖွန်ကုတပ်သည် ကိုယ်မော့သိုင်းပညာဖြင့် အပေါ်
သို့ ထိုးသက်သွားပြီး မြင်းလှည်းအမိုးသို့ ရောက်သွားသည်။

ကိန်နီဟန်၏ ကြာပွတ်သည် မြင်းလှည်းတီးကို ထိပြီး လှည်း
ဘီးကျိသွား၏။

ထိုအခါ ဖွန်ကုတပ်သည် အသံတစ်ချက် အော်လိုက်ပြီး မြင်း
လှည်းအမိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်ကာ မားချွန်နှစ်ချက်ဖြင့်
ကိန်နီဟန်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။

ကိန်နီဟန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ညာဘက်လက်မောင်းအား မား
ဇွန်ဖြင့် ထိမိကာ လေးငါးလက်မခန့်ရှည်သော အစင်းရာကြီးတစ်ခု
ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကိန်နီဟန်သည် နာကျင်မှုကို အောင်ထားပြီး ကြာ
ပွတ်ဖြင့် လွှဲရိုက်လိုက်ပြန်၏။

ဖွန်ကုတပ်သည် ကိန်နီဟန်၏ ဦးခေါင်းအထက်မှ ကျော်သွား
ပြီး မားသုံးချက် ဆက်တိုက်လိုက်လေ၏။

ကိန်နီဟန်၏ မှက်လုံးအနံ့မှာ အရောင်များ တောက်ပနေပြီး
အကြီးအကျယ် လန့်စွပ်ကာ အသံကျယ်စွာဖြင့် အော်ရင်း...

“ဖွန်ကုတပ် ... ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးထက်
တည်းသကဲ့သို့ အခုလို ကျွန်တော်က ဝင်စွာကို လမ်းစုလက်မှတ်

မြတ်တိုက်ရတာလည်း အထက်အမိန့်အရ လုပ်ရတာပါ။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ လူဆိုးထိန်း ငါးယောက်ကို သတ်ဖြတ်ပြီးမှပါပြီ။ ဒီတော့ ဆက်ပြီးသတ်ဖြတ်လိုလည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဖွမ်ကုတ်တပ်သည် လုံးဝ အရေးမလုပ်ဘဲ မိမိ၏ပတ်လည် ဓား သိုင်းကွက်ကို မြန်နိုင်သမျှ လွှတ်မြန်စွာ လည်ပတ်ပြီး ဓားချက်များ တစ်ချက်ထက်တစ်ချက် ဝိုဏ်းမြန်ဆန်လာ၏။

ကိန်ယိဟန်သည် ဘယ်ရောင်ညှာတိမ်းဖြင့် ဖွမ်ကုတ်တပ်၏ ဓားချက် ခုနစ်ချက်ကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

ဖွမ်ကုတ်တပ်သည် ဓားဖြင့် တစ်ချက်သွင်းလိုက်၏။

ကိန်ယိဟန်သည် မြန်လည်၍ ခုနစ်ရန် အချိန်မရတော့ပေ။

မျက်လုံးအနံ့ ဖိုတ်ထားပြီး သေဖို့သာ စောင့်ဆိုင်းနေချေတော့ ၏။ သို့သော် ၎င်း၏ နားတွင်းမှ အသံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီး ဓားသည် မြေပေါ်သို့ ကျလေ၏။

“အား...”

အသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ ကိန်ယိဟန်က မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ဖွမ်ကုတ်တပ်မှာ မျက်နှာများထွက်ပြီး ၎င်း၏ ကိုယ်စေ့မှာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြင့် လဲကျတော့မည့်အသွင် ဖြင့် တုန်ရှင်နေ၏။

မျက်နှာမှာလည်း အလွန်တရာမှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေဟန်ရှိ လေသည်။

ကိန်ယိဟန်သည် အံ့သြသွားသည်။
“သို့သော်...”

ရုတ်တရက် အနီးသို့ မကပ်ရဲပေ။
အချိန်အတန်ကြာမှ ဖွမ်ကုတ်တပ်သည် ပိုမို၍ တုန်ရှင်လာပြီး

ဒူးခေါင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျေးဇူးလာသည်။
ထိုအခါ ကိန်ယိဟန်သည် လက်ဝါးတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်

ရာ ဖွမ်ကုတ်တပ်သည် မြန်လည်ခုခံခြင်း မပြုတော့ဘဲ ခွေသိုင်း၍မြေ ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဖွမ်ကုတ်တပ်သည် ယခင် ဝေါ်မတောင်ထိပ်၌ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်စဉ်အခါက ကွင်းကွမ်းတိန်ရေခဲပင်၌ အတွင်းအား လေ့ကျင့်

ချိန်တွင် အအေးဓာတ် မိစီးမှုကြောင့် ဤရောဂါတစ်မျိုးကို ရုန်း၏။
ဤထူးဆန်းသော ရောဂါသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီး

အကြောဆွဲသက်သို့ ဖြစ်လာသည်။ ရာသီဥတု အလွန်အေးသောအခါ ဤရောဂါသည် အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဖွမ်ကုတ်တပ်သည် သိုင်းပညာကို မည်မျှပင် တတ်ကျွမ်းလာည် ဖြစ်စေ ဤအချိန်အခါတွင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ကိန်ယိဟန်၏ လက်ဝါးစောင်းတစ်ချက်ကြောင့် မမြေပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး မလွပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။

ထိုအခါ ကိန်ယိဟန်သည် တဟားဟား ရယ်မောပြီး ၎င်း၏ ပရွှေဂါးကြွပ်တံကို မြှောက်ပြီး အသံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာကာ

ဖွမ်ကုတ်တပ်၏ မြေသလုံးအကျိုးကို ခိုက်ချိုးပစ်လိုက်သည်။

မွန်ကုံတပ်သည် နာကျင်လွန်း၍ မြေပေါ်၌ လူးလိမ့်၍နေသည်။
ကိန်းယီဟန်သည် ပို၍ ဝမ်းမြောက်လာပြီး လက်ညှိုးထိုးကာ ...

“အကောင်းအဆိုး နားမလည်တဲ့လူ၊ ကျုပ် ဒီပြို့ကိုလာပြီး
ခင်ဗျားကို သက်သက်လာရှာတာ ခင်ဗျားရဲ့ ရှေ့ရေးတိုးတက်မှု
အတွက် ရည်ရွယ်ပြီးလာခံတာ၊ လက်ဖွဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အကျိုး
ပြုဆောင်ရွက်မိင် နောင်တစ်နေ့ ခင်ဗျား ကောင်းစားရမယ်၊ ဒါပေမယ့်
ခင်ဗျားက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်ကို စော်ကားပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။
မွန်ကုံတပ် ခင်ဗျားဆီမှာ အတောင်နှစ်ဆယ် ပေါက်နေတာတောင်
ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောကွင်းထဲက နုနုထွက်လို့မရပါဘူး။”

ကိန်းယီဟန်သည် ဆက်လက် ကြိမ်းမောင်းမည်အပြုတွင်
မပျော်လင့်ဘဲ မွန်ကုံတပ်က ပါးစပ်ဟပြီး တံတွေး ထွေးလိုက်သည်။
ထိုတံတွေးသည် ကိန်းယီဟန်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။
ကိန်းယီဟန်မှာ ဒေါသထွက်ပြီး ...

“သေနေစေတဲ့ အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ကို ကျုပ်
မသတ်ချင်ဘဲ သတ်ရတော့မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ရွှေနဂါးကြားပွတ်ကို ဝှေ့ရမ်းပြီး မွန်ကုံ
တပ်၏ ဦးခေါင်းအထက်ဆီသို့ ရိုက်ချလိုက်မည်ပြုနေချိန်တွင် ၎င်း၏
နောက်ဘက်မှ ရယ်မောသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး လမ်းမကြီး
ပေါ်မှာ လမ်းပိတ်ပြီး လူကိုသတ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး။”

ကိန်းယီဟန်မှာ မပျော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့လိုက်ရ၍ ထိတ်လန့်
ခြင်းဖြင့် ကပျောက်ကာ နောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မပျော်လင့်ဘဲ မျက်နှာဝါဒနဲ့ဒနဲ့နှင့် ခပ်ပိနီပိနီ လူတစ်ဦးကို
တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ လူမမာပုံနှင့် ရောဂါရိုဟန်တူသည်။
သို့သော် ...

၎င်း၏ မျက်လုံးအနံ့မှာ အရောင်တောက်ပ၍နေ၏။
ဤအူ ချမ်းအေးသော ဆောင်းရာသီ၌ ၎င်းသည် အစိမ်းရောင်

ပိတ်အင်္ကျီကလေးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲတွင် အခြူးရောင်
ခေါက်ယပ်တောင်ကို ယပ်နေ၏။

ကိန်းယီဟန်သည် ထိုသူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ
အထင်ကြီးစရာ မတွေ့ရသဖြင့် ...

“အသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ မင်းက ဘာလာရွပ်ရတာလဲ၊ ငါက
မန်ချူးစစ်သည် ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ဧကန်ဟော့လက်အောက်က ကိုယ်ရံ
တော်ပဲ၊ ဒီအဘိုးအိုက မင်မင်းစတီကို တမ်းတနေတဲ့ လူ၊ မင်းက
ခရီးသွားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ လာပြီး မဆိုတဲ့အလုပ်ကို
ဝင်ရွပ်ချင်ရတာလဲ၊ ငါ မင်းကို စကားတစ်ခွန်းပဲပြောမယ်၊ မင်း
အသက်ရှင်နေချင်သေးရင် အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားပါ”

ထိုသူမှာ လုံးဝကြောက်စိတ်မရှိသည့်အပြင် တဟားဟားမြင်
ရယ်မော၍နေလေ၏။

၁၉၈ ❁ တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

“ခင်ဗျားက ခိုလှုံချုပ်ကြီးစောက်ဟော့ရဲ့ ကိုယ်မဲ့တော်ကိုး၊
ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက နေ့ခင်းကြောင့်တောင်ကြီး လမ်းမကြီးမှာ
လှူကိုသတ်ခဲ့တာကိုး။”

ကိန်နီယီဟန်သည် ဒေါသကို မချုပ်တီးနိုင်တော့ဘဲ ၎င်း၏
ရွှေ့နဂါးကြောပွတ်ကို ဆုလိုက်ပြီး ထိုလူ၏ ခြေထောက်ကို လှုံရိုက်
လေ၏။

၎င်းသည် ထိုသူအား အထင်မကြီးသည့်အပြင် သိုင်းပညာ
တတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်မီချေ။

ထိုအခါ ယင်းလူမှာ ရွှေ့နဂါးကြောပွတ်နှင့် လှုံရိုက်လာသည်
ကို အရေးမလုပ်ဘဲ ခပ်အေးအေးဖြင့် ခေါက်ယပ်တောင်ကို ကိုင်ပြီး
ညာဘက်လက်ကို ဆန့်ပြီးဖမ်းလိုက်ရာ ရွှေ့နဂါးကြောပွတ်ထိပ်ဖျားကို
ဖမ်းမိလွက်သား ဖြစ်နေ၏။

ကိန်နီယီဟန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြောပွတ်ကို အဆွဲခံလိုက်ရ၍
ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်မိသည်။

ကဗျာကယာ ကြောပွတ်ကို အားစိုက်ပြီး ဖြန့်ဆွဲလိုက်၏။
ယင်းအနိုက်အတန်မှာပင် ထိုသူသည် ဘယ်ဘက် လက်နှစ်
ချောင်းဖြင့် ကြောပွတ်၏ အလယ်ကို ညှပ်လိုက်သည့်အသံ ကြားလိုက်
ပြီး ကြောပွတ်မှာ တစ်ပေကျော်ခန့် ပြတ်ထွက်သွား၏။

ဤအခြေအနေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုလူ၏ သိုင်းပညာ
သည် ဖွန်ဆိုတပ်၏ သိုင်းပညာထက် ဆယ်ဆမက ပို၍ ကျွမ်းကျင်
ကြောင်း သိရှိလိုက်ရသည်။

ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖြည့်ပြည့်နဲ့ (၈၇၆-၁) ❁ ၁၉၉

၎င်းသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာကို တတ်ကျွမ်းလိမ့်မည်ဟု
မထင်မိပေ။ တစ်ခုခုတည်းဖြင့်ပင် မိမိကြောပွတ်ကို ညှပ်ပစ်နိုင်၏။
ကိန်နီယီဟန်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိ၏။

ထို့ကြောင့် မယှဉ်နိုင်မှန်းသိ၍ ကိန်နီယီဟန်သည် ရုတ်ခြည်း
ပင် ယုတ်ညံ့သော အကြံတစ်ခုကို ရလှိုက်၏။

ရုတ်တရက် ညာဘက်လက်ဖြင့် ရွှေ့နဂါးကြောပွတ်ကို ရမ်း
လိုက်ပြီး ဦးခေါင်းတည့်တည့်မှ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

၎င်းနောက် ဘယ်ဘက်လက်ကိုပါ ဆန့်ပြီး ခါလိုက်ြန်၏။
ထိုအခါ တခုသီးနေကဲ့သို့သော လက်နက်ပုန်း သုံးလုံး ထွေ့

လာသည်။
ယင်းလက်နက်ပုန်း တခုသီးနေမှာ သံမဏိအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်
ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တခုသီးနေအခွန်ထိပ်၌ အဆိပ်များ လူးထားသဖြင့် သွေးကြော
ကိုထိကာ ချက်ချင်း သေနိုင်သည်။

၎င်းသည် လက်နက်ပုန်းကို အသုံးချခြင်းမှာ ရန်သူအား
မနိုင်သည့်အတွက် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ယင်းလူထူးဆန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် ၎င်း၏
ခေါက်ယပ်တောင်ကလေးကို ဖြန့်ပြီး အပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ရာ
တစ်ပိုင်းဖြတ်နေသော ကြောပွတ်အား ဖမ်းစွားလိုက်ပြီး တစ်ဆက်
တည်းမှာပင် တခုသီးနေ လက်နက်ပုန်းကို ခေါက်ယပ်တောင်ဖြင့်
ယပ်တော်ပြီး ဖြန့်ပို့လိုက်ရာ တခုသီးနေကဲ့သို့သော လက်နက်ပုန်းမှာ

ကိန်နီဟန်၏ ဦးထုပ်ကို ထိမှန်သွားပြီး တစ်ချောင်းက ရင်း၏ အင်္ကျီလက်ရှည်ကို . ထိုးဖောက်ဝင်သွား၏။ ကျန်တစ်ချောင်းက နားထင်ဘေးမှ ပွတ်သွား၏။

ကိန်နီဟန်သည် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏ ရွှေ့နဂါးကြောပုတ်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး တိုက်ကွက်မှ နုန်ထွက်လိုက်ကာ လွှင့်မြန်စွာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ထိုလူထူးဆန်းမှာ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလိုက်ပေသည်။ သည်နောက် ဖွန်ကုံတပ်အနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ...

“မိတ်ဆွေ ဇင်စုတား ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ ထန်နီမလား” ဖွန်ကုံတပ်သည် အသက်ကယ်ရှင် ပေါ်လာမှန်း သိထားသဖြင့် ချက်ချင်း အားယူ၍ ထလိုက်လေ၏။

ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် မြေနှစ်ချောင်းမှာ နာကျင်လွန်း၍ မြေပေါ်သို့ ပြန်၍လဲကျသွားပြန်သည်။

“ကျွန်တော် မနေရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် သားကလေး နှစ်ယောက် ...” လူထူးလူဆန်းက ...

“ဇင်စုတားရဲ့ သားနှစ်ယောက်က မျက်နှုံးမွေးထူထူ၊ မျက်လုံးကြီးကြီး၊ အသားညိုညိုနှင့် အသက် တစ်ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လာတဲ့လမ်းမှာ အနီးရစစ်သားတွေက ကလေး နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းချုပ်ခေါ်သွားပြီး ဖြိုထဲကို ခေါ်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်”

ဖွန်ကုံတပ်သည် မိမိ၏ အသက်ကို စွန့်ပြီး ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်သော်လည်း မိမိ၏ သားနှစ်ယောက်မှာ နောက်ဆုံး မန်ချူးစစ်သည်တို့၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားခဲ့ရလေပြီ။

“သားတို့ရေ ...”

ဟု အော်ပြီး မူးမေ့သွားလေတော့၏။

အခန်း(၁၀)

ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း

မွန်ကုံတပ် မူးမေ့သွားသည်မှာ အချိန်မည်မျှ ကုန်သွားသည် မသိရပေ။

ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်သတိရလာသဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။

မိမိသည် မည်သည့်အချိန်က ဤအုတ်ကြွပ်မိုးအိမ်ကြီးထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို မသိရပေ။

အလွန်တရာမှ ခန္ဓာသော ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးပေါ်၌ လဲလျောင်းနေခဲ့ရသည်။ ၎င်းကွပ်ပျစ်ဘေးတွင် လူနှစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မိမိကိုယ် ကယ်တင်ဆော် လူထူးလူဆန်းမှာ မျက်နှာဖူးဆိုင်၍ ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေပြီးနောက် ယပ်တောင်ကို ယပ်ခပ်၍ နေသည်မှာ အလွန်တရာမှပင် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပေသည်။

မွန်ကုံတပ်သည် အလွန်ပင် ဆုံသြသွား၏။

ထိုအခါ လူထူးလူဆန်းက ...

“ခင်ဗျားရဲ့ ဖြစ်နှစ်ချောင်းကတော့ အနိုးကဦးသွားတယ်၊ အချိန်တိုတောင်းတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ပျောက်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး သုံးလေးရက် အနားယူလိုက်ပါ။ နောက်မှ အခြေအနေ ကြည့်ပြောကြတာပေါ့။”

မွန်ကုံတပ်က ထိုလူထူးလူဆန်းကို လက်ဖမ်းယှက် ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ကဏ္ဍပ် မွန်ကုံတပ်ကို ကယ်တင်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့အမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ ဒီနေရာကတော့ ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ။”

ထိုသူက အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ပြီး အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

လူထူးလူဆန်း ...

သူ၏အမည်မှာ ဒီထိန်လိဖြစ်သည်။ စိတ်ပြည့်နယ်အတွင်းမှာ သိုင်းအကျော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ၎င်း၏သိုင်းပညာ သင်ကြားရာ ဌာနမှာ ဝုတန်ဂိုဏ်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ၎င်း၏သိုင်းပညာအဆင့်မှာလည်း တစ်ဖက်ကားခတ်အောင် တတ်မြောက်၏။

ရိုထိန်လီသည် လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင်
စီးနွမ်းပြည်နယ်ရှိ ဖောက်ကို အဖွဲ့အစည်းများမှ နာမည်ကျော် ခေါင်း
ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဖောက်ကိုအဖွဲ့သည် စီးနွမ်း ပြည်နယ်
အတွင်းရှိ လျှို့ဝှက်ဖွဲ့အစည်းထားသော အဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်၏။

ဦးနှစ် တောနယ်ပါမကွန် ဖွဲ့နဲ့လျက်ရှိသည်။
ဖောက်ကို ဤအဖွဲ့အစည်းသည် မနုဇ္ဈာန်ယုံတို့အား တော်
လှန်ပြီး မင်းစေတီကို ပြန်လည်ထူထောင်ရန် ဖွဲ့ထားသော လျှို့ဝှက်
အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

အဖျိန်ကာလ ကြာလာသောအခါ အဖွဲ့၏ မူလရမှတ်ထား
သော လမ်းစဉ်မှာလည်း ပြောင်းလဲလာပြီး သိုင်းလောကထဲက အဖွဲ့
အစည်းတစ်ခုအသွင်သို့ ပြောင်းလဲလာလေ၏။

ဤစီးနွမ်းဖောက်ကိုအဖွဲ့သည် မင်ကွန်း၊ တော်ကွန်း၊ ဝေကွန်း
ကျင့်စာကျန်ဟူ၍ အဖွဲ့လေးခု ဖွဲ့ထား၏။
ရိုထိန်လီသည် တော်ကွန်းဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

ရိုထိန်လီမှာ မဟုတ်မမှန်သော သူဖြစ်၍ မမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ ကိန်ယိဟန်မှာ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် ထွက်ပြေး
တိမ်းရှောင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရိုထိန်လီသည် ဖွန်ကုံတပ်အား ၎င်းတို့၏ ဌာနချုပ်ရှိရာ
ကျားတိန်မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဆေးကုသပေးခဲ့သည်။

ဖွန်ကုံတပ်သည် မိမိ၏ အသက်သခင် ကယ်တင်စွင်မှာ
တော်ကွန်းဂိုဏ်း၏ ဖောက်ကိုခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ရိုထိန်လီ
ဖြစ်မှန်းသိ၍ ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိကြောင်း အတန်တန် ပြောကြား
ပြီး မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

“ကွန်တော် သား နှစ်ယောက်ကော ...”

၁ ရိုထိန်လီက လမ်းရမ်းပြပြီး ...

“ကွန်တော် အားလုံးသိပြီပါပြီ၊ ခင်ဗျား စိတ်ချပြီး အနား
ယူနေပါ။ မနက်ဖြန် မိုးမလင်းခင်အချိန်မှာ ကွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့
ကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိတောင် ရွာပေးပါမယ်”

ဖွန်ကုံတပ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ကျေးဇူးအထူး
တင်ရှိကြောင်း ပြောကြားသည်။

ဖွန်ကုံတပ် နားလည်ထားသည်မှာ သိုင်းလောကထဲက လူထူး
လှဆန်းများသည် စကားတစ်ခွန်းထွက်ပြီးလျှင် ပြန်လည် ရုပ်သိမ်း
ရိုးမရှိပေ။ ခြောက်သလှလှပေသည်။

ရိုထိန်လီသည် ကွပ်ပုန်ပေါ်၌ နေ့ဝက်ခန့်လဲလျောင်း၍ အပြင်
သို့ ထွက်သွားသည်။

ဖွန်ကုံတပ်သည် ကွပ်ပုန်ပေါ်၌ နေ့ဝက်ခန့်လဲလျောင်း၍
နေ၏။ သည့်နေ့နက် မိုးဝေပြီး အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ အချိန်မည်မျှ
ကြာအောင် အိပ်လိုက်သည် မသိရပေ။

ဖွန်ကုံတပ်၏ နားထဲ၌ ...

“ပေပေ ... ပေပေ ... ပေပေ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ”

မေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ သူသည် မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ တကယ်ပင် မိမိ၏ သားငယ်နှစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ဖွန်ကွင်ကွီနှင့် ဖွန်ကွင်ကွီတို့သည် ကွပ်ယူစံဘေး၌ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

ဖွန်ကွဲတပ်မှာ မိမိသည် သိပ်မက်များ မက်နေသလောဟု ထင်မိ၏။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလွန်း၍ သားနှစ်ယောက်အား ဖက်ထားလိုက်သည်။

မျက်ရည်များမှာ ယိုစီး၍ ကျလာ၏။

အတန်ကြာ ဖွန်ကွဲတပ်က ...

“သားတို့ရေ ... မင်းတို့ တယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်မြောက်လာကြခဲ့တာလဲ”

ဖွန်ကွင်ကွီက ...

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ ... ဟိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ကို လာလမ်းအတိုင်း ထွက်ပြေးနိုင်လို့ ကျွန်တော်တို့ မြောက်ပိုင် ခုနစ်မိုင် နေရာကတော့အခါ အနီးရစေသား သုံးလေးဆယ်လောက် ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းချုပ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်တဲ့အတွက် အနီးရစေသား သုံးလေးယောက်အား လဲကျစေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အနီးရစေသားတွေက တဖြည်းဖြည်း များလာပြီး နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းခံရပါတယ်။

“နောက် ကျွန်တော်တို့ကို အချုပ်ထောင်ထဲမှာ ချုပ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်နေ့ည အနီးမောင်းသုံးချက်တီးချိန်မှာ သံတိုင်အပြင်တက်ရုံတို့ ထောင်စောင့်ရဲ့ ဆောင်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရုံပြီး ဘုန်းရဲ့ ပြေပေါ်လဲကျသွားပါတယ်။

တစ်ခက်တည်း ထောင်တံခါးဖွင့်လာပြီး ဆရာကြီး ရှိထိန်လိက ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဒီနေရာ ခေါ်ဆောင်လာတာပါပဲ မေမေ”

ဖွန်ကွဲတပ်သည် ခေါင်းတညိုတညိုနှင့် နားထောင်နေသည်။ အတန်ကြာ ...

ရှီထိန်လိသည် အပြင်မှ ပြန်လာသည်။

ဖွန်ကွဲတပ်မှာမူ ဆက်ဆင် မိမိ၏ သားနှစ်ယောက်အား ရှီထိန်လိအား ဦးတိုက်ကန်တော့စေသည်။

ရှီထိန်လိက ရယ်မောပြီး ...

“ကန်တော့မှီ မလိုပါဘူး။ ငါ တစ်သက်တစ်လုံး သူများဦးတိုက် ကန်တော့တာကို သိပ်ကြောက်တာ။ ကဲ ... ငါ မင်းတို့နဲ့ ကေားပြောစရာရှိတယ်”

ဖွန်ကွင်ကွီနှင့် ဖွန်ကွဲကွီတို့သည် ခေါင်းထောင်ပြီး အသီးသီး ထရပ်ကြလေသည်။

ရှီထိန်လိသည် မေါက်ယပ်တောင်ကို ယပ်တော်ရင်း ဖန်ကွဲတပ်အား ...

“နောက်တော် ဖွန်ကွဲတပ် ဝင်ရားရဲ့ မြေထောက်ကို ကျွန်တော်

၂၀၈ ❁ တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

ကြည့်ပြီးပြီ၊ အရှေ့ဘက်က အရိုးနှစ်ချောင်းကတော့ ကျိုးသွားတယ်၊ ကျွန်တို့ အရိုးတွေကတော့ ပြန်လည်ဆက်လို့ရသေးတယ်၊ ဒီအရိုး နှစ်ချောင်းကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်ကုလို့မရပါဘူး၊ နောက်နောင် ဆိုရင် ခြေကျိုးဘဝနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလိမ့်မယ်”

ဖွန်ကဲ့တပ်သည် အံ့ကိုကြိုက်ပြီး ခေါင်းကိုညီတံကာ ...

“ဆရာနီလီနီလီ ကျွန်တော့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ပျက်စီး သွားပေမယ့် အသက်တစ်ချောင်းကိုတော့ ပြန်လည် ကယ်တင်လို့ ရလိုက်ပါတယ်၊ နောက်နောင် အသက်နဲ့အန္တရာကိုယ် မြဲနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ဒီရန်ကြေးကို ကလုံးစားချေရမယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဆရာ သနားသဖြင့် ကူညီစေချင်ပါ တယ်”

စာစဉ်(၁) ပြီး၏

တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်